# Joe Haldeman
# Războiul etern

Volumul - 1 -
Seria Science-Fiction Cyborg

Traducere: Mihai-Dan Pavelescu
Editura Pygmalion, 1998

*Joe Haldeman*
*Forever War 01: The Forever War*
*St. Martin's Press, 1975*

Winner of Nebula Award for Best Novel in 1975
Winner of Hugo Award for Best Novel in 1976
Winner of Ditmar Award, Best International Long Fiction in 1976
Locus Poll Award, Best SF Novel (Place: lst) in 1976

Versiune ebook: [1.0] hunyade

---

COLECŢIA SCIENCE - FICTION CYBORG

**18**

# RĂZBOIUL ETERN

**Joe Haldeman**

Coperta: WALTER RIESS

**Joe Haldeman - The Forever War - 1974**

# JOE HALDEMAN

# RĂZBOIUL ETERN

traducerea din limba engleză
MIHAI DAN PAVLESCU

EDITURA PYGMALION, Ploieşti
-1998-

## Prefaţă

Pare caraghios ca în zilele acestea, când vizionăm în direct bombardamente, ambuscade, tiruri cu rachete, conflicte armate între mineri şi jandarmi, şi alte agresiuni, să ne mai putem declara impresionafi de lectura unei cărţi de război. Bineînţeles, există un nucleu dur al fanilor acestui gen literar, care în România a cunoscut o popularitate spectaculoasă din 1973, când s-au publicat primele cărţi de Sven Hassel, însă aceştia sunt atraşi de viaţa cazonă în sine, colorată, de personaje pitoreşti sau detestabile, şi mai degrabă ignoră detaliile tehnologice. Dar un roman SF de război?

Dintotdeauna, ştiinţa a fost privită cu drag de militari, din pricina posibilităţii ca noile invenţii să ducă la o transformare a războiului. Diversele scenarii în această direcţie au o istorie neaşteptat de bogată pentru cei care au răbdarea să examineze anticariatele, iar capodopere ale genului, ca *Războiul lumilor* de H.G. Wells îşi au originea în teama de invazie a englezilor, care la sfârşitul secolului al XIX-lea înţelegeau că izolarea insulară poate fi anihilată mai repede decât ar fi bănuit. Genul respectiv de literatură ar putea fi mai greu asimilat science-fîction-ului, întrucât se baza pe simple extrapolări ale tehnologiilor şi tacticilor de luptă existente la un moment dat, fără să vină realmente cu idei surprinzătoare.

Situaţia în sine s-a schimbat, aşa cum s-a întâmplat în multe alte domenii, odată cu detonarea primei bombe atomice care a transformat magnitudinea problemelor abordate până atunci şi a însemnat un

salt, hai să-i zicem „calitativ”, în modalitatea SF de gândire.

Anii '40 au însemnat epoca de aur a genului space opera, care se derula cu încântare la nivel galactic, angrenând rase, planete şi imperii; scriitori şi cititori deopotrivă nu-şi băteau capul cu subtilităţi - romanele erau pur şi simplu lupta dintre bine şi rău. Existaseră, inevitabil, şi câteva salturi de imaginaţie - în 1938, în *Legiunea timpului*, Jack Williamson a inventat războiul temporal, care angrena lumi alternative. Alţi autori începuseră să se aplece cu tot mai multă insistenţă asupra unor subiecte anterior ignorate cu superioritate, cum ar fi, de pildă, răspunsul la întrebarea: Dacă întâlneşti două rase în conflict, cum alegi pe care dintre ele s-o ajuţi?

După Hiroshima, excesele melodramatice din space opera s-au topit, fără să dispară complet, apărând o noţiune disciplinată şi realistă asupra genului de trupe care ar putea lupta războaie spaţiale, ca şi asupra armelor posibile. Aşa s-a dezvoltat sf-ul militarist al anilor '50-'60, ale cărui exemple remarcabile sunt *Infanteria stelară* de Robert A. Heinlein (publicată în româneşte de editura Cristian, şi care a cunoscut o spectaculoasă ecranizare în 1998) sau ciclul *Dorsai* de Gordon R. Dickson. Firesc, cumva, datorită momentului istoric al războaielor din Coreea şi Vietnam.

Reflectarea Vietnamului în mass-media tot mai dezvoltate tehnologic a însemnat conştientizarea de către oameni a dramelor. S-au ridicat întrebări legate de justificarea morală a războiului şi de politica militarismului în sine, iar experienţa acelor scriitori implicaţi direct în conflict a conferit credibilitatea obligatorie. Cazul cel mai remarcabil

pentru science-fiction a fost, neîndoios, Joe Haldeman.

Născut în 1943, Joseph William Haldeman şi-a luat licenţa în fizică şi astronomie, după care a luptat doi ani în Vietnam, unde a fost grav rănit. Experienţa respectivă şi-a pus amprenta pe tot ceea ce a scris, începând cu prima sa carte mainstream *Anul războiului* (1972). A debutat în SF în 1969 şi s-a impus graţie imensului succes de critică şi de public al romanului *Războiul etern*, serializat în revista *Astounding Science Fiction* între 1972-1974. Cartea este una dintre marile reuşite ale genului şi a fost distinsă cu premiile Hugo, Nebula şi Ditmar.

Următorul roman, *Conexiunea psi* (1976, apărut în româneşte la editura Teora în 1995), este compus din secvenţe alternative de naraţiune, reportaje, extrase din manuale (unele scrise la mult timp după evenimentele descrise), grafice etc., în stilul lui Dos Passos şi John Brunner. În sine, intriga este o epică spaţială clasică, în care se împletesc atrăgător temele teleportării, telepatiei şi contactului cu alienii.

*Toate păcatele mele reamintite* (1977) revine la haosul existenţial al Pământului şi prezintă un erou competent a cărui identitate este ameninţată din exterior, din pricina manipulărilor forţelor mondiale, dar şi din interior, din cauza nevoii de a găsi rolul existenţei sale lipsite de înţeles.

În 1981, apare primul volum din ciclul *Lumi*, care va conţine finalmente *Lumi* (1981), *Lumi despărţite* (1983) şi *Lumi şi timp destul* (1992). Trilogia diferă de cărţile sale anterioare, în primul rând pentru că eroul este o femeie, apoi pentru că descrie un viitor apropiat, în care Pământul a cunoscut un holocaust

nuclear. În habitaturile spaţiale ce au supravieţuit - fiecare o lume micuţă, reprezentând un tip diferit de civilizaţie - oamenii ajung la concluzia că planeta distrusă va fi păstrată, iar umanitatea va porni în cucerirea stelelor.

Alte cărţi ale lui Haldeman sunt *Instrumentul comerţului* (1987), *Câştigând timp* (1989) şi *Farsa cu Hemingway* (1990). Ultima este versiunea extinsă a nuvelei cu acelaşi titlu, premiată cu Nebuia în 1991, în care protagonistul este testat în privinţa capacităţii de a-şi menţine opţiunile morale în faţa unei serii complexe de dileme ce se petrec într-o succesiune de universuri alternative.

În 1997, Haldeman a publicat *Pace eternă* (Ed. Teora, 1999), roman distins cu premiul Hugo 1998. În ciuda titlului, nu este o continuare a *Războiului etern*, ci, după cum declară însuşi autorul, „reprezintă, totuşi, un fel de urmare, întrucât examinează unele dintre problemele acelui roman dintr-un unghi inexistent acum douăzeci de ani”.

Textele scurte ale scriitorului au fost antologate în *Vise infinite* (1979) şi *Afaceri viitoare* (1985), şi ilustrează temele lui caracteristice. Alături de romane şi povestirile sale au obţinut premii: Hugo 1976 pentru „*Tricentenarul*”, Nebula 1993 pentru „*Morminte*” şi Hugo 1993 pentru „*Nimeni nu-i atât de orb*”.

Fratele lui, Jack C. Haldeman II (n. 1941), este de asemenea cunoscut în SF, mai cu seamă pentru texte scrise în colaborare.

SF-ul militarist nu a luat sfârşit odată cu războiul vietnamez, ci şi-a sporit popularitatea. David A. Drake, anterior autor de proză horror, a reluat propriile sale experienţe din Vietnam, scriind despre

aventurile eroice ale unor mercenari ai viitorului, Lois McMaster Bujold a inaugurat un ciclu foarte popular, din care în româneşte a apărut *Joc în oglindă* (Ed. Nemira, 1997), iar mai multe texte despre războaiele viitorului au fost antologate în volume de succes.

Se poate specula aşadar, cu destule motive, că SF-ul militarist se va dezvolta în continuare ca subgen, probabil chiar la concurenţă aifaittasy-ul, al cărui succes este deja o realitate incontestabilă.

Mihai-Dan Pavelescu
mai 1999

# SOLDATUL MANDELLA

## 1

– În seara asta vă vom demonstra opt modalităţi silenţioase prin care puteţi ucide un om.

Vorbise un sergent care nu părea să fie cu cinci ani mai în vârstă decât mine. Aşa că, dacă ucisese vreodată un om în luptă, silenţios sau altfel, o făcuse în adolescenţă.

Eu cunoşteam deja optzeci de modalităţi de a ucide oameni, însă majoritatea erau destul de zgomotoase. Mi-am îndreptat spinarea în scaun, am adoptat o expresie de atenţie politicoasă şi am adormit cu ochii deschişi. La fel au procedat majoritatea celorlalţi, învăţasem că la orele de după cină nu se programa niciodată ceva important.

M-a trezit bâzâitul proiectorului şi am privit o casetă demonstrând cele „opt modalităţi silenţioase”. Unii actori trebuie să fi avut creierele spălate, fiindcă au fost ucişi cu adevărat.

După vizionare, o fată din rândul întâi a ridicat mâna. Sergentul a încuviinţat din cap şi ea s-a sculat în poziţie de repaus. Nu arăta rău, dar avea ceafa şi umerii prea musculoase. Toţi păţesc asta după câteva luni de cărat raniţa.

– Domnule sergent (până la absolvire, trebuia să-i „domnim” pe toţi), mi s-a părut că cele mai multe dintre aceste metodele sunt... lipsite de sens.

– De exemplu?

– De exemplu, uciderea prin lovirea în rinichi cu lopata de infanterie. Vreau să vă întreb, când o să

avem cu adevărat numai lopata de infanterie, şi nu un pistol sau un cuţit? Şi de ce să nu-l lovim în cap?

– Pentru că ar putea purta cască, a replicat sergentul.

– În plus, este posibil ca tauranii să nici nu aibă rinichi!

– Probabil că nu, a strâns din umeri sergentul.

Eram în anul 2021 şi nimeni nu văzuse vreun tauran; nici măcar nu se descoperise vreo bucăţică de tauran care să depăşească dimensiunile unui cromozom carbonizat.

– Metabolismul lor, a urmat sergentul, este similar cu al nostru şi trebuie să presupunem că sunt creaturi la fel de complexe. Trebuie să aibă puncte slabe, vulnerabile. Voi veţi afla unde sunt.

Asta-i important, a împuns el ecranul cu degetul, ăştia opt condamnaţi au mierlit-o spre binele vostru, pentru că trebuie să aflaţi cum să-i ucideţi pe taurani şi s-o puteţi face, indiferent dacă aveţi un laser de un megawatt sau o coală de şmirghel.

Fata s-a aşezat fără să pară foarte convinsă.

– Alte întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

– Perfect. Drepţi!

Ne-am ridicat clătinându-ne şi el ne-a privit cu o expresie de aşteptare.

– Lua-v-ar dracu’, domnule, a răsunat salutul obosit.

– Mai tare!

– **LUA-V-AR DRACU’, DOMNULE**!

Una dintre tehnicile psihologice mai puţin inspirate ale milităriei.

– Aşa-i mai bine. Nu uitaţi, mâine în zori avem aplicaţie. Deşteptarea la 3:30, raportul la 4:00. Cine-i găsit în pat după 3:40 face o tură. Rupeţi rândurile!

Mi-am închis fermoarul salopetei şi am ieşit în zăpadă, mergând la cantină pentru o cană de soia şi o iarbă. Întotdeauna făcusem faţă cu cinci-şase ore de somn şi acesta era singurul moment când puteam rămâne singur, uitând puţin de armată. Câteva minute am privit faxul de ştiri. Încă o navă dăduse colţul, în sectorul Aldebaran. Asta se petrecuse acum patru ani. Se pregătea o flotă de represalii, dar aveau nevoie de alţi patru ani să ajungă acolo. Până atunci, tauranii aveau să sigileze toate planetele portal.

Când am revenit la dormitor, toţi trăgeau aghioase şi luminile principale fuseseră stinse. Compania nu-şi revenise după cele două săptămâni de instrucţie selenară. Mi-am trântit hainele în dulăpior, m-am uitat pe graficul de culcare şi am văzut că aveam cuşeta 31. La dracu', exact sub radiator!

M-am furişat cât mai neauzit prin perdea, ca să nu-l trezesc pe cel de lângă mine. Nu puteam să văd cine era, dar nici că-mi păsa. M-am strecurat sub pătură.

– Ai întârziat, Mandella, a căscat un glas.

Era Rogers.

– Scuză-mă că te-am trezit, am şoptit.

– Nu-i nimic.

S-a tras spre mine şi m-a luat în braţe în poziţia linguriţă. Avea trupul cald şi mulţumitor de moale. Am bătut-o pe coapsă cu ceea ce speram că fusese un gest frăţesc.

– Noapte bună, Rogers.

– Noapte bunicică, armăsarule.

Mi-a răspuns printr-un gest mult mai explicit.

De ce întotdeauna ai parte de alea obosite când ai chef de acţiune, şi de arzoaice când cazi din picioare? M-am resemnat înaintea inevitabilului.

## 2

– Haide, băgaţi *material*! Echipa cu grinda! Sus, mişcaţi-vă curu'!

În timpul nopţii regiunea fusese afectată de un front atmosferic cald şi ninsoarea se transformase în lapoviţă. Grinda din permaplast cântărea 250 de kilograme şi se manevra ca naiba, chiar şi dacă n-ar fi fost acoperită cu gheaţă. Eram patru, câte doi la un capăt, cărând-o cu degete amorţite. Rogers era partenera mea.

– Cade! a zbierat cel dinapoia mea, anunţând că-i luneca din mână.

Fără să fie din oţel, grinda era suficient de grea ca să-ţi rupă piciorul. Toţi i-am dat drumul şi am sărit în lături. Ne-a împroşcat din cap până în picioare cu noroi şi zăpadă pe jumătate topită.

– Băga-mi-aş picioarele, Petrov, a spus Rogers, de ce nu te-ai dus tu la Crucea Roşie? Căcatu' ăsta nu-i chiar aşa de greu!

Majoritatea fetelor se exprimau cu ceva mai multă atenţie, însă Rogers era băieţoi.

– Haideţi, mişcaţi-vă *dracu'* de-acolo! Grinda - epoxi! Băgaţi mare! Băgaţi mare!

Cei doi epoxi din echipa noastră au venit în goană, legănând găleţile.

– Dă-i bice, Mandella! Mi-au îngheţat coaiele!

– Şi mie, a zis fata mai degrabă cu sentiment decât cu raţiune.

– Unu... doi... şi!

Am ridicat grinda şi ne-am împleticit spre pod. Era pe trei sferturi terminat. Se părea că plutonul 2 avea să ne întreacă. Puţin îmi păsa, dar primii care terminau podul plecau aeropurtaţi. Pe ceilalţi îi aşteptau şapte kilometri de noroaie şi nici un fel de odihnă până la masă.

Am pus grinda pe poziţie, i-am dat drumul cu un zăngănit şi am fixat clamele statice care o ţineau de piloni. Jumătatea feminină a echipei de epoxi începuse s-o mânjească cu răşină încă înainte de a fi asigurat-o. Partenerul ei aştepta de cealaltă parte a grinzii. Echipa din vale se găsea la piciorul podului, fiecare ţinând deasupra capului în chip de umbrelă câte o bucată de permaplast uşoară, tensionată. Erau uscaţi şi curaţi. M-am întrebat cu voce tare ce anume făcuseră ca să merite asemenea soartă, iar Rogers a sugerat câteva posibilităţi pline de savoare, însă cu totul improbabile.

Ne întorceam să luăm a doua grindă când sergentul major (pe care-l chema Dougelstein, dar noi îl poreclisem „Asta-i”) a fluierat şi a răcnit:

– Asta-i, soldaţi, zece minute pauză. Fumaţi, dac-aveţi ce!

A băgat mâna în buzunar şi a folosit telecomanda care ne activa încălzitoarele salopetelor.

M-am aşezat cu Rogers pe capătul grinzii şi am scos tabachera. Aveam o mulţime de chiştoace, dar căpătasem ordin să nu fumăm iarbă decât după cină. Singurul tutun era un trabuc lung de aproape opt centimetri. L-am aprins, ferind flacăra înapoia capacului tabacherei; după două fumuri nu mi s-a părut deloc rău. Rogers a tras un fum, doar ca să fie fată de treabă, dar s-a strâmbat şi mi l-a dat înapoi.

– Erai la şcoală când te-au luat? m-a întrebat.

– Îmhâm. Tocmai îmi luasem diploma în fizică. Voiam să mă fac profesor.

Ea a încuviinţat sobru.

– Eu urmam biologia.

– M-am gândit eu... M-am ferit de o rafală de lapoviţă. Cât făcuseşi?

– Şase ani. Am avut-o specialitate la bac şi intrasem la facultate. (Şi-a târşâit bocancul pe sol, ridicând o creastă de noroi şi zăpadă cu consistenţa unei creme de albuş îngheţate.) De ce morţii mă-sii a trebuit să se-ntâmple asta?

Am strâns din umeri. Nu mi se ceruse un răspuns, în nici un caz răspunsul pe care ni-l repeta UNEF. Elita intelectuală şi fizică a planetei, pregătită să apere omenirea de pericolul tauran! Rahat de soia! Totul nu era decât un mare experiment. Ia să vedem dacă nu-i putem momi pe taurani să reacţioneze...

Asta-i a fluierat cu două minute mai devreme, după cum ne aşteptam, dar Rogers, eu şi ceilalţi doi din echipa grinzi am reuşit să mai stăm jos încă un minut, până ce echipele epoxi şi vale au terminat cu grinda. Îngheţai rapid, stând locului cu încălzirea costumelor dezactivată, totuşi am rămas inactivi în mod deliberat.

Pur şi simplu instrucţia în ger era lipsită de sens. Genul de logică specifică militarilor. Bineînţeles că acolo unde urma să ajungem avea să fie frig, dar nu frigul gheţii sau al zăpezii. Aproape prin definiţie, o planetă portal rămânea permanent la un grad sau două peste zero absolut - deoarece colapsarii nu radiază lumină - iar dacă simţeai vreun fior rece însemna că erai un om mort.

Saltul colapsar se descoperise cu doisprezece ani în urmă, pe când eu aveam zece ani. Era suficient

să expediezi un obiect, cu o anumită viteză, spre un colapsar şi el apărea ca prin farmec în alt colţişor al Galaxiei. N-a durat mult până la elaborarea formulei care prezicea locul unde se ivea; călătorea pe aceeaşi „dreaptă” (de fapt, o geodezică einsteniană) pe care ar fi urmat-o dacă nu i-ar fi stat în cale colapsarul - până ajungea la alt câmp colapsar, unde reapărea, respins cu aceeaşi viteză cu care se apropiase de primul colapsar. Timpul călătoriei între cei doi colapsari... egal cu zero.

A însemnat o grămadă de muncă pentru fizicieni, care au fost nevoiţi să redefinească simultaneitatea, apoi să dărâme relativitatea generală şi s-o reconstruiască. Iar asta îi bucurase teribil pe politicieni, pentru că acum puteau expedia spre Fomalhaut o navă plină de colonişti la un cost mai mic decât cel necesar cândva pentru trimiterea unui echipaj de doi cosmonauţi pe Lună. Existau mulţi oameni pe care politicienii ar fi dorit să-i vadă pe Fomalhaut, angajându-se într-o glorioasă aventură în loc să provoace tulburări acasă.

Navele erau permanent însoţite de o dronă automată, care le urma la vreo trei milioane de kilometri. Noi ştiam de existenţa planetelor portal, resturi şi sfărâmături ce se roteau în jurul colapsanior; scopul dronei era de a reveni şi a ne anunţa dacă nava impactase într-o planetă portal la viteza de 0,999 din cea a luminii.

Genul acela de catastrofă nu se petrecuse, dar într-o bună zi o dronă revenise singură. Datele ei fuseseră analizate şi se dovedise că nava coloniştilor fusese urmărită de o altă navă şi distrusă. Asta se întâmplase lângă Aldebaran, în

constelaţia Taurul, dar fiindcă „aldebaraneni” sună cam greoi, duşmanii au fost denumiţi „taurani”.

După aceea navele coloniştilor plecaseră escortate de nave înarmate. Adesea, escorta înarmată pleca singură şi în cele din urmă Grupul de Colonizare se transformase în FENU, Forţa de Explorare a Naţiunilor Unite. Accentul pus pe „forţă”.

Apoi un deştept din Adunarea Generală decisese că ar trebui să trimitem militari care să păzească planetele portal ale colapsanior cei mai apropiaţi. În felul acesta se ajunsese la Actul de Mobilizare a Elitei din 2020 şi la armata cea mai elitistă din istoria războiului.

Aşa ajunsesem aici, cincizeci de bărbaţi şi cincizeci de femei cu coeficienţi de inteligenţă peste 150 şi corpuri extrem de sănătoase şi puternice, târându-ne elitist prin noroiul şi zăpada din centrul statului Missouri, reflectând asupra utilităţii capacităţii noastre de a construi poduri pe planete unde singurele fluide sunt ocazionalele băltoace de heliu lichid.

**3**

Cam după o lună, am plecat spre etapa finală a instrucţiei, exerciţii de manevră pe planeta Charon. Deşi se apropia de periheliu, depărtarea ei faţă de Soare depăşea de două ori distanţa Pluto-Soare.

Nava cu care am pornit era un „mărfar” modificat, prevăzut pentru transportul a două sute de colonişti însoţiţi de plantele şi fauna asortate. Să nu credeţi însă că beneficiam de spaţiu, doar fiindcă noi nu eram decât o sută. Majoritatea spaţiului nefolosit îl ocupau mase suplimentară de reacţie şi armamentul.

Drumul a durat trei săptămâni; în prima jumătate am accelerat la 2 *g*, iar în partea a doua am decelerat. Viteza maximă, atinsă pe lângă orbita lui Pluto, reprezenta cam a douăzecea parte din cea a luminii - nu tocmai îndeajuns pentru ca relativitatea să-şi arate colţii.

Trei săptămâni în care să-ţi târăşti o greutate de două ori mai mare decât cea normală... vă asigur că n-a fost un picnic. De trei ori pe zi efectuam cu prudenţă un complex de exerciţii fizice, după care rămâneam cât mai mult posibil la orizontală. În ciuda precauţiilor, au existat câteva fracturi şi dizlocări destul de serioase. Bărbaţii trebuiau să poarte suspensoare speciale pentru a nu acoperi podelele cu organe desprinse. Era aproape imposibil să dormi, aveam coşmaruri că ne înecam în somn şi eram striviţi, iar periodic trebuia să ne întoarcem de pe o parte pe alta ca să evităm acumulările de sânge şi escarele. O fată fusese atât de obosită încât nu s-a trezit în timp ce o coastă i s-a rupt, perforându-i pielea.

Eu mai fusesem de câteva ori în spaţiu, aşa că atunci când decelerarea s-a oprit în cele din urmă şi am intrat în imponderabilitate, n-am simţit altceva decât uşurare. Alţii însă nu încercaseră experienţa respectivă, exceptând stagiul selenar, şi au fost asaltaţi de ameţeli violente şi dezorientări. Noi ceilalţi am curăţat după ei, plutind prin cabine cu bureţi şi aspiratoare pentru a îndepărta globuleţele semidigerate de „Concentrat, Bogat în proteine, Conţinut redus de grăsimi, Aromă de vită (soia)”.

Coborând de pe orbită, l-am putut zări în detaliu pe Charon. Mare lucru nu era de văzut. O sferă alb-murdar, neclară, cu câteva pete. Am asolizat la

două sute de metri de bază. Un tub presurizat s-a extins şi s-a cuplat la navetă, aşa că n-a trebuit să îmbrăcăm costumele. Am zăngănit şi am clincănit până la clădirea principală, un paralelipiped din plastic cenuşiu lipsit de semne distinctive.

Pereţii dinăuntru aveau aceeaşi culoare spălăcită. Restul companiei se instalase la mese, pălăvrăgind. Am găsit un loc liber lângă Freeland.

– Te simţi mai bine, Jeff?

Mi se părea încă palid.

– Dacă zeii au intenţionat ca omul să supravieţuiască în imponderabilitate, ar fi trebuit să-l înzestreze cu o glotă din fontă. A oftat adânc: Ceva mai bine. Mor după un fum.

– Aşa-i.

– *Tu* însă pari să fi suportat cu bine. Ai mai fost în spaţiu, nu?

– Subiectul lucrării mele de diplomă a fost sudura în vid. Am stat trei săptămâni pe o orbită terestră.

M-am aşezat şi ni-am pipăit pentru a mia oară, în căutarea tabacherei. N-o aveam. Sistemul de susţinere a vieţii nu dorea să se ocupe de nicotină şi THC[1].

– Instrucţia a fost destul de nasoală, a mormăit Jeff, da’ rahatu’ *ăsta*...

– ‘ten-*ţie*!

Ne-am sculat fără grabă, câte doi-trei. Uşa s-a deschis şi a intrat un maior. Instinctiv, mi-am aranjat puţin ţinuta. Era gradul cel mai mare pe care-l văzusem vreodată. Salopeta lui era garnisită cu un şir de decoraţii, incluzând o panglică purpurie, ceea

---

[1] Tetrahidrocanabinol (compus de forma $C_{21}H_{30}O_2$), componentul activ fiziologic în prepararea canabisului (n. trad.).

ce însemna că fusese rănit în acţiune, luptând în vechea armată americană. Probabil că fusese chestia aia din Orientul Mijlociu, care se terminase înainte de naşterea mea. Nu părea chiar atât de bătrân.

– Luaţi loc, a rostit el însoţindu-şi vorbele de gesturi cu palmele în jos. După aceea şi-a pus mâinile în şolduri şi a examinat compania, zâmbind şters. Bine aţi venit pe Charon. Aţi ales o zi minunată pentru asolizare: la exterior temperatura este de vară - 8,15 Kelvin. Nu ne aşteptăm la modificări prea mari în următoarele două secole.

Câţiva au râs cu jumătate de gură.

– Ar fi bine să profitaţi de climatul tropical de aici, de la baza Miami - profitaţi cât mai puteţi. Ne găsim în centrul feţei luminate, iar majoritatea instrucţiei voastre se va desfăşura pe faţa întunecată. Acolo temperatura se menţine permanent la 2,08. Aţi putea privi instrucţia de pe Pământ şi Lună ca pe nişte exerciţii elementare, destinate a vă oferi şanse de supravieţuire pe Charon. Aici veţi parcurge întregul repertoriu: unelte, arme, manevre. Veţi constata că la temperaturile astea, uneltele nu funcţionează aşa cum ar trebui, iar armele nu vor să tragă. În plus, oamenii se mişcă cu f-o-a-r-t-e multă atenţie.

A studiat dosarul pe care-l ţinea în mână.

– În clipa de faţă compania este compusă din patruzeci şi nouă de femei şi patruzeci şi opt de bărbaţi. Doi decedaţi pe Pământ, unul trecut în rezervă pe motive psihologice. Citind rezumatul programului vostru de instrucţie, sunt realmente surprins că aţi reuşit în număr aşa mare. Puteţi afla că nu voi fi deloc nemulţumit dacă numai cincizeci

dintre voi, jumătate din numărul actual, vor absolvi această etapă finală. Iar singurul mod prin care nu se absolvă îl reprezintă moartea. Aici. Singurul mod în care veţi reveni pe Pământ - şi eu alături de voi - este după stagiul activ. Veţi termina instrucţia peste o lună, apoi veţi pleca spre colapsarul Stargate, aflat la o jumătate de an-lumină. Veţi fi cazaţi pe Stargate 1, cea mai mare planetă portal, până la sosirea companiei care vă va înlocui. Cu puţin noroc, asta va însemna cel mult o lună - o altă companie soseşte aici imediat după plecarea voastră. Când veţi părăsi Stargate, vă veţi îndrepta spre un colapsar cu importanţă strategică. Acolo veţi stabili o bază militară şi vă veţi lupta cu inamicul, dacă veţi fi atacaţi. În caz contrar, veţi menţine baza până la noi ordine. Ultimele două săptămâni ale instrucţiei de aici vor consta din construirea unei baze identice, pe faţa întunecată. Acolo veţi fi complet izolaţi de Miami - nu vor exista comunicaţii, evacuări medicale sau aprovizionări, înainte de terminarea celor două săptămâni, capacităţile voastre defensive vor fi evaluate într-un atac întreprins de drone ghidate. Acestea vor fi înarmate.

Cheltuiseră atâţia bani cu noi doar ca să ne ucidă în timpul manevrelor de instrucţie?

– Pe Charon, întregul personal permanent este alcătuit din veterani. Ca atare, cu toţii avem patruzeci-cincizeci de ani. Cred totuşi că putem ţine pasul cu voi. Doi vă vor însoţi permanent şi vă vor duce până la Stargate. Ei sunt căpitanul Sherman Stott, comandantul companiei voastre, şi sergentul-major Octavio Cortez. Domnilor?

Doi bărbaţi din rândul întâi s-au sculat nepăsători şi s-au întors cu faţa spre noi. Căpitanul Stott era puţin

mai scund decât maiorul, dar plămădit din acelaşi aluat: părând de cel mult treizeci de ani, chip dur şi neted ca porţelanul, un surâs cinic, un centimetru de barbă încadrând bărbia mare. La şold purta un pistol mare, din tipul celor cu pulbere.

Sergentul Cortez era altă poveste - o poveste horror. Avea ţeasta rasă şi de o conformaţie stranie, turtită pe o parte, de unde dispăruse o porţiune mare a craniului. Faţa foarte întunecată era încreţită de riduri şi cicatrici. Jumătate din urechea stângă îi lipsea, iar ochii păreau la fel de inexpresivi ca butoanele unei maşini. Avea o combinaţie mustaţă-barbă, ce semăna cu o omidă albă şi îngustă care-i ocolea gura. La oricine altcineva, zâmbetul lui ar fi putut părea plăcut, însă el era cea mai urâtă şi ameninţătoare creatură pe care o văzusem vreodată. Cu toate acestea, dacă nu i-ai fi privit capul, ci numai cei un metru optzeci de dedesubt, ar fi putut poza pentru reclamele unui centru de body building. Nici unul nu purta medalii. Cortez avea un mic laser de buzunar suspendat într-un toc magnetic, în lateral, sub braţul stâng. Plăselele din lemn erau şlefuite de uzură.

– Acum, înainte de vă lăsa pe mâinile acestor doi domni amabili, vreau să vă repet un avertisment: Acum două luni pe planeta aceasta nu exista absolut nici un om, doar nişte echipamente lăsate de expediţia din 2015. O echipă de patruzeci şi cinci de oameni s-a chinuit vreme de o lună să clădească baza. Douăzeci şi patru dintre ei, mai mult de jumătate, au murit în timpul construcţiilor. Aceasta este planeta cea mai periculoasă pe care au încercat oamenii să trăiască vreodată, dar locurile în care veţi merge vor fi poate şi mai rele. Şefii voştri

vor încerca să vă ţină în viaţă în următoarea lună. Ascultaţi-i... şi urmaţi-le exemplul. Ei au supravieţuit aici mai mult decât va trebui s-o faceţi voi. Căpitane?

Căpitanul s-a sculat din nou când maiorul a ieşit pe uşă.

– ‘ten-*ţie*!

Ultima silabă a fost precum o explozie şi toţi am ţâşnit în picioare.

– Vă voi spune asta *o singură dată*, aşa că ar fi bine să fiţi atenţi, a mârâit el. Aici suntem în stare de *război* şi pentru nesubordonare sau neascultare există *o singură* pedeapsă.

A smuls pistolul de la şold şi l-a ţinut de ţeavă ca pe un ciomag.

– Acesta este un *pistol* militar automat, model 1911, calibrul 11,43 milimetri - o armă primitivă dar eficientă. Eu şi sergentul suntem autorizaţi să ne folosim de arme pentru a ucide în scopul menţinerii disciplinei. Nu ne obligaţi s-o facem, fiindcă nu vom ezita. *O vom face*.

A pus pistolul înapoi. Tocul s-a închis cu un pocnet care a răsunat puternic în liniştea mormântală.

– Eu şi sergentul Cortez am ucis mai mulţi oameni decât se găsesc în odaia asta. Amândoi am luptat în Orientul Mijlociu şi îndepărtat şi amândoi ne-am înrolat în Forţele Internaţionale ale Naţiunilor Unite cu peste zece ani în urmă. Eu am renunţat temporar la funcţia de maior pentru privilegiul de a conduce această companie, iar sergentul-major Cortez a renunţat la funcţia de submaior, întrucât amândoi suntem veterani de *război* şi asta este prima situaţie *de război* apărută după 2011. Nu uitaţi ce v-am spus. Sergentul-major vă va instrui în mod mai

specific asupra îndatoririlor pe care le veţi avea sub comanda lui. Preia comanda, sergent!

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere. Pe tot timpul discursului, expresia de pe chipul lui nu se modificase nici măcar cu un milimetru.

Sergentul-major se mişca aidoma unei maşini grele prevăzută cu o mulţime de rulmenţi. Când uşa a fâsâit, închizându-se, s-a întors lent spre noi şi a rostit cu o voce surprinzător de blândă:

– Pe loc repaus. Staţi jos.

S-a aşezat pe masa din capătul odăii. Masa a scârţâit, dar n-a cedat.

– Căpitanul vorbeşte ameninţător, iar eu arăt ameninţător, însă amândoi vă vrem binele. Veţi lucra destul de mult cu mine, aşa că ar fi bine să vă obişnuiţi cu chestia asta care-mi atârnă în faţa creierului. Probabil că pe căpitan nu-l veţi vedea decât cu ocazia manevrelor.

Îşi atinse partea teşită a capului.

– Pentru că tot vorbim de creieri, eu continui să-i am pe toţi ai mei, în ciuda eforturilor contrarii ale chinezilor. Noi, veteranii care ne-am înrolat în FENU, a trebuit să ne conformăm aceloraşi criterii pe baza cărora aţi fost voi înrolaţi: Actul de Mobilizare a Elitei. Ca atare, bănuiesc că toţi sunteţi inteligenţi şi duri - nu uitaţi însă că eu şi căpitanul suntem inteligenţi, duri şi cu experienţă.

A răsfoit ordinea de marş, fără s-o citească.

– După cum a spus şi căpitanul, în timpul manevrelor va exista un singur tip de acţiune disciplinară: pedeapsa capitală. Dar în mod normal, nu *noi* vom fi cei care o vom pune în aplicare. Charon ne va scuti de bătaia asta de cap. În dormitoare este altă poveste. Nu ne pasă ce faceţi

înăuntru. Caftiţi-vă toată ziua şi regulaţi-vă nopţile, nu ne interesează... Însă odată ce v-aţi pus costumul şi aţi ieşit, trebuie să demonstraţi o disciplină care să impresioneze şi un centurion. Vor apărea situaţii când o acţiune prostească ne va putea ucide pe toţi. Oricum, primul lucru pe care trebuie să-l faceţi este să vă aranjaţi costumele. Armurierul vă aşteaptă în dormitor şi o să vă ia pe rând. Să mergem!

## 4

– Ştiu că pe Pământ vi s-au explicat în detaliu capacităţile costumului de luptă.

Armurierul era un omuleţ aproape complet pleşuv, lipsit de însemne de grad. Sergentul Cortez ne spusese să-i vorbim cu „domnule”, fiindcă era locotenent.

– Aş dori să repet câteva detalii, poate chiar să adaug unele lucruri în privinţa cărora instructorii pământeni n-au fost prea clari, sau pe care nu le-au ştiut. Sergentul-major a acceptat să mă ajute în această demonstraţie. Sergent?

Cortez şi-a scos salopeta şi a urcat pe platforma micuţă, unde se afla un costum de luptă, desfăcut ca o cochilie de formă umană. A intrat în el cu spatele şi a introdus mâinile în mânecile rigide. S-a auzit un clicăit şi costumul s-a închis cu un fâsâit. Avea culoare verde-strălucitor, cu literele CORTEZ scrise cu alb pe cască.

– Camuflaj, sergent!

Verdele s-a transformat în alb, apoi în gri murdar.

– Culoarea aceasta este adecvată camuflajului pe Charon şi pe majoritatea planetelor portal, a vorbit Cortez cu o voce care părea că răsună din adâncul

unui puţ. Există însă şi alte combinaţii disponibile. (Cenuşiul s-a întunecat, preschimbându-se într-o combinaţie de pete verzi şi brune.) Junglă. (Apoi într-un ocru deschis.) Deşert. (Brun închis, apoi întunecat, până la un negru absolut.) Noapte sau spaţiu cosmic.

– Foarte bine, sergent. După ştiinţa mea, aceasta este singura caracteristică a costumului ce a fost adăugată ulterior instruirii voastre. Comenzile se găsesc pe încheietura stângă şi, recunosc, sunt oarecum stângace. Însă odată ce veţi descoperi combinaţia corectă, va fi simplu. Pe Pământ n-aţi avut parte de prea multă instrucţie în costum. Noi nu dorim să vă obişnuiţi cu folosirea lui într-un mediu prietenos. Costumul de luptă constituie cea mai ucigaşă armă personală inventată vreodată şi, chiar neînarmat, utilizatorul lui poate muri din cauza unei întrebuinţări neglijente. Întoarce-te, sergent! Un exemplu.

A atins o protuberanţă mare şi pătrată dintre omoplaţi.

– Acestea sunt aripioarele schimbătorului de căldură. După cum ştiţi, costumul încearcă să vă menţină la o temperatură confortabilă, indiferent de climatul exterior. Costumul este realizat din cel mai bun material izolant existent, care respectă şi cerinţele mecanice impuse. Ca atare, aripioarele *se încing* - foarte mult prin comparaţie cu temperaturile de pe faţa întunecată a unei planete - eu'minând căldura corpului. Este suficient să vă rezemaţi de o stâncă din gaz îngheţat, o să întâlniţi destule. Gazul va sublima mai rapid decât poate scăpa din jurul aripioarelor. El va împinge puternic în gheaţa din jur şi a va fisura... Într-o sutime de

secundă, ceva mai jos de ceafă va detona echivalentul unei grenade. Nu veţi mai apuca să simţiţi nimic. În ultimele două luni, unsprezece persoane au murit în urma unor variaţiuni pe această temă. Iar ei nu făceau altceva decât să construiască nişte barăci. Presupun că ştiţi cât de uşor puteţi fi ucişi, ori vă puteţi ucide un camarad, prin intermediul waldo[2]-ului.

Doreşte cineva să dea mâna cu sergentul?

A tăcut câteva clipe, apoi s-a apropiat de Cortez şi i-a prins mănuşa.

– El are multă practică. Până ce n-o veţi dobândi *voi*, fiţi foarte atenţi. Poate că nu vreţi altceva decât să vă scărpinaţi şi o să vă treziţi cu spinarea ruptă. Nu uitaţi că răspunsul este semilogaritmic: o apăsare de două kilograme determină o forţă de cinci kilograme, trei kilograme determină zece, patru - douăzeci şi trei, cinci - patruzeci şi şapte. Cei mai mulţi dintre voi dezvoltă forţe de strângere de peste cincizeci de kilograme. Teoretic, amplificând o asemenea forţă puteţi rupe în două o grindă de oţel. Practic, vă veţi rupe materialul mănuşilor şi, cel puţin pe Charen, veţi muri foarte rapid. Va fi chiar o cursă între decomprimare şi îngheţare. Veţi muri, indiferent care din ele ar învinge. Waldo-urile picioarelor sunt şi ele periculoase, deşi amplificarea nu atinge valori la fel de mari. Dacă nu sunteţi cu adevărat experţi, nu încercaţi să fugiţi sau să săriţi. Probabil veţi cădea şi asta înseamnă că probabil veţi muri. Pe Charon acceleraţia gravitaţională atinge

---

[2] Termen inventat de scriitorul american de science fiction Robert A. Heinlein, în anul 1942. În tehnologie, *waldo* denumeşte un domeniu larg de dispozitive telecomandate inclusiv manipulatoarele de forţă (n. trad.).

trei sferturi din cea terestră, aşadar nu foarte rău. Dar pe un corp cu adevărat mic, cum este Luna, puteţi sări şi să nu mai asolizaţi vreme de douăzeci de minute, ci să continuaţi spre orizont. Poate chiar să vă izbiţi de un munte, având viteza de optzeci de metri pe secundă. Pe un asteroid micuţ, nu va fi deloc greu să atingeţi viteza de învingere a atracţiei gravitaţionale şi să porniţi într-un tur neoficial al spaţiului intergalactic. Reprezintă o modalitate cam lentă de călătorie. Mâine dimineaţă voi începe să vă arăt cum să rămâneţi vii în interiorul acestei maşinării infernale. Azi vă voi chema pe rând, pentru reglarea costumului personal. Asta a fost tot, sergent!

Cortez s-a apropiat de uşă şi a acţionat ventilul care lăsa aerul în ecluză. O baterie de lămpi cu infraroşii s-a aprins automat, evitând îngheţarea aerului. Când presiunile s-au egalat, a închis ventilul, a deschis uşa şi a păşit în sas, trăgând uşa înapoia sa. O pompă a bâzâit aproape un minut, evacuând ecluza; apoi sergentul a ieşit şi a sigilat uşa exterioară.

Aducea mult cu sasurile de pe Lună.

– Primul, soldatul Omar Almizar. Restul vă puteţi aranja efectele. Vă voi chema prin difuzor.

– În ordine alfabetică, domnule?

– Da. Va dura cam zece minute la fiecare. Dacă numele tău începe cu Z, ai timp de un futai.

Fusese Ragers. Probabil că într-adevăr se gândise la aşa ceva.

## 5

Soarele era un punct alb şi dur chiar deasupra creştetelor noastre. Strălucea mult mai puternic

decât mă aşteptasem; întrucât ne aflam la optzeci de U.A.[3] depărtare, strălucirea lui era de 6.400 de ori mai slabă decât cea de pe Pământ. Cu toate acestea, radia cam tot atâta lumină cât o lampă stradală.

– Lumina de aici e mai puternică decât pe o planetă portal, ne-a răsunat în căşti glasul căpitanului Stott Fiţi fericiţi că-n felul acesta, puteţi vedea pe unde călcaţi.

Formam un şir indian pe banda rulantă din permaplast ce lega dormitorul de magazie. Toată dimineaţa exersasem mersul în interior, iar situaţia de acum nu diferea cu mult, exceptând peisajul straniu. Deşi lumina era destul de palidă, datorită absenţei atmosferei puteam vedea perfect până la orizont. Un perete negru, stâncos, prea regulat pentru a fi natural, se întindea de la un orizont la celălalt, trecând la un kilometru de noi. Solul era negru ca obsidianul, împestriţat cu pete albe sau gheaţă albăstruie. Lângă magazie, într-un container etichetat OXIGEN se înălţa un troian de zăpadă.

Costumul era destul de confortabil, deşi lăsa senzaţia ciudată că eşti simultan marionetă şi păpuşar. Aplicai impulsul de mişcare a piciorului şi costumul îl prelua, îl amplifica şi mişca piciorul pentru tine.

– Astăzi vom merge doar în jurul clădirilor companiei şi nimeni nu va părăsi zona.

Stott nu mai purta pistolul - doar dacă nu-l avea pe sub costum, în chip de amuletă - însă avea un deget-laser, ca noi toţi. În plus, probabil că al lui era activ.

---

[3] Unitate de măsură pentru distanţe, egală cu distanţa dintre Soare şi Terra, adică 149,6 milioane km (n. trad.).

Păstrând un interval de cel puţin doi metri între noi, am coborât de pe permaplast şi l-am urmat pe căpitan pe stânca netedă. Am umblat precauţi vreme de aproape o oră, descriind o spirală, iar în cele din urmă ne-am oprit la latura îndepărtată a perimetrului.

– Acum, fiţi atenţi cu toţii! Mă voi îndrepta spre bucata aceea albăstruie de gheaţă - era un bloc mare, aflat la vreo douăzeci de metri - şi vă voi arăta un lucru pe care este bine să-l cunoaşteţi dacă vreţi să rămâneţi în viaţă.

A făcut o duzină de paşi mari, plini de încredere.

– Mai întâi, trebuie să-ncălzesc o piatră - coborâţi filtrele.

Am apăsat butonul şi filtrul mi-a lunecat peste convertorul video. Căpitanul şi-a îndreptat degetul spre un bolovan negru de mărimea unei mingi de baschet şi i-a aplicat o rafală scurtă. Explozia de lumină i-a lungit umbra lui Stott mult înapoia noastră. Bolovanul s-a transformat într-o grămăjoară de aşchii înceţoşate.

– Nu durează mult până se răcesc (S-a aplecat şi a ridicat o aşchie.) Asta are probabil douăzeci-douăzeci şi cinci de grade. Fiţi atenţi!

A zvârlit piatra „caldă” pe blocul de gheaţă. Piatra s-a rotit nebuneşte, pentru ca apoi să ţâşnească în lateral. A mai aruncat una, cu care s-a petrecut la fel.

– După câte ştiţi, nu sunteţi *perfect* izolaţi. Rocile acestea au aproximativ aceeaşi temperatură cu tălpile bocancilor voştri. Dacă încercaţi să staţi pe o bucată de hidrogen, veţi păţi acelaşi lucru. Atât doar că pietrele cu care v-am făcut demonstraţia sunt *deja* moarte. Motivul comportării este că între piatră

şi gheaţă apare o intefaţă lunecoasă - o peliculă de hidrogen lichid - şi piatra lunecă la câteva molecule deasupra lichidului pe o pernă de vapori de hidrogen. În modul acesta între gheaţă şi pietre, sau *voi*, nu mai există frecare, iar fără frecare *nu puteţi* sta în picioare. După ce aţi trăit cam o lună în costum, *ar trebui* să puteţi supravieţui căderilor, dar *acum* nu ştiţi destule. Fiţi atenţi!

Căpitanul a flexat picioarele şi a sărit pe blocul de gheaţă. Tălpile i-au zburat în lateral şi el s-a răsucit prin aer, asolizând pe mâini şi genunchi. S-a lăsat să lunece jos şi a răms pe sol.

– Ideea este să evitaţi contactul dintre aripioarele schimbătorului de căldură şi gazul îngheţat. Prin comparaţie cu gheaţa, ele au temperatura unui furnal şi orice contact bazat pe greutate va duce la explozie.

După demonstraţia respectivă, am continuat să umblăm vreme de o oră, după care ne-am întors în dormitor. După ce treceam prin ecluză, trebuia să rămânem locului până ce costumele ajungeau la temperatura din interior. Cineva s-a apropiat şi şi-a atins casca de a mea.

– William?

Deasupra vizorului ei scria MCCOY.

– Bună, Sean. S-a-ntâmplat ceva anume?

– Mă-ntrebam dacă ai cu cine te culca diseară.

Aşa era; uitasem. Aici nu mai exista un grafic de culcare. Fiecare îşi alegea partenerul.

– Sigur, adică... nu... nu, n-am solicitat pe nimeni. Sigur, dacă vrei...

– Mulţumesc, William. Ne vedem mai târziu.

Am privit-o îndepărtându-se şi m-am gândit că dacă cineva ar fi putut face un costum să arate sexi, n-ar fi fost alta decât Sean. Dar nici ea nu putea.

Cortez a decis că ne încălzisem îndeajuns şi ne-a condus în magazia costumelor, unde am manevrat cu spatele şi ne-am cuplat la prizele de încărcare. (Fiecare costum avea un fragment de plutoniu care-i asigura energia pentru câţiva ani, totuşi noi trebuia să folosim cât mai mult acumulatoarele.) După mai multe bâjbâieli, am izbutit să ne conectăm toţi şi ni s-a permis să ne dezbrăcăm - nouăzeci şi şapte de pui goi-goluţi, strecurându-se afară din ouă verde strălucitor. Era *rece* - aerul, podeaua şi mai cu seamă costumele - şi ne-am îndreptat cam în devălmăşie spre ieşire.

Mi-am îmbrăcat tunica, pantalonii şi sandalele, dar tot mi-era frig. Mi-am luat paharul şi m-am aşezat la coadă la soia. Toţi ţopăiau pe loc, ca să se încălzească.

– C-c-cât de f-f-frig c-e-crezi că-i, M-m-mandella?

Fusese McCoy.

– Nici… măcar… nu… vreau... să... mă... gândesc.

M-am oprit din ţopăit şi m-am frecat cât de energic puteam în timp ce ţineam şi o cană de cafea.

– Cel puţin la fel ca-n Missouri.

– V-v-v... vreau... să bage... nişte... căldură... băga-mi-aş…

Întotdeauna femeile micuţe sunt cele mai afectate. McCoy era cea mai mică din companie, o păpuşică cu talie de viespe care abia avea un metru şaizeci şi cinci înălţime.

– Au dat drumul la climatizare. Nu mai durează.

– Mi-aş... dori... să... fi... fost... barosană... ca... tine.

Eu mă simţeam mulţumit că nu era aşa.

**6**

Primul accident s-a întâmplat în ziua a treia, în timp ce învăţam să săpăm locaşuri.

Cu capacităţile energetice stocate în armamentul unui soldat, nu-i deloc practic să sapi un locaş în solul îngheţat bocnă folosindu-te de lopată şi târnăcop. Cu toate acestea, poţi lansa proiectile cât e ziua de lungă fără să obţii altceva decât nişte adâncituri superficiale; de aceea, metoda obişnuită este să sfredeleşti o gaură cu laserul manual, să introduci un detonator temporizat - după ce s-a răcit solul - şi, ideal, să umpli gaura la loc. Bineînţeles, pe Charon nu există pietriş sau sfărâmături de roci, decât dacă n-ai explodat deja un bolovan din preajmă.

Singura dificultate a procedurii o reprezintă îndepărtarea de la locul faptei. Ni se spusese că pentru evitarea oricăror riscuri trebuie să te piteşti înapoia unui obiect solid, sau să fii la cel puţin o sută de metri depărtare. După activarea detonatorului ai la dispoziţie trei minute, însă nu poţi pur şi simplu s-o iei la goană. Pe Charon aşa ceva nu-i deloc prudent.

Accidentul s-a petrecut în timp ce săpam o groapă cu adevărat adâncă, dintre cele necesare unui buncăr subteran. Pentru asta, trebuia să punem o încărcătură explozivă, apoi să coborâm pe fundul craterului rezultat şi să repetăm procedura de câte ori era nevoie pentru a ajunge la adâncimea dorită. În interiorul craterului foloseam temporizatoare de cinci minute, totuşi părea al naibii de puţin - trebuia

să mergi încet de tot, urcând cu atenţie peretele craterului.

Cu excepţia mea şi a altor trei, cam toţi detonaseră o gaură dublă. Cred că doar noi eram cu adevărat atenţi, când Bovanovici a păţit-o. Restul ne găseam la peste două sute de metri depărtare. Cu convertorul video reglat la amplificare dublă, am văzut-o dispărând peste buza craterului. Tot ce am putut face după aceea a fost s-o ascultăm discutând cu Cortez.

– Am ajuns jos, domnule sergent.

Pentru asemenea manevre, procedurile radio normale erau suspendate; nimeni nu avea voie să transmită, doar Cortez şi soldatul care executa misiunea.

– Treci în centru şi curăţă sfărâmăturile. Nu te grăbi. Ai timp suficient până activezi detonatorul.

– Da, domnule.

Am auzit ecouri slabe de pietre lovindu-se, vibraţii sonore prin bocancii ei. Bovanovici n-a scos un cuvânt timp de două minute.

– Am ajuns la fund, domnule.

Gâfâia obosită.

– Este gheaţă, sau piatră?

– A-ă-ă… piatră, domnule. Chestia verzuie…

– Foloseşte atunci o intensitate mică. 1,2, dispersie patru.

– La naiba, domnule, aşa o să dureze la nesfârşit!

– Adevărat, dar roca aia are în ea cristale hidratate. Dacă se încălzeşte prea rapid, se poate fisura şi-atunci acolo rămâi, fato! Plină de sânge şi moartă.

– Am înţeles, domnule, 1,2 *d* patru.

Buza interioară a craterului a pâlpâit roşie, reflectând raza laserului.

– Când ajungi la o jumătate de metru adâncime, reduci la *d* doi.

– 'ţeles, domnule.

A avut nevoie de exact şaptesprezece minute, dintre care trei minute la dispersie doi. Îmi puteam imagina cât îi obosise braţul cu laserul.

– Acum, odihneşte-te câteva minute. Când fundul gropii nu mai străluceşte, armează detonatorul şi dă-i drumul înăuntru. Apoi ieşi *calmă*, ai înţeles? Ai timp destul.

– Am înţeles, domnule. Ies calmă.

Părea agitată. Adevărul e că nu te fâţâi toată ziua pe lângă o bombă tahionică de douăzeci de microtone. Am ascultat-o gâfâind câteva minute.

– Am băgat-o, domnule.

Fâsâitul îndepărtat al lunecării bombei.

– Încet şi fără grabă acum. Ai cinci minute.

– D-da, domnule. Cinci minute.

Paşii i-au pornit lent şi regulat. Apoi, după ce începuse să suie peretele craterului, sunetele au devenit mai puţin regulate, poate ceva mai agitate. Mai rămăseseră patru minute...

– Futu-i!

Un scrâşnet puternic, urmat de zăngănituri şi bubuituri.

– Futu-i morţii...!

– Ce s-a-ntâmplat, soldat?

– Băga-mi-aş... (Linişte.) Futu-i!

– Soldat, dacă nu vrei să fii împuşcat, *spune-mi ce se-ntâmplă*!

– M-am... futu-i, m-am înţepenit, domnule. S-a năruit peretele... futu-i maica mă-sii... **FACEŢI**

**CEVA**! Nu mă pot clinti, futu-i morţii mă-sii, nu mă pot mişca, am...

– Gura! Cât de jos eşti?

– Nu mă pot clinti, futu-i, picioarele mi-s... **AJUTOR**...

– La dracu', atunci foloseşte-te de braţe - împinge! Poţi mişca o tonă cu fiecare mână.

Trei minute.

Bovanovici s-a oprit din blestemat şi a început să mormăie, în rusă, cred, încet şi monoton. Gâfâia şi se puteau auzi bolovanii căzând.

– M-am eliberat.

Două minute.

– Mişcă-te cât poţi de repede.

Vocea lui Cortez era seacă, lipsită de inflexiuni. Când mai erau nouăzeci de secunde, Bovanovici a apărut târându-se peste buza craterului.

– Fugi, fato! Nu mai pierde timpul.

Ea a alergat cinci-şase paşi şi a căzut, a lunecat câţiva metri, s-a ridicat şi a reluat alergarea; a căzut din nou, s-a sculat din nou...

Se părea că înainta destul de rapid, dar parcursese numai vreo treizeci de metri, când Cortez a spus:

– Gata, Bovanovici, întinde-te pe burtă şi rămâi nemişcată.

Mai erau zece secunde, dar ea n-a auzit sau a vrut să mai se îndepărteze puţin şi a continuat să alerge, în salturi lipsite de orice precauţii. Când se înălţa într-un asemenea salt, s-a văzut un fulger şi s-a auzit un uruit, iar ceva a lovit-o mai jos de ceafă şi trupul decapitat s-a rostogolit prin spaţiu, lăsând în urmă o spirală roşu-închis de sânge îngheţat instantaneu ce a coborât delicat pe sol, o cărare de pulbere de cristale pe care n-a atins-o nimeni în

timp ce strângeam bolovani ca să acoperim forma inertă din capătul potecii.

În seara aceea Cortez nu ne-a ţinut nici o lecţie, nici măcar n-a apărut la cină. Noi am fost foarte politicoşi între noi şi nimeni nu s-a ferit să vorbească despre cele întâmplate.

M-am culcat cu Rogers - fiecare s-a culcat cu un prieten bun - dar ea n-a dorit decât să plângă, şi a plâns atât de mult şi de zguduitor încât în cele din urmă am făcut-o şi eu.

## 7

– Echipa *A*, dă-i drumul!

Toţi doisprezece avansam într-o linie neregulată spre buncăr. Se afla cam la un kilometru depărtare, la capătul unui traseu cu obstacole atent pregătite. Puteam înainta destul de rapid, fiindcă gheaţa fusese curăţată în zona respectivă, dar în ciuda experienţei acumulate în zece zile, nu eram încă pregătiţi să susţinem mai mult decât o alergare uşoară.

Eu purtam un aruncător de grenade încărcat cu proiectile de manevră de o zecime de microtonă. Toţi aveam degetele-laser reglate la 0,08, *d* unu, aproximativ intensitatea unei lanterne. Era un atac *simulat* - buncărul şi defensiva sa automată costau prea mult pentru a le distruge.

– Echipa *B*, dă-i drumu!! Şefii de echipe, preluaţi comanda.

Ne apropiam de o grămadă de stânci aflate cam la jumătatea distanţei de buncăr, când Porter - şeful echipei mele - a spus:

– Dispozitiv de acoperire.

Ne-am ghemuit înapoia bolovanilor şi am aşteptat echipa *B*.

De abia vizibili în costumele lor negre, cei doisprezece bărbaţi şi femei au trecut pe lângă noi aproape neauziţi imediat ce au ieşit în spaţiu deschis, au pornit spre stânga, dispărând din raza noastră vizuală.

– Foc!

Cerculeţe roşii de lumină au dansat la o jumătate de kilometru depărtare, acolo unde buncărul de abia se întrezărea. Bătaia maximă a proiectilelor de manevră era de cinci sute de metri, totuşi puteam avea noroc, de aceea am fixat AG-ul pe imaginea buncărului, l-am ridicat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade şi am lansat trei bucăţi.

Focul dinspre buncăr a început înainte ca grenadele mele să-şi fi atins ţinta. Laserele automate din sistemul lui defensiv nu erau mai puternice decât ale noastre, dar o lovitură directă îţi dezactiva convertorul video, lăsându-te fără imagine. Perdeaua de foc era aleatorie, nici măcar apropiindu-se de stâncile înapoia cărora ne ascunsesem.

Trei rachete cu magneziu s-au aprins simultan şi orbitor la treizeci de metri în faţa buncărului.

– Mandella! Crezusem că *te pricepi* la chestia aia.

– Ce dracu’, Potter, nu bate decât jum’ate de kilometru! După ce-o să ne apropiem, o să le-o trag numa-n cap.

– Sigur că da....

N-am comentat. Ea n-avea să fie veşnic şef de echipă. În plus, nu fusese deloc o fată rea, înainte să i se urce puterea la cap.

Fiindcă omul cu AG-ul este secundul şefului de echipă, eram conectat la frecvenţa ei radio şi puteam asculta discuţiile cu echipa *B*.

– Potter, aici Freeman. Pierderi?

– Aici Potter... nu, se pare că se concentrează asupra voastră.

– Da, am pierdut trei oameni. Ne aflăm într-o depresiune la optzeci-o sută de metri în faţa voastră. Când sunteţi gata, vă putem acoperi.

– În regulă, daţi-i drumul!. (Un clic uşor.) Echipa *A*, după mine!

Potter a ieşit dinapoia stâncii şi a activat luminiţa roz dinapoia raniţei ei, care ne slujea drept baliză. Am imitat-o şi am ieşit în lateral, iar restul grupei s-a desfăşurat în evantai în urma noastră. Nimeni n-a tras vreun foc în timp ce echipa *A* ne acoperea.

Nu puteam auzi decât răsuflarea lui Potter şi scrâşnetele slabe ale bocancilor mei. Nu vedeam mare lucru, de aceea am comutat convertorul video la intensificare dublu logaritmic. Imaginea a devenit oarecum ceţoasă, dar suficient de luminoasă. Se părea că buncărul îi încolţise urât pe cei din *B*; nu-i slăbea nici o clipă. Nu replicau decât cu laserele. Probabil că-şi pierduseră aruncătorul de grenade.

– Potter, aici Mandella. N-ar trebui să le dăm o mână de ajutor celor din *B*?

– Imediat ce găsim o acoperire bună. Ai ceva împotrivă, *soldat*?

Fusese promovată caporal pe durata exerciţiului.

Am cotit spre dreapta şi ne-am trântit înapoia unei stânci. Majoritatea celor din echipă şi-au găsit adăposturi similare, dar câţiva au rămas expuşi pe sol.

– Freeman, aici Potter.

– Potter, aici Smithy. Freeman nu mai este şi nici Samuels. Mai avem doar cinci oameni. Acoperiţi-ne, ca să putem...

– 'nţeles, Smithy. *Clic*. Echipa *A*, deschideţi focul! *B* are necazuri.

Am tras cu ochiul peste muchia stâncii. Telemetrul mă anunţa că buncărul se afla la trei sute cincizeci de metri, încă departe. Am ridicat ţeava şi am tras o serie de trei, apoi am coborât-o două grade şi am mai lansat trei grenade. Primele au depăşit buncărul cu vreo douăzeci de metri, iar a doua a luminat chiar în faţa lui. Am încercat să menţin unghiul respectiv şi am răpăit cincisprezece grenade, toată magazia, în aceeaşi direcţie.

Ar fi trebuit să mă pitesc înapoia stâncii ca să reîncarc, dar doream să văd unde loveau ultimele proiectile, aşa că am rămas cu ochii asupra buncărului şi am dus mâna înapoi pentru a scoate alt încărcător...

Când laserul mi-a lovit convertorul video, a urmat o strălucire roşie atât de intensă încât mi s-a părut că mi-a străpuns ochii şi mi-a ieşit prin ceafă. Probabil că numai după câteva milisecunde, convertorul s-a supraîncărcat şi s-a dezactivat, însă postimaginea verde-strălucitor mi-a sfredelit ochii minute bune după aceea.

Fiindcă devenisem oficial „mort”, radioul mi s-a decuplat automat şi a trebuit şi rămân pe loc până la încheierea manevrei. Lipsit de orice input senzorial, exceptându-l pe cel din partea epidermei (care mă durea în locurile peste care strălucise convertorul video) şi de ţiutul din urechi, mi s-a părut teribil de mult timp. În cele din urmă, o cască a zăngănit, lipindu-se de a mea.

– Ai păţit ceva, Mandella?

Fusese glasul lui Potter.

– Scuză-mă, am murit de plictiseală acum douăzeci de minute.

– Scoală-te şi apucă-mă de mână.

Am ascultat-o şi ne-am târşâit înapoi spre dormitor. Cred că am mers mai bine de o oră. Pe tot drumul de înapoiere, ea nu mi-a  spus nimic - comunicaţiile fără radio sunt al naibii de stângace - dar după ce am trecut prin ecluză şi ne-am încălzit, m-a ajutat să-mi scot costumul. Mă pregătisem pentru o săpuneală moderată, însă când costumul s-a deschis, înainte de a-mi putea măcar adapta ochii în faţa luminii, Potter m-a cuprins de gât şi mi-a tras un sărut mare şi umed pe gură.

– Frumos ochit, Mandella.

– Ce?

– N-ai văzut? Ah, da, sigur că n-ai văzut... Ultima salvă înainte de a fi tu atins a înregistrat patru lovituri directe. Buncărul a decis c-a fost scos din funcţiune şi nu ne-a mai rămas decât să ne plimbăm până acolo.

– Grozav.

M-am frecat sub ochi şi mi s-au desprins particule de epidermă uscată. Potter a chicotit.

– Să te vezi cum arăţi. Parcă eşti...

– Atenţie, tot personalul să se prezinte în sala de şedinţe!

Fusese glasul căpitanului. De obicei asta însemna veşti proaste.

Potter mi-a întins o tunică şi sandale.

– Haidem!

Sala de şedinţe, care se confunda cu cea de mese, se găsea puţin mai departe pe coridor. Lângă uşa ei

exista un şir de butoane de apel personal; l-am apăsat pe cel de lângă numele meu. Patru nume fuseseră acoperite cu bandă adezivă neagră. Asta era bine - numai patru. Nu pierdusem nici un om în decursul manevrelor de azi.

Căpitanul stătea pe o estradă ceva mai înaltă, ceea ce însemna cel puţin că nu mai trebuia să trecem prin tot rahatul cu „‘ten-*ţie* “. Sala s-a umplut în mai puţin de un minut: o sonerie a bâzâit, anunţând că toţi răspunseseră la apel.

Stott nu s-a ridicat.

– V-aţi descurcat *binişor* azi. N-a murit nimeni, deşi anticipasem contrariul. În privinţa asta, mi-aţi depăşit aşteptările, dar în *toate* celelalte privinţe aţi mers slab. Mă bucur că sunteţi prudenţi, pentru că fiecare dintre voi reprezintă o investiţie de peste un milion de dolari şi o pătrime de viaţă umană. Dar în această bătălie simulată împotriva unui inamic robot *foarte* mărginit, treizeci şi şapte dintre voi au reuşit să intre în focul laserelor şi să fie ucişi în mod *simulat*. Deoarece morţii nu mănâncă, nici *voi* nu veţi avea nevoie de hrană pentru următoarele trei zile. Toţi cei atinşi în manevra de azi vor primi doar doi litri de apă pe zi şi o raţie de vitamine.

Învăţasem destule ca să nu suspinăm sau să reacţionăm în mod similar, totuşi unele feţe erau destul de dezgustate, mai cu seamă acelea care aveau sprâncene pârlite şi un dreptunghi trandafiriu de arsură încadrându-le ochii.

– Mandella.

– Da, domnule căpitan.

– Eşti de departe cel mai afectat de arsuri. Convertorul tău video era reglat pe poziţia „normal”?

Fir-ar al dracu'...

– Nu, domnule. Pe logaritmic doi.

– Am înţeles. Cine a fost şeful tău de echipă?

– Caporalul Potter, domnule.

– Soldat Potter, i-ai ordonat să utilizeze intensificatorul video?

– Nu... nu-mi amintesc, domnule căpitan.

– Nu-ţi aminteşti... Perfect, ca exerciţiu de memorie, te poţi alătura morţilor. Mulţumită?

– Da, domnule.

– Perfect. În seara asta, morţii cinează iar de mâine încep postul. Aveţi întrebări? (Ne lua peste picior.) În regulă. Rupeţi rândurile!

Am ales alimentele care păreau a avea cele mai multe calorii şi mi-am dus tava la masa lui Potter.

– A fost o chestie a dracu' de altruistă din partea ta. Oricum, mulţumesc.

– Pentru puţin. Şi aşa doream să mai slăbesc nişte kilograme.

Nu puteam zări care ar fi fost acelea.

– Ştiu eu un exerciţiu bun, i-am spus. (Ea a zâmbit fără să ridice ochii din tavă.) Ai pe cineva la noapte?

– Mă gândisem să vorbesc cu Jeff...

– Atunci ar fi bine să te grăbeşti. I se scurg ochii după Maejima.

Era destul de adevărat. Jeff nu reprezenta un caz aparte.

– Nu ştiu. Poate c-ar trebui să ne cruţăm forţele. În a treia zi...

– Haide, am atins-o uşor pe dosul mâinii cu unghia. Nu ne-am mai culcat împreună din Missouri. Poate c-am învăţat ceva nou.

– Poate. A ridicat uşor ochii, privindu-mă şiret. Bine.

De fapt, ea a venit cu o nouă şmecherie. „Tirbuşonul franţuzesc”, aşa o numea. N-a vrut însă să-mi spună de la cine o învăţase. Mi-ar fi plăcut să-i strâng mâna. Atunci când aveau să-mi revină puterile.

## 8

Cele două săptămâni de instrucţie din jurul bazei Miami ne-au costat în cele din urmă unsprezece vieţi. Douăsprezece, dacă-l socotim şi pe Dahlquist. Bănuiesc că a-ţi petrece restul vieţii pe Charon fără o mână şi fără ambele picioare este destul de aproape de moarte.

Foster a fost strivit sub o lunecare de teren, iar Freeland a avut parte de o defecţiune a costumului din cauza căreia a degerat înainte de a-l putea aduce în interior. Pe restul morţilor nu-i cunoşteam prea bine, dar m-a durut fiecare dispariţie, iar ele păreau mai degrabă să ne sperie decât să ne sporească prudenţa.

Ne găseam acum pe faţa întunecată. O navetă ne adusese în grupuri de câte douăzeci şi ne lăsase lângă o stivă de materiale de construcţie, ingenios azvârlite într-un lac de heliu II.

Folosind ghearele de pisică, le-am târât afară. Nu-i prudent să intri în heliu, fiindcă te acoperă imediat şi e greu de spus ce anume se găseşte dedesubt; poţi păşi pe o bucată de hidrogen şi să n-ai noroc în viaţă.

Eu sugerasem să vaporizăm lacul cu laserele, dar zece minute de foc concentrat n-a coborât în mod apreciabil nivelul heliului. Nici n-a fiert; heliul II este un superfluid, aşa că vaporizarea trebuia să se

petreacă egal distribuită pe toată suprafaţă. Nu existau zone fierbinţi şi nici fierbere locală.

Pentru evitarea detecţiei, nu trebuia să folosim lumini. Lumina stelelor era suficientă, dacă reglai convertorul video la logaritmic trei sau patru, dar fiecare treaptă de amplificare însemna o pierdere a detaliilor. La logaritmic patru, peisajul aducea cu un tablou monocrom şi nu puteai descifra numele de pe căştile celorlalţi, decât dacă se aflau chiar în faţa ta.

Oricum peisajul nu era chiar aşa interesant. Existau şase-şapte cratere meteoritice de mărime mijlocie (toate umplute exact până la acelaşi nivel cu heliu II), iar imediat după linia orizontului se întrezăreau un fel de munţi scunzi. Solul neregulat avea consistenţa unor pânze de păianjen îngheţate; de fiecare dată când călcai, te afundai cam un centimetru cu un trosnet neplăcut. După o vreme începeai să-ţi simţi nervii în pioneze.

Am avut nevoie de o zi întreagă pană am scos totul din lac. Moţăiam în schimburi, chestie care se poate face în picioare, aşezat sau întins pe burtă. Eu nu mă simţeam bine în nici una din aceste poziţii, aşa că de abia aşteptam să construim şi presurizăm buncărul.

Nu-l puteam clădi în subteran - s-ar fi umplut imediat cu heliu II - aşa că mai întâi realizam o platformă izolatoare, un fel de sandviş din trei straturi succesive de permaplast şi vid.

Eu îndeplineam funcţia de caporal, având o grupă de zece oameni. Transportam plăcile de permaplast la locul de montaj - două persoane pot transporta cu uşurinţă o placă - când unul din soldaţii „mei” a lunecat şi a căzut pe spate.

– La dracu’, Singer, fii atent pe-unde calci!

Aşa ne muriseră doi oameni.

– Iertaţi-mă, domnule caporal. Sunt mort de oboseală. M-am împleticit.

– Bine, fii atent.

S-a sculat fără probleme, apoi el şi partenerul său au adus placa şi au plecat după alta.

M-am uitat după Singer. Peste câteva minute, se bălăbănea de-a dreptul - ceva destul de greu de realizat în armurile noastre cibernetice.

– Singer! După ce montezi placa aia, vino până aici.

– Am înţeles, domnule.

A terminat treaba şi a venit lângă mine.

– Să-ţi văd datele.

I-am deschis panoul de pe piept, pentru a vedea monitorul medical. Temperatura înregistra două grade peste normal; tensiunea arterială şi ritmul cardiac erau ambele ridicate, totuşi nu atingeau valori de alertă.

– Eşti bolnav, sau altceva?

– Ce dracu, Mandella, n-am nimic, atât că-s mort de oboseală. După ce-am căzut, mă încearcă şi o ameţeală.

Am apelat medicul.

– Doc, aici Mandella. Vrei să vii puţin?

– Sigur că da, unde eşti?

Mi-am fluturat braţul şi el a venit din partea opusă a lacului.

– Care-i problema?

I-am arătat monitorul medical al lui Singer.

El ştia la ce slujeau toate cadranele şi afişajele, aşa că a durat o vreme pană le-a scanat.

– Din câte-mi dau seama, este... pur şi simplu încălzit.

– Ce dracu', asta vă puteam spune şi eu, a pufnit Singer.
– Poate c-ar fi mai bine ca armurierul să-i inspecteze costumul.
Doi dintre soldaţi urmaseră un curs fulger de întreţinere costume; ei ne erau armurieri.
L-am apelat pe Sanchez şi i-am cerut să vină cu trusa.
– Doar două minute, domnule caporal. Transport o placă.
– Las-o jos şi vino-ncoace.
Mă încerca o senzaţie neliniştitoare, în timp ce-l aşteptam, eu şi medicul am examinat costumul lui Singer.
– Hopa, a spus Doc Jones, ia uite-aici!
L-am ocolit pe Singer şi am privit. Două aripioare ale schimbătorului de căldură erau deformate.
– Ce s-a-ntâmplat? s-a interesat Singer.
– Ai căzut pe schimbătorul de căldură?
– Da... asta-i. Probabil că nu mai funcţionează bine.
– Eu cred că nu mai funcţionează *deloc*, a spus Doc.
Sanchez a apărut cu trusa de diagnosticare, iar noi i-am spus ce se întâmplase. El a cercetat schimbătorul de căldură, i-a cuplat două cabluri şi a privit nişte determinări digitale afişate pe monitorul trusei. Nu ştiam ce anume măsurase, dar rezultatul era zero până la a opta zecimală.
Am auzit un clicăit slab. Sanchez îmi apela frecvenţa particulară.
– Domnule caporal, tipu-i ca şi mort.
– Ce? Nu poţi repara porcăria aia?
– Poate... poate c-aş putea, dacă aş demonta-o. Dar n-am cum...

– Hei, Sanchez! (Era Singer pe frecvenţa generală de comunicaţie.) Ai găsit defectul?

Gâfâia.

*Clic*.

– Ţin-te bine, moşule, acuşi îi dăm de capăt. *Clic*. N-o să reziste până presurizăm buncărul. Iar eu nu pot repara schimbătorul lucrând din exterior.

– N-ai un costum de rezervă?

– Ba da, două, măsura universală. Dar unde să... cum...

– Perfect. Du-te şi încălzeşte un costum. (Am trecut pe frecvenţa generală.) Uite care-i treaba, Singer, trebuie să te scoatem din chestia asta. Sanchez are un costum de rezervă, dar pentru ca să te poţi dezbrăca, trebuie să clădim o incintă în jurul tău. Înţelegi?

– Îmhâm.

– O să facem o cutie cu tine înăuntru şi o s-o cuplăm la sistemul de susţinere a vieţii. În felul ăsta vei putea respira în timp ce îmbraci celălalt costum.

– Mi-s' pare destul de clom... com... pli... cat.

– Haide, dă-i drumu'...

– N-am nimic... numa' lasă-mă să m-odih...

L-am înhăţat de braţ şi l-am condus către locul construcţiei. Se bălăbănea rău de tot. Doc i-a prins celălalt braţ şi, susţinându-l între noi, l-am împiedicat să se prăbuşească.

– Caporal Ho, aici caporal Mandella.

Ho răspundea de sistemul de susţinere a vieţii.

– Şterge-o, Mandella, sunt ocupată.

– O să fii şi mai ocupată.

I-am explicat despre ce era vorba. În timp ce echipa ei s-a apucat rapid să adapteze SSV-ul - pentru scopul respectiv nu aveam nevoie decât de o

conductă pentru oxigen şi de încălzire - oamenii mei au adus şase plăci de permaplast, ca să ridicăm o cutie mare în jurul lui Singer şi a costumului de rezervă. Avea să semene cu un coşciug imens, lung de şase metri şi cu secţiunea de un metru pătrat.

Am aşezat costumul pe placa de bază a coşciugului.

– Gata, Singer, dă-i drumul!

Nici un răspuns.

– Singer!

Stătea nemişcat. Doc Jones a scanat afişajele.

– E inconştient.

Gândurile îmi galopau. Era posibil ca în cutie să mai încapă o persoană.

– Ajută-mă.

L-am apucat pe Singer de sub umeri, iar Doc l-a luat de picioare şi l-am aşezat cu atenţie lângă tălpile costumului.

După aceea m-am întins şi eu, deasupra costumului.

– Gata, închideţi-o.

– Mandella, dacă tot o face cineva, eu ar trebui să fiu ăla.

– Hai sictir, Doc! E treaba *mea*. E omul meu.

A sunat ca dracu'. William Mandella - eroul neînfricat!

Au ridicat o placă pe muchie - decupaseră două fante pentru duzele de aspiraţie şi evacuare a SSV-ului - şi au început s-o sudeze de bază cu un fascicul laser. Pe Pământ am fi folosit răşini epoxidice, dar aici singurul fluid era heliul, care deţine o mulţime de proprietăţi interesante, dar în nici un caz nu-i adeziv.

După zece minute, eram complet etanşi. Puteam simţi zumzetul SSV-ului. Mi-am aprins proiectorul căştii - pentru prima dată de când asolizasem pe faţa întunecată - şi lumina puternică a făcut să-mi danseze pete purpurii în faţa ochilor.

– Mandella, aici Ho. Rămâi cel puţin două-trei minute în costum. Băgăm aer cald, dar încă iese lichid pe partea cealaltă.

Am privit o vreme petele care păleau treptat.

– Gata, e frig, dar n-o să mori.

Mi-am deschis costumul. Nu se putea desface complet, dar n-am avut probleme în a ieşi dinăuntru. Era încă destul de rece ca să mi se lipească de fund şi de degete când m-am strecurat afară.

Am fost nevoit să mă târăsc cu picioarele înainte prin coşciug ca să ajung la Singer. Pe măsură ce mă îndepărtam de proiector, bezna devenea tot mai adâncă. Când i-am deschis costumul, m-a izbit în faţă un val de fierbinte şi mirositor. În lumina slabă am văzut pielea roşu-întunecat şi pătată a soldatului. Răsufla superficial şi-i zăream inima bubuind accelerat.

Mai întâi am decuplat conductele de evacuare - o chestie neplăcută - apoi biosenzorii; după aceea, m-am văzut pus în faţa încercării de a-i scoate braţele din mâneci.

Este destul de simplu s-o faci de unul singur. Te răsuceşti într-o parte, apoi în cealaltă şi braţele ies. Din exterior, treaba stă cu totul altfel; a trebuit să-i întorc braţul, apoi să mă strecor dedesubt şi să deplasez similar mâneca - ai nevoie de muşchi nu glumă, ca să mişti costumul din exterior.

Odată ce am scos un braţ, restul a fost destul de simplu; m-am târât înainte, punând picioarele pe umerii costumului, şi i-am tras braţul liber. A ieşit precum un homar din carapace.

Am deschis costumul de rezervă şi, după o mulţime de trageri şi împingeri, am izbutit să-i introduc picioarele. L-am cuplat la biosenzori şi la tubul de evacuare frontal. Restul trebuia să facă singur; era prea complicat. Pentru a *n*-a oară, mă simţeam fericit că nu mă născusem femeie; ele au două conducte din astea nenorocite.

Braţele i le-am lăsat în afara mânecilor. Oricum costumul avea să fie inutil pentru munca în exterior; waldo-urile trebuiau adaptate fiecărui individ în parte.

Pleoapele i-au fluturat.

– Man... della. Unde... piz...

I-am explicat pe îndelete şi s-a părut că a priceput despre ce era vorba.

– Acum o să te-nchid şi o să mă bag în costumul meu. Echipa o să deschidă cutia asta şi o să te trag afară. Ai înţeles?

A încuviinţat din cap. Senzaţia este ciudată - ori de câte ori aprobi din cap sau strângi din umeri în interiorul unui costum, nu se transmite nimic.

M-am târât în costum, am cuplat auxiliarele şi am trecut pe frecvenţa generală.

– Doc, cred c-o să scape. Acum, scoateţi-ne de aici.

– Îi dăm drumul.

Fusese glasul lui Ho. Zumzetul SSV-ului a fost înlocuit de un clicăit, apoi de o pulsaţie. Cutia era vidată pentru a evita posibilitatea unei explozii.

Unul din colţurile cordonului de sudură a devenit roşu, apoi alb şi o rază purpuriu-strălucitor a pătruns

înăuntru, la nici treizeci de centimetri de capul meu. M-am retras cât am putut. Raza a tăiat cordonul, ocolind trei colţuri şi revenind în punctul de plecare. Capătul cutiei a căzut, trăgând după el filamente de 'plast topit.

– Aşteaptă să se solidifice, Mandella.

– Sanchez, nu-s chiar atât de idiot!

– Gata!

Cineva mi-a aruncat o coardă. *Asta* era mai inteligent decât să-l târăsc afară de unul singur. I-am vârât o bucată pe sub braţe şi i-am înnodat-o înapoia cefei. Apoi am ieşit ca să-i ajut să-l tragă, ceea ce era o prostie - deja se aliniaseră vreo duzină de soldaţi.

Singer a ieşit fără probleme, ba chiar a stat în capul oaselor în vreme ce Doc Jones îi scana afişajele. Ceilalţi mă întrebau cum fusese, când Ho a indicat brusc spre orizont şi a strigat:

– Priviţi!

Era o navetă întunecată care se apropia rapid. Abia am avut timp să mă gândesc că nu era cinstit, că nu trebuiau să atace până în ultimele zile, apoi naveta a ajuns deasupra noastră.

## 9

Cu toţii ne-am zvârlit instinctiv pe burtă, dar naveta n-a atacat. A acţionat duzele de frânare şi a asolizat pe glisoare. Apoi a virat şi s-a oprit lângă locul de construcţie.

Ne dăduserăm seama despre ce era vorba şi stăteam cu mutre spăşite, când cele două siluete în costume au coborât dinăuntru.

Un glas familiar a croncănit pe frecvenţa generală:

– *Toţi* ne-aţi văzut venind şi *nici unul* n-a replicat prin foc. N-ar fi slujit la nimic, deşi ar fi indicat un anume spirit combativ. A rămas mai puţin de o săptămână până la misiunea adevărată, iar pentru că sergentul şi *eu* vom fi aici, voi insista să dovediţi ceva mai multă voinţă de supravieţuire. Sergent Potter!

– Da, domnule.

– Trimite o echipă de doisprezece oameni ca să descarce nava. Am adus o sută de drone pentru antrenament de *tragere*, ca să aveţi măcar o şansă când va apărea ţinta reală. *Daţi-i drumul*! Avem treizeci de minute înainte ca naveta să revină la Miami.

Am verificat, dar în realitate au fost vreo patruzeci.

Prezenţa căpitanului şi a sergentului nu constituia mare diferenţă. Rămăsesem tot pe cont propriu; ei nu erau decât simpli observatori.

După ce am montat fundaţia, ne-a trebuit doar o zi ca să terminăm buncărul. Era un paralelipiped cenuşiu, lipsit de trăsături caracteristice, cu excepţia proeminenţei ecluzei şi a celor patru ferestre. Deasupra se afla o turelă cu un laser bevawatt. Operatorul - nu putea fi denumit „tunar” - stătea într-un fotoliu, ţinând ambele mâini pe manete asigurate, numite „ale mortului”. Laserul nu declanşa atâta timp cât servantul ţinea una din manete. Dacă le dădea drumul, arma ţintea automat orice obiect aerian aflat în mişcare şi deschidea focul tot automat. Detecţia primară şi ţintirea se făceau prin intermediul unei antene de un kilometru, montată lângă buncăr.

Acela constituia singurul aranjament la care ne puteam aştepta realmente să funcţioneze, ţinând

seama de linia apropiată a orizontului şi de lentele reflexe umane. Nu puteam automatiza complet instalaţia, deoarece teoretic se puteau apropia nave prietene.

Calculatorul care ţintea putea alege între douăsprezece obiective ce apăreau simultan (trăgând întâi în cele mai mari). Şi le putea lovi pe toate douăsprezece într-o jumătate de secundă.

Instalaţia era parţial protejată de focul inamic printr-un strat ablativ eficient, care acoperea totul cu excepţia operatorului. Să nu se uite însă de manetele *mortului*. Aşadar soldatul de deasupra îi apăra pe cei optzeci dinăuntru. Armata se pricepe la genul ăsta de matematică.

După terminarea buncărului, jumătate dintre noi stăteam permanent înăuntru - simţindu-se realmente aidoma unor ţinte - şi perindându-se în schimburi la turela laserului, în vreme ce restul executau manevre în exterior.

Cam la patru kilometri de bază se afla un lac mare de hidrogen îngheţat; una din principalele noastre manevre era să învăţăm cum să ne descurcăm pe suprafeţele periculoase.

Nu era foarte greu. Nu puteam sta în picioare, aşa că trebuia să ne întindem pe abdomen şi să lunecăm.

Dacă exista cineva care să te propulseze de pe margine, pornirea nu constituia o problemă. În caz contrar, trebuia să te foloseşti de braţe şi picioare, împingând cât de tare era practic, până începeai să te deplasezi, într-o serie de zvâcnituri scurte. Odată pornit, continuai să luneci până se termina gheaţa. Puteai vira niţel, apăsându-te cu mâna şi piciorul din aceeaşi parte, dar nu puteai încetini suficient pentru

a te opri. De aceea era bine să nu mergi prea rapid şi să fii poziţionat astfel încât casca să nu absoarbă şocul opririi.

Am repetat toate lucrurile pe care le învăţasem lângă Miami: trageri, explozii, manevre de atac. De asemenea, la intervale neregulate, lansam drone spre buncăr. Astfel, de zece-cincisprezece ori pe zi, operatorii trebuiau să-şi demonstreze talentul în eliberarea manetelor, imediat ce se aprindea LED-ul de proximitate.

Am avut parte de patru ore în postul respectiv, ca toată lumea. Am fost nervos până la primul „atac”, când am înţeles ce puţine aveam de făcut. LED-ul s-a aprins, eu am dat drumul manetelor, laserul a ţintit şi când drona s-a ivit deasupra orizontului - *bum*! O frumoasă jerbă colorată, metalul topit pulverizându-se prin spaţiu. Altfel nimic excitant.

Din acest motiv, nici unul dintre noi nu era îngrijorat în privinţa „exerciţiului de absolvire”, gândindu-se că avea să fie cam acelaşi lucru.

Miami a atacat în a treisprezecea zi cu două proiectile simultane, ivindu-se din părţi opuse ale orizontului cu aproape patruzeci de kilometri pe secundă. Laserul l-a vaporizat pe primul fără probleme, dar al doilea s-a apropiat la opt kilometri de buncăr înainte de a fi lovit.

Noi reveneam de la manevre şi ne aflam cam la un kilometru de bază. N-aş fi văzut ceea ce se întâmplase, dacă n-aş fi privit direct spre buncăr în momentul atacului.

Al doilea proiectil a expediat o jerbă de schije topite spre buncăr. Unsprezece din ele au lovit în plin şi, după cum am reconstituit ulterior, iată ce s-a întâmplat:

Prima victimă din interiorul bazei a fost Maejima, atât de iubita Maejima, care a primit două schije în spate şi în cap şi a decedat instantaneu. Odată cu depresurizarea, SSV-ul a trecut automat pe o treaptă superioară. Friedman stătea în faţa principalei eşapări a instalaţiei de climatizare şi a fost proiectat în peretele opus cu suficientă violenţă pentru a-şi pierde cunoştinţa; a murit din cauza depresurizării înainte să poată fi băgat în costum.

Ceilalţi au reuşit să se lupte cu curentul de aer şi să-şi îmbrace costumele, dar cel al lui Garcia fusese perforat şi nu l-a mai ajutat la nimic.

Până am ajuns noi înăuntru, SSV-ul fusese decuplat şi se începuse astuparea găurilor din pereţi. Un soldat încerca să cureţe resturile Maejimei. L-am auzit icnind şi vomând. Deja îi scoseseră pe Garcia şi Friedman ca să fie înmormântaţi. Căpitanul a preluat de la Potter operaţiunile de reparare. Sergentul Cortez l-a dus într-un colţ pe cel care voma şi s-a întors să cureţe singur ce mai rămăsese din Maejima. N-a ordonat nimănui să-l ajute şi nimeni nu s-a oferit voluntar.

## 10

Ca exerciţiu de absolvire, am fost înghesuiţi fără mare ceremonial într-o navă - *Speranţa Pământului*, aceeaşi cu care ajunsesem pe Charon - şi am fost expediaţi spre Stargate, cu o acceleraţie puţin peste 1 *g*.

Călătoria păruse nesfârşită, cam şase luni timp subiectiv, şi plictisitoare, totuşi nu atât de greu de suportat fizic precum drumul către Charon. Zilnic, căpitanul Stott ne obliga să repetăm oral instrucţia

până ce am fost cu toţii transformaţi în nişte papagali.

Stargate 1 aducea cu faţa întunecată a lui Charon, ba chiar mai întunecată. Baza de acolo era mai mică decât Miami - cu puţin mai mare decât cea pe care o ridicasem pe faţa întunecată - şi trebuia să staţionăm peste o săptămână pentru a ajuta la extinderea facilităţilor. Echipa din bază a fost extrem de fericită să ne vadă, mai cu seamă cele două femei, care păreau cu nervii în pioneze.

Ne-am înghesuit cu toţii în micuţa sală de mese, unde submaiorul Williamson, şeful lui Stargate 1, ne-a adus la cunoştinţă nişte veşti deconcertante:

– Toată lumea să se instaleze confortabil. Nu vă suiţi însă pe mese, pe podea este loc îndeajuns. Ştiu cam prin ce aţi trecut, instruindu-vă pe Charon. Nu voi spune că a fost în totalitate o pierdere de timp. Însă în locul spre care vă îndreptaţi, lucrurile vor sta cu totul altfel. Va fi mult mai cald.

A făcut o pauză plină de subînţeles.

– Aleph Aurigae, primul colapsar detectat vreodată, se roteşte în jurul stelei Epsilon Aurigae. Durata revoluţiei este de douăzeci şi şapte de ani. Inamicul are o bază de operaţii, nu pe o planetă portal a lui Aleph, ci pe una care se află pe orbită în jurul lui Epsilon. Nu cunoaştem prea multe despre planeta cu pricina, doar că ocoleşte Epsilon în 745 de zile, că are mărimea cam cât trei sferturi din Pământ şi un albedo[4] de 0,8, ceea ce probabil înseamnă că-i

[4] Albedo reprezintă o măsură a capacității de reflexie a unui obiect (albedo de 1.0 pentru un obiect care reflectă perfect, și albedo de 0.0 pentru un obiect care absoarbe toată lumina), fiind raportul dintre lumina reflectată de un obiect și lumina incidentă.

acoperită de nori. Nu putem spune cu precizie cât de cald va fi, dar judecând după distanţa până la Epsilon va fi mai fierbinte decât pe Pământ. Bineînţeles, nu ştim dacă veţi lucra... lupta pe faţa luminată ori pe cea întunecată, la ecuator sau la poli. Este extrem de improbabil ca atmosfera să fie respirabilă - oricum, veţi rămâne în interiorul costumelor. Acum ştiţi la fel de multe ca mine despre locul unde veţi pleca. Are cineva întrebări?

– Domnule, a rostit Stein cu glas tărăgănat, acum că ştim unde plecăm... ştie cineva ce vom face când vom ajunge acolo?

Williamson a strâns din umeri.

– Asta depinde de căpitanul vostru, de sergentul vostru, de comandorul *Speranţei Pământului* şi de calculatorul logistic de pe *Speranţa*. Deocamdată noi nu dispunem de suficiente date pentru a vă proiecta un curs de acţiune. Poate fi o bătălie lungă şi sângeroasă, sau doar o plimbare de vacanţă. Este posibil ca tauranii să vă propună pacea - Cortez a pufnit - caz în care veţi fi pur şi simplu o parte a forţelor noastre de negociere.

L-a privit uşor dezaprobator pe Cortez şi a adăugat:

– Nimeni n-o poate şti cu siguranţă.

Orgia care a urmat în seara aceea a fost amuzantă, dar semăna cu încercarea de a adormi în mijlocul unei petreceri de cheflii. Singura încăpere suficient de mare pentru toţi era sala de mese; ici-colo au fost atârnate câteva cearşafuri pentru intimitate, apoi cei optsprezece bărbaţi înfometaţi de sex au fost sloboziţi asupra femeilor noastre, binevoitoare şi promiscue conform datinii (şi legii) militare, dar nedorind absolut nimic altceva decât să doarmă pe teren solid.

Cei optsprezece bărbaţi s-au comportat de parcă ar fi fost siliţi să încerce cât mai multe permutări posibile, iar performanţele lor au fost impresionante (mai precis, din punct de vedere strict cantitativ). Aceia dintre noi care au ţinut numărătoarea i-au ovaţionat pe membrii mai dotaţi.

A doua zi dimineaţă - şi în toate dimineţile cât aveam să rămânem pe Stargate 1 - ne-am împleticit din paturi în costume, pentru a ieşi în exterior şi a lucra la „noua aripă". În final, Stargate avea forţa de lucru necesară unei munci susţinute.

## 11

Peste numai cinci zile, am primit ordinul de îmbarcare. Ne-a surprins pe toţi, deoarece ni se spusese că vom staţiona mai mult de o săptămână pe Stargate 1, loc unde, în ciuda faptului că părea mai degrabă asemănător unui lagăr de muncă forţată, ne simţeam mai degrabă în vilegiatură.

După altă lună de calistenice[5] plictisitoare şi de instrucţie la o gravitaţie constantă de 2 *g*, am zărit pentru prima dată planeta pe care urma s-o atacăm. Invadatori din spaţiu, perfect adevărat!

Era o seceră orbitor de albă care ne aştepta la 2 U.A. de Epsilon. Comandorul localizase baza inamică de la 50 U.A. şi descrisesem un arc larg de cerc, menţinând planeta între noi şi taurani. Nu însemna

---

[5] Exercitiile calistenice sunt o forma de miscari simple, facute doar cu greutatea corpului propriu, si gravitatea ca factorul de rezistenta. Aceste miscari simple deobicei stimuleaza multi muschi si articulatii, rezultand un antrenament a intregului corp. Datorita acestui fapt, exercitiile pot fi facute in asa fel incat sa stimuleze dezvoltarea fortei, puterii si fitness-ului aerobic, modificand intensitatea si durata exercitiilor.

că-i luam prin surprindere - ba dimpotrivă; tauranii au lansat trei atacuri eşuate - dar ne-a conferit o poziţie defensivă mai solidă. Asta numai până ce aveam să coborâm pe suprafaţă. După aceea, doar echipajul Flotei Stelare putea afirma că se găsea într-o relativă siguranţă.

Întrucât planeta se rotea destul de lent - o dată la zece zile şi jumătate - orbita staţionară a navei trebuia să fie de 150.000 de kilometri. În felul acesta cei din navă se simţeau destul de feriţi, având între ei şi inamic 10.000 de kilometri de rocă plus 150.000 de kilometri de spaţiu. Însemna în acelaşi timp o întârziere de o secundă în comunicaţiile dintre noi, aflaţi pe sol, şi calculatorul navei. Puteai da ortu' popii liniştit în vreme ce impulsul de neutrino se târa înainte şi înapoi.

Ordinele noastre vagi erau de a ataca baza şi a prelua controlul, căutând să avariem cât mai puţin echipamentele taurane. Trebuia să capturăm cel puţin un prizonier viu. Indiferent de circumstanţe, nu trebuia să permitem să fim capturaţi. De fapt, decizia respectivă nu stătea în mâinile noastre; un impuls special din partea calculatorului de luptă şi grăuntele de plutoniu din acumulator fisiona cu toată eficienţa sa de 0,01%, transformându-te în nimic altceva decât plasmă foarte fierbinte aflată în dilatare rapidă.

Ne-au instalat în şase navete cercetaş - în fiecare câte un pluton de doisprezece oameni - şi ne-au lansat de pe *Speranţa Pământului* cu 8 *g*. Fiecare navetă îşi urma propria traiectorie aleatorie până la punctul de joncţiune, aflat la 108 kilometri de bază. Simultan fuseseră lansate paisprezece drone, pentru a deruta sistemul antispaţial tauran.

Traversarea atmosferei a fost aproape perfectă. O navetă a suferit avarii minore; un proiectil a ratat-o de puţin, vaporizând o parte a materialului ablativ de pe un flanc, totuşi avea să fie capabilă să ajungă la locul de întâlnire şi să revină la nava-mamă, menţinând o viteză redusă prin atmosferă.

Naveta mea a zigzagat şi a ajuns prima la locul de joncţiune. Exista un singur neajuns. Acesta se găsea sub patru kilometri de apă.

Aproape că puteam auzi maşinăria aia aflată la 150.000 de kilometri, scrâşnind din schimbătorul vitezelor mintale şi adăugând noua informaţie. Noi am continuat ca şi cum am fi coborât pe teren solid: am acţionat duzele de frânare, am picat, am scos trenul de asolizare, am lovit apa, am ricoşat, am lovit apa, am ricoşat şi ne-am scufundat.

Ar fi părut firesc să-i dăm drumul şi să ne oprim pe fund - la urma urmelor, aveam un profil aerodinamic şi apa era tot un fluid - totuşi fuzelajul nu era îndeajuns de puternic pentru a rezista la apăsarea unei coloane de apă înaltă de patru kilometri. Sergentul Cortez se găsea în aceeaşi navetă cu noi.

– Domnule sergent, anunţaţi calculatorul *să facă* ceva! O să ne...

– Gura, Mandella! Ai încredere în domnu'.

Cel de Sus era în tot cazul cu literă mică atunci când îl pomenea Cortez.

S-a auzit un fâşâit puternic, apoi încă unul şi o uşoară creştere a presiunii de pe ceafa mea, ceea ce însemna că naveta se ridica.

– Avem flotoare?

Cortez nu s-a sinchisit să-mi răspundă, sau nu ştia.

Asta a fost totul. Ne-am ridicat la zece-cincisprezece metri de suprafaţă şi ne-am oprit,

suspendaţi, acolo. Prin hublou puteam distinge suprafaţa de deasupra, sclipind tremurător aidoma unei oglinzi din argint ciocănit. M-am întrebat cum era să fii peşte şi să ai un acoperiş clar definit deasupra lumii tale.

Am privit altă navetă lovind apa. A creat un nor imens de bule şi turbulenţe, apoi s-a afundat - uşor lăsată pe coadă - relativ puţin, după care nişte flotoare mari s-au umflat brusc sub fiecare aripă delta. Apoi s-a ridicat la nivelul nostru şi a rămas acolo.

– Aici căpitanul Stott. Ascultaţi cu atenţie. La aproximativ douăzeci şi opt de kilometri de actuala noastră poziţie, în direcţia inamicului, se află o plajă. Veţi porni într-acolo cu navetele, iar de pe plajă vom lansa atacul asupra poziţiilor taurane.

Asta reprezenta o veste *bună*; urma să parcurgem pe jos doar optzeci de kilometri.

* * *

Am dezumflat flotoarele, ne-am ridicat la suprafaţă folosind duzele şi am pornit în zbor lent, în formaţiune evantai spre plajă. Am ajuns în câteva minute. Când naveta s-a oprit scrâşnind, am auzit pompele bâzâind, egalizând presiunea cabinei cu cea din exterior, înainte de a ne fi oprit complet, chepengul de lângă cuşeta mea a glisat, deschizându-se. M-am rostogolit pe aripa vehiculului şi am sărit pe sol. Mi-au trebuit zece secunde ca să descopăr un adăpost - am sprintat peste pietrişul lunecos spre „lizieră”, un hăţiş încâlcit de tufişuri verde-albăstrui înalte şi rare. Am plonjat în el şi m-am răsucit ca să privesc navetele decolând. Dronele rămase s-au înălţat lent la aproape o sută de metri, după care s-au împrăştiat în toate direcţiile cu un

vuiet asurzitor. Navetele adevărate au lunecat înapoi în apă. Poate că fusese o idee bună.

Nu era o planetă teribil de atractivă, dar în tot cazul avea să fie mai uşor să ne descurcăm pe acolo decât în coşmarul criogenic pentru care fusesem antrenaţi. Cerul avea o strălucire argintie mată şi uniformă, care se contopea atât de complet cu pâcla de deasupra oceanului încât era imposibil de spus unde se termina apa şi unde începea văzduhul. Valuri micuţe lingeau ţărmul acoperit cu prundiş negru, mult prea lente şi graţioase în gravitaţia având trei sferturi din valoarea celei terestre. Chiar de la cincizeci de metri depărtare, zornăitul miliardelor de pietricele care se rostogoleau odată cu fluxul mă asurzea.

Temperatura aerului era 79°C, nu îndeajuns pentru ca marea să fiarbă, deşi presiunea atmosferică era mai scăzută decât a Pământului. Fuioare de vapori se ridicau necontenit dinspre linia unde apa întâlnea malul. M-am întrebat cât putea supravieţui aici un om fără costum. L-ar fi ucis mai întâi căldura, sau oxigenul insuficient (presiunea parţială o optime din cea terestră)? Sau un microorganism fatal le-ar fi luat-o înainte la amândouă?

– Aici Cortez. Adunarea generală lângă mine.

Se afla pe plajă, puţin în stânga mea, rotind braţul deasupra capului. Am pornit într-acolo prin hăţişuri. Erau fragile şi lipsite de substanţă, părând incredibil de uscate în aerul plin de vapori. Nu ar fi oferit mare adăpost.

– Vom avansa cap 0,05 radiani est prin nord. Plutonul 1 în faţă, urmat de 2 şi 3 la douăzeci de metri înapoi, în stânga şi dreapta. 7, grupul comandă, se află în mijloc, la douăzeci de metri

înapoia lui 2 şi 3. 5 şi 6 încheie formaţia, în flanc semicircular închis. A înţeles toată lumea? (Bineînţeles, puteam face manevra „săgeată” şi-n somn.) Perfect, să-i dăm drumul.

Eu făceam parte din plutonul 7, „grupul comandă”. Căpitanul Stott mă repartizase acolo, nu fiindcă aş fi dat vreo comandă, ci datorită cunoştinţelor mele de fizică.

Grupul comandă reprezenta teoretic locul cel mai sigur, fiind apărat de şase plutoane; din el făceau parte aceia care prezentau un motiv tactic de a supravieţui cel puţin niţel mai mult decât restul. Cortez se găsea aici pentru a da ordine. Chavez avea rolul de a soluţiona problemele de funcţionare a costumelor. Tot aici se afla medicul cu gradul cel mai mare, Doc Wilson (de fapt, singurul doctor în medicină), ca şi Theodopolis, inginerul radio, legătura noastră cu căpitanul, care preferase să rămână pe orbită.

Ceilalţi din grupul comandă fuseserăm selectaţi pe baza unor instruiri sau aptitudini speciale, care în mod normal n-ar fi fost considerate de natură „tactică”. Înfruntând un inamic total necunoscut, n-ai de unde să ştii ce anume poate fi important. Astfel eu fusesem ales fiind singurul din companie cu ceva pregătire în fizică, Rogers pentru biologic iar Tate pentru chimie. Ho putea obţine cu regularitate un scor perfect la testul Rhine de percepţie extrasenzorială. Bohrs era poliglot, capabil să vorbească douăzeci şi una de limbi, fluent şi în jargon. Talentul lui Petrov consta în faptul că profilul lui psihic nu deţinea nici măcar o moleculă de xenofobie. Keating era un acrobat iscusit. Debby Hollister - Lucky „Norocosul” Hollister - dovedea o

capacitate remarcabilă în a câştiga bani şi de asemenea un potenţial Rhine constant ridicat.

## 12

Când am pornit, am folosit combinaţia de camuflaj „junglă” a costumelor, dar ceea ce trecea drept junglă în regiunea această tropicală anemică era foarte sărăcăcios; aduceau cu o bandă de arlechini tropăind prin păduri. Cortez ne-a ordonat să comutăm pe negru, însă a fost la fel de rău, fiindcă lumina lui Epsilon radia în mod egal de pe tot cerul şi nu existau umbre, exceptându-le pe ale noastre. În cele din urmă ne-am stabilit la culoarea deşertului.

Aspectul ţinutului se modifica lent, pe măsură ce înaintam spre nord, îndepărtându-ne de ocean. Tulpinile ţepoase - cred că le-aţi putea spune copaci - erau mai puţine, însă mai mari în diametru şi mai puţin fragile; la baza fiecăreia exista o masă încâlcită de liane de aceeaşi culoare verde-albăstrui, ce se întindea într-un con teşit cu diametrul de zece metri. Aproape de vârful fiecărui arbore se zărea o floare verde, delicată, de mărimea unui cap de om.

La cinci kilometri de ocean a început să se ivească iarba. Aceasta părea să respecte „dreptul de proprietate” ai copacilor, lăsând o coroană circulară de sol neatins în jurul fiecărui con de liane. La marginea coroanei respective începea să răsară, aidoma unor timide tuleie verzi-albăstrui, apoi, pe măsură ce se îndepărta de arbore, se îndesea şi înălţa, ajungând până la umăr în locurile unde distanţa dintre doi arbori era neobişnuit de mare. Iarba avea o nuanţă mai deschisă, mai verzuie decât copacii şi lianele. Am comutat culoarea

costumelor la verdele strălucitor pe care-l folosisem pe Charon pentru vizibilitate maximă. Dacă ne menţineam în porţiunile cele mai dese de vegetaţie eram aproape nevăzuţi.

Am parcurs peste douăzeci de kilometri zilnic, fremătând de satisfacţie după luni întregi petrecute la 2 *g*. Până în cea de-a doua zi, unica formă de viaţă animală văzută a fost un fel de vierme negru, de mărimea degetului, deplasându-se pe sute de cili similari cu firele unei perii. Rogers a spus că în mod evident trebuiau să existe şi animale mai mari, altfel spinii arborilor n-ar fi avut nici un rost. De aceea eram de două ori mai atenţi, aşteptându-ne la probleme atât din partea tauranilor cât şi a neidentificatelor „animale mai mari”.

În avangardă se afla plutonul 2, condus de Potter; frecvenţa generală îi era rezervată, deoarece probabilitatea cea mai mare era ca plutonul ei să fie primul atacat.

– Aici Potter, am auzit cu toţii. Mişcare în faţă.

– Culcat!

– Suntem deja la pământ. Nu cred că ne-au văzut.

– Plutonul 1, ocupaţi poziţii în dreapta lui 2. Culcat. Plutonul 4 în stânga. Raportaţi-mi când aţi ajuns pe poziţie. Plutonul 6, rămâi pe loc şi asiguri ariergarda. 5 şi 3, aproape de grupul comandă.

Două duzini de soldaţi au foşnit din iarbă, alăturându-ni-se. Între timp, Cortez primise raportul plutonului 4.

– Perfect. Voi ce faceţi, 1?... E bine. Câţi sunt acolo?

– Vedem opt, a răspuns Potter.

– Bine. Când dau semnalul, deschideţi focul. Fără prizonieri.

– Domnule sergent... nu-s decât nişte animale.

– Potter... dacă ai fi ştiut cum arată tauranii, ne-ai fi spus şi nouă până acum. Fără prizonieri.

– Dar trebuie...

– Vom lua un prizonier, dar nu trebuie să-l escortăm patruzeci de kilometri până la baza lui şi să-l păzim şi-n timpul luptelor. Clar?

– Da, domnule.

– Bine. 7 - creierii şi ciudaţii - mergem să tragem cu ochiul. 5 şi 3, veniţi să asiguraţi protecţia.

Ne-am târât prin iarba înaltă de un metru până în locul unde plutonul 2 se desfăşurase în linie de tragere.

– Nu văd nimic, a spus Cortez.

– În faţă şi la stânga. Verde-închis.

Erau doar cu o nuanţă mai întunecaţi decât iarba. Însă după ce-l vedeai pe primul, îi puteai distinge pe toţi, mergând lent la vreo treizeci de metri în faţă.

– Foc!

Cortez a tras primul; apoi douăsprezece dâre stacojii au ţâşnit şi iarba s-a înnegrit şi a dispărut, iar creaturile s-au zvârcolit şi au murit căutând să se împrăştie.

– Opriţi focul! a ordonat Cortez ridicându-se. Vrem să ne mai rămână ceva - plutonul 2, după mine.

A pornit către cadavrele fumegânde, cu degetul-laser îndreptat înainte, aidoma unei obscene vergele magice care-l trăgea spre măcel. Am simţit stomacul ridicându-mi-se în gură şi am ştiut că toate oribilele videobenzi din decursul instrucţiei, toate morţile îngrozitoare în accidentele de antrenament nu mă pregătiseră pentru această realitate bruscă... că aveam un toiag magic pe care-l puteam aţinti asupra vieţii pentru a o transforma într-o halcă

fumegătoare de carne; nu eram un soldat, nu dorisem să fiu şi nici n-aveam să doresc vreodată.

– Şapte, poţi să înaintezi.

În vreme ce ne apropiam de ele, una dintre creaturi s-a clintit, un tremur vag, şi Cortez a trecut raza laserului peste ea cu un gest aproape neglijent. A deschis o tăietură de adâncimea unui lat de palmă în abdomenul creaturii, care a murit ca toate celelalte, fără un sunet.

Nu erau la fel de înalte precum oamenii, dar aveau circumferinţa mai mare. Le acoperea o blană verde-închis, aproape negru - albită acolo unde arsese laserul. Păreau să aibă trei picioare şi un braţ. Singura trăsătură a capetelor lăţoase era o gură, un orificiu umed şi întunecat în care se zăreau dinţi negri, netezi. Erau extrem de repulsive, totuşi amănuntul cel mai teribil nu-l reprezenta deosebirea lor faţă de oameni, ci asemănarea... Acolo unde laserele deschiseseră o cavitate internă, se revărsaseră globuri sclipind alb-lăptos, cu vinişoare, şi colaci de organe, iar sângele se închega roşu-închis.

– Rogers, examinează-i. Sunt taurani sau nu?

Rogers a îngenuncheat lângă una din creaturile sfârtecate şi a deschis o trusă plată din plastic, ticsită cu instrumente sclipitoare pentru disecţie. A luat un bisturiu.

– O modalitate prin care putem afla...

Doc Wilson a privit peste umărul ei, în vreme ce a spintecat metodic membrana ce acoperea câteva organe.

– Uită-te!

Ea a ridicat între două degete o masă fibroasă neagră, ca o parodie a delicateţei în armura aceea masivă.

– Ce-i?

– Iarbă, domnule sergent. Dacă tauranii pot consuma iarba şi respira aerul, atunci e clar că au găsit o planetă remarcabil de asemănătoare celei de baştină. (A zvârlit iarba.) Sunt animale, domnule, nişte amărâte de animale.

– Nu ştiu, a intervenit Doc. Doar pentru că merg pe toate cele patru membre... mă rog, pe trei, şi pasc iarbă...

– Perfect, să verificăm creierul.

A găsit o creatură lovită în cap şi a îndepărtat zgura neagră din rană.

– Uită-te!

Era os aproape solid. Rogers a tras de părul alteia şi l-a răvăşit în toate direcţiile.

– Ce dracu’ foloseşte ca organe senzoriale? N-are ochi, nici urechi sau...

S-a sculat în picioare.

– În nenorocitu' ăsta de craniu nu există decât gura şi zece centimetri de os. Care nu protejează nimic, absolut nimic.

– Dacă aş putea ridica din umeri, aş face-o, a comentat Doc. Asta nu dovedeşte nimic - un creier, nu trebuie să arate ca un miez de nucă din gelatină şi nici nu trebuie să fie situat în ţeastă. Poate că osul ăla nu-i os, poate că-i *chiar* creierul, o reţea cristalină...

– Aşa-i, dar blestematu' de stomac e la locul lui şi dacă alea nu-s intestine, eu îmi mănânc...

– Uite ce-i, a intervenit Cortez, toate astea sunt extrem de interesante, dar noi dorim să ştim numai

dacă drăcia e periculoasă, după care pornim mai departe. N-avem toată…

– Nu-s periculoase, a început Rogers. N-au…

– Doctore! DOC!

Cineva din linia de tragere flutura braţele. Doc a sprintat într-acolo, urmat de noi.

– Ce s-a întâmplat?

În timp ce alergase, îşi scosese trusa medicală.

– Ho a leşinat.

Doc a deschis panoul de la monitorul biomedical al lui Ho. N-a avut mult de privit.

– E moartă.

– Moartă? a repetat Cortez. Ce dracu'…

– O clipă. Doc a cuplat o extensie în monitor şi a reglat nişte comutatoare din trusă. Înregistrările biomed sunt stocate pe câte douăsprezece ore. Le derulez înapoi, ca să caut... aici e!

– Ce-i?

– Acum patru minute şi jumătate… trebuie să fi fost când aţi deschis focul... Iisuse!

– Zi odată!

– Hemoragie cerebrală masivă. Nu... A examinat afişajele. Nu... un avertisment, dar nici o indicaţie a ceva neobişnuit... tensiunea crescută, pulsul crescut, totuşi în limite normale considerând circumstanţele... nimic care să... indice...

A strecurat o mână sub femeie şi i-a deschis costumul. Delicatele ei trăsături orientale se deformaseră într-o grimasă oribilă, dezvelind ambele gingii. De sub pleoape i se prelingea un fluid lipicios, iar din urechi îi picura sânge. Doc a închis costumul.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Parcă i-ar fi explodat o bombă în interiorul craniului.

– Futu-i, a bolborosit Rogers, era sensibilă Rhine, nu?

– Exact. Cortez părea îngândurat. Atenţie toată lumea! Şefii de pluton, verificaţi-vă oamenii dacă sunt răniţi sau dacă lipseşte cineva. Cei din plutonul 7?

– Pe mine... mă doare capul îngrozitor, domnule sergent a răspuns Lucky.

Alţi patru aveau migrene puternice. Unul dintre ei afirma că manifestase un oarecare potenţial Rhine. Ceilalţi nu şi-l cunoşteau.

– Cortez, a spus Doc, cred că-i evident că va trebui să-i ocolim pe departe pe... monştrii ăştia, şi în nici un caz să nu le mai facem vreun rău. În nici un caz cu cinci oameni susceptibili la ceea ce se pare c-a ucis-o pe Ho.

– Bineînţeles, la dracu’, n-am nevoie să mi-o spună cineva. Ar fi bine să-i dăm drumul. Tocmai l-am anunţat pe căpitan despre cele întâmplate. A fost de acord să ne îndepărtăm cât mai mult de locul ăsta, înainte de a poposi peste noapte. Înapoi în formaţie şi continuăm pe acelaşi cap compas. Plutonul 5, preiei avangarda, plutonul 2 în ariergardă. Ceilalţi îşi păstrează poziţiile.

– Ce facem cu Ho? a întrebat Lucky.

– Cei din navă vor avea grijă de ea.

După ce parcurseserăm vreun kilometru, ceva a fulgerat şi s-a auzit un tunet uruind. Din locul unde fusese Ho, un fuior luminos de forma unei ciuperci s-a înălţat spre cerul sur, destrămându-se treptat.

## 13

Ne-am oprit „peste noapte“ - de fapt, soarele urma să apună peste şaptezeci de ore - în vârful unei

măguri, situate la vreo zece kilometri de locul unde-i ucisesem pe extratereştri. Ei însă nu erau străini de această planetă, trebuia să nu uit asta - *noi* eram.

Două plutoane s-au desfăşurat într-un cerc în jurul nostru şi ne-am trântit pe sol epuizaţi. Toţi aveam dreptul la patru ore de somn, urmate de două ore de planton.

Potter s-a apropiat şi s-a aşezat lângă mine. Am comutat pe frecvenţa ei.

– Care-i treaba, Marygay?

– Doamne, William. Din căşti, glasul îi răsuna răguşit şi tremurat. Doamne, e-ngrozitor!

– Acum s-a terminat...

– Eu am ucis pe unul... în prima clipă... am tras drept... drept în...

Mi-am pus mâna pe genunchiul ei. Atingerea a determinat un clicăit de plastic şi mi-am retras-o brusc, încercat de viziunea unor maşini îmbrăţişându-se, copulând.

– Nu trebuie să te simţi vinovată, Marygay. Dacă există o vină, ea... ea ne aparţine în mod egal tuturor... deşi este de trei ori mai mare pentru Cor...

– Voi, soldaţii de-acolo, terminaţi pălăvrăgeala şi culcaţi-vă. Amândoi intraţi de planton peste două ore.

– Da, domnule sergent.

Glasul femeii era atât de trist şi obosit încât mă termina. Simţeam că dacă aş putea s-o ating, i-aş fi extras tristeţea tot aşa cum un conductor legat la pământ scurge curentul electric, dar amândoi eram întemniţaţi în propriile lumi din plastic...

– Noapte bună, William.

– Noapte bună.

Este aproape imposibil să te exciţi sexual în interiorul unui costum, cu tubul de evacuare şi senzorii din clorură de argint vârâţi prin trup, totuşi cumva aceasta era reacţia corpului meu faţă de impotenţa emoţională, poate amintindu-mi activităţi mai plăcute cu Marygay, poate simţind că printre atâtea morţi moartea personală putea veni în curând, ridicând sonda procreatoare pentru o ultimă încercare... asemenea gânduri minunate. Am adormit şi am visat că eram o maşinărie, reproducând funcţiile vieţii, scârţâind şi zăngănind greoi prin lume, cu oamenii prea politicoşi pentru a spune ceva, mulţumindu-se să chicotească înapoia mea, iar omuleţul care-mi stătea în craniu şi trăgea manetele şi pârghiile, privind cadranele, era iremediabil nebun şi aduna durerile pentru ziua...

– Mandella... trezeşte-te, fir-ar a dracu', e rândul tău!

M-am împleticit până la locul meu de pe perimetrul defensiv, ca să urmăresc naiba-ştia-ce... dar eram atât de obosit încât nu-mi puteam ţine ochii deschişi. În cele din urmă am înghiţit o tabletă stimulentă, ştiind că mai târziu urma să plătesc pentru asta.

Vreme de o oră, am scanat sectorul în stânga, în dreapta, în apropiere şi în depărtare, fără ca scena să se modifice vreodată, fără ca măcar o adiere să legene iarba.

Apoi, pe neaşteptate, iarba s-a despărţit în două şi o creatură tripedă s-a ivit înaintea mea. Am ridicat degetul dar n-am apăsat.

– Mişcare!

– Mişcare!

– Iisuse Hri... e unu' chiar în...

– NU TRAGEŢI! Băga-mi-aş, nu trageţi!
– Mişcare!
– Mişcare!
Am privit în stânga şi în dreapta; cât puteam zări, fiecare santinelă de pe perimetru avea în faţă o creatură oarbă şi tâmpită.
Poate că stimulentul pe care-l luasem pentru a mă ţine treaz îmi sporise sensibilitatea faţă de ceea ce făceau ele. Pielea capului m-a furnicat şi am simţit în minte *ceva* lipsit de formă, senzaţia aceea pe care o încerci când cineva a vorbit şi n-ai auzit ce a spus, când vrei să răspunzi, dar posibilitatea de a-i cere să repete a pierit.
Creatura stătea pe labele posterioare, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-se pe membrul anterior. Un urs mare şi verde fără un braţ. Puterea lui îmi ţesea prin minte păienjenişuri, ecouri ale unor spaime nocturne, încercând să comunice, încercând să mă distrugă, nu puteam şti.
– Atenţie, toţi cei de pe perimetru, retrageţi-vă, lent. Nu faceţi gesturi bruşte... Îl doare pe cineva capul, sau altceva similar?
– Aici Hollister, domnule sergent.
Lucky...
– Încearcă să ne spună ceva... aproape că pot... nu, mi s-a... Nu pot simţi decât că ei cred că noi suntem, cred că suntem... ei bine, *caraghioşi*. Nu le este frică.
– Vrei să spui că cel din faţa ta nu este...
– Nu, senzaţia vine dinspre toţi, toţi gândesc acelaşi lucru. Nu mă întrebaţi cum ştiu asta, o ştiu pur şi simplu.
– Poate că li s-a părut caraghios ceea ce i-au făcut lui Ho.

– Poate. Nu simt c-ar fi primejdioşi. Ne privesc doar cu curiozitate.

– Aici Bohrs, domnule sergent.

– Ascult.

– Tauranii s-au stabilit aici de cel puţin un an... poate că au învăţat cum să comunice cu aceşti... ursuleţi supradezvoltaţi. Poate că ne spionează, poate că-i trimit...

– Într-un asemenea caz nu cred că ar fi ieşit în felul ăsta în câmp deschis, a observat Lucky. Mi se pare evident că se pot ascunde foarte bine de noi, dacă doresc.

– Oricum, a rostit Cortez, dacă sunt spioni este prea târziu. Nu cred că ar fi inteligent să-i atacăm. Ştiu că toţi am dori să-i vedem morţi pentru ceea ce i-au făcut lui Ho, asta aş vrea şi eu, dar mai bine să fim precauţi.

Eu nu doream să-i văd morţi, ba chiar aş fi preferat să nu-i văd deloc. Mă retrăgeam cu spatele, încetişor, spre centrul taberei. Creatura nu părea dispusă să mă urmeze. Poate că ştia că eram înconjuraţi. Smulgea iarbă cu braţul şi o rumega.

– Atenţie, şefii de plutoane, deşteptaţi-i pe toţi şi faceţi apelul. Anunţaţi-mă dacă sunt probleme. Peste un minut, plecăm.

Nu ştiu la ce se aşteptase Cortez, dar bineînţeles că creaturile ne-au urmat. Nu au continuat să ne înconjoare; pur şi simplu, douăzeci sau treizeci ne urmăreau permanent. Nici nu erau aceiaşi indivizi, ci se schimbau întruna. Era evident că *ei* n-aveau să obosească.

Ni s-a permis fiecăruia câte o tabletă stimulatoare. Fără ea, nimeni n-ar fi putut mărşălui timp de o oră. O a doua tabletă ar fi fost binevenită după ce efectul

primei începea să se destrame, dar matematica situaţiei ne-o interzicea; ne găseam la treizeci de kilometri de baza inamică, la cel puţin cincisprezece ore de mers. Şi, cu toate că puteai rămâne alert şi energic timp de o sută de ore înghiţind tablete, anomaliile de apreciere şi percepţie sporeau, amplificându-se după a doua doză, până ce halucinaţiile cele mai bizare erau considerate realitate neîndoielnică şi o persoană se putea chinui ore întregi, decizând dacă să ia micul dejun.

Stimulaţi în mod artificial, am mărşăluit plini de energie primele şase ore, am încetinit în ora a şaptea şi ne-am prăbuşit într-un popas extenuat după nouă ore şi nouăsprezece kilometri. Ursuleţii nu ne pierduseră din vedere şi, conform lui Lucky, nu se opriseră din „transmisiuni”. Cortez a decis să poposim pentru şapte ore, fiecare pluton păzind tabăra timp de o oră. N-am fost niciodată mai fericit că mă aflam în plutonul 7, atunci când am intrat în ultimul schimb după ce reuşisem să dorm şase ore neîntrerupt.

În puţinele clipe cât am fost treaz, înainte de a adormi, m-am gândit că era posibil să fie cel din urmă somn al meu. Şi parţial din cauza mahmurelii provocate de stimulent, dar în principal datorită ororilor de peste zi, am descoperit că puţin îmi păsa.

## 14

Primul nostru contact cu tauranii s-a petrecut în timpul plantonului meu.

Ursuleţii se găseau tot acolo, când m-am trezit şi l-am înlocuit pe Jones. Reveniseră la dispunerea iniţială, câte unul în faţa fiecărei santinele. Cel care mă aştepta pe mine părea ceva mai mare, însă în

rest nu se deosebea cu nimic de ceilalţi. Toată iarba din jurul său fusese păscută, de aceea la răstimpuri facea incursiuni în stânga sau dreapta. De fiecare dată însă revenea pentru a sta în faţa mea, aţi putea zice *privindu-mă*, dacă ar fi avut cu ce să privească.

Ne fixam aşa de vreo cincisprezece minute, când s-a auzit mormăitul lui Cortez:

– Toată lumea, deşteptarea şi camuflarea!

În mod instinctiv, m-am azvârlit la pământ şi m-am rostogolit într-un loc cu iarbă înaltă.

– Navă inamică deasupra, a anunţat laconic Cortez.

Ca să respectăm adevărul, nu era chiar deasupra ci mai degrabă trecea undeva în estul nostru. Se deplasa lent, poate cu vreo sută de kilometri la oră, şi semăna ca o coadă de mătură înconjurată de o bulă de săpun murdară. Creatura care o pilota aducea mai mult cu oamenii decât ursuleţii, totuşi asemănările erau superficiale. Mi-am reglat amplificatorul video la patruzeci logaritmic doi, ca s-o disting mai bine.

Avea două braţe şi două picioare, dar talia îi era aşa de subţire că putea fi cuprinsă în palme. Sub talie se afla o structură pelvică mare de aproape un metru, în forma unei potcoave, din care atârnau două picioare subţiri, aparent lipsite de genunchi. Deasupra taliei, corpul se lăţea din nou - într-un piept pe măsura pelvisului uriaş. Braţele păreau surprinzător de omeneşti, numai că erau prea lungi şi lipsite de musculatură. Avea mai mult de cinci degete la fiecare mână. Nu se zăreau umeri şi gât. Capul părea o excrescenţă de coşmar, ieşind precum o guşă din pieptul masiv. Doi ochi ce păreau ciorchini de icre, un mănunchi de firişoare în loc de

nas şi o fantă rigid deschisă, care trebuie să fi fost gura, dar era situată cam în dreptul mărului lui Adam. Bineînţeles, bula de săpun conţinea un ambient prielnic, fiindcă nu purta absolut nici o îmbrăcăminte cu excepţia epidermei încreţite, ce aducea cu o piele ţinută prea mult timp în apă fierbinte şi apoi colorată în portocaliu deschis. „El” nu avea organe genitale externe, dar nici ceva care să fi sugerat glande mamare. De aceea am optat în mod implicit pentru pronumele masculin.

În mod evident fie nu ne zărise, fie crezuse că făceam parte din grupul de ursuleţi. Nu ne-a aruncat nici o privire, ci a continuat în aceeaşi direcţie în care ne îndreptam noi: 0,05 radiani est prin nord.

– Puteţi să vă întoarceţi la somn acum, dacă mai puteţi dormi după ce aţi văzut *aşa ceva*. Plecăm la 4:35.

Peste patruzeci de minute.

Din cauza plafonului opac de nori, din spaţiu fusese imposibil de precizat cum arăta baza inamică, sau cât de mare era. Îi cunoşteam doar poziţia, tot aşa cum ştiusem coordonatele locului unde trebuiau să asolizeze navetele cercetaş. Ca atare, baza se putea găsi la rândul ei sub apă, ori sub sol.

Cu toate acestea, unele drone fuseseră şi sonde de recunoaştere, nu simple momeli; în cursul aşa-zisului atac asupra bazei taurane, una izbutise să se apropie îndeajuns pentru ca să transmită o imagine.

Căpitanul Stott îi trimisese schema locului lui Cortez - singurul dotat cu vizor în costum - când ajunsesem la cinci kilometri de poziţia „radio” a bazei. Ne-am oprit şi Cortez i-a chemat pe şefii de plutoane ca să discute, în cadrul plutonului 7. Doi

ursuleţi s-au prezentat şi ei. Am încercat să-i ignorăm.

– Căpitanul ne-a expediat câteva fotografii ale obiectivului. Vă voi face harta - şefii de plutoane s-o copieze.

Aceştia au scos plăcuţe notes şi pixuri din buzunarele pantalonilor, în vreme ce Cortez a derulat o coală mare din plastic. A scuturat-o, ca să redistribuie sarcina remanentă, apoi şi-a activat pixul.

– Aşadar, noi venim din direcţia asta. A tras o săgeată în partea de jos a colii. Mai întâi vom da peste un şir de barăci, probabil dormitoare sau buncăre, deşi dracu' ştie... Primul obiectiv este distrugerea lor. Baza se găseşte pe teren plat şi nu ne putem strecura neobservaţi până lângă ele.

– Aici Potter. De ce nu putem sări *peste* ele?

– Sigur că da, o putem face şi sfârşim complet înconjuraţi, făcuţi bucăţele. Atacăm construcţiile. După aceea... tot ce pot spune este că va trebui să ne orientăm pe parcurs. Din recunoaşterea aeriană, putem deduce numai scopul câtorva clădiri - şi nu-i mare lucru. Am putea pierde o mulţime de timp, demolând echivalentul unei popote şi ignorând un uriaş calculator logistic pentru că seamănă cu... un compactor de gunoaie, sau altceva.

– Aici Mandella, am rostit. Nu există nici un aeroport sau ceva similar? Eu cred c-ar trebui...

– Ajung şi *acolo*, fir-ar a naibii! În jurul bazei se află un inel de barăci, aşa că oricum trebuie să trecem de ele. Locul ăsta va fi cel mai apropiat, reducând şansele de a fi observaţi înainte de atac. Nicăieri nu există ceva care să semene a armament, dar asta nu înseamnă nimic. În oricare din ele se poate

ascunde un laser bevawatt. La vreo cinci sute de metri de barăci, în mijlocul bazei, vom întâlni o structură mare în formă de floare. (Cortez a desenat o figură simetrică, aducând cu conturul unei flori cu şapte petale.) Ce dracu' o fi, habar n-am. Nu-i decât una singură, aşa că n-o vom avaria mai mult decât trebuie. Altfel spus... o facem praf, dacă mi se pare periculoasă. În privinţa aeroportului tău, Mandella... nu există. Nu există nimic de felul ăsta. Crucişătorul pe care l-a ras *Speranţa* fusese probabil lăsat pe orbită, la fel cum am făcut şi noi. Dacă ei au echivalentul unor navete cercetaş, sau drone, fie că nu le ţin aici, fie că sunt bine ascunse.

– Aici Bohrs. Atunci cu ce ne-au atacat când coboram de pe orbită?

– Aş vrea să ştiu şi eu răspunsul la întrebarea asta, soldat. În mod clar, n-avem cum le estima numărul, în nici un caz în mod direct. Fotografiile de recunoaştere n-au arătat nici măcar un tauran prin bază. Asta nu înseamnă desigur nimic, fiindcă este un mediu *extraterestru*. Indirect însă, am putea număra măturile alea, vehiculele lor aeriene. Sunt cincizeci şi una de barăci şi fiecare are cel mult o mătură. Patru n-au nici una, dar am localizat trei mături în alte locuri din bază. Poate că asta indică prezenţa a cincizeci şi unu de taurani, dintre care unul era în exteriorul bazei când s-a făcut fotografia.

– Aici Keating. Sau cincizeci şi unu de ofiţeri?

– Corect... poate că în clădirile alea se găsesc cincizeci de mii de infanterişti. Imposibil de precizat. Sau poate că sunt numai zece taurani, fiecare dispunând de cinci mături, pe care le foloseşte în funcţie de dispoziţia personală. Avem de partea noastră un atu - este vorba de comunicaţii. În mod

clar, ei utilizează unde electromagnetice din domeniul megaherţilor, modulate în frecvenţă.

– Unde radio!

– Exact, indiferent cine ai fi. Identifică-te când vorbeşti! Este aşadar posibil să nu poată detecta comunicaţiile noastre prin neutrino defazaţi. Imediat înaintea atacului, *Speranţa* va lansa o bombă de fisiune, pe care o va detona în atmosfera superioară deasupra bazei. Asta le va limita pentru o vreme comunicaţiile la cele în linie dreaptă, ba chiar şi acelea vor fi afectate de paraziţi.

– De ce nu... Aici Tate. De ce nu le trântesc bomba-n cap? Ne-ar scuti de o...

– Întrebarea nu merită un răspuns, soldat. Totuşi răspunsul este: s-ar putea s-o facă. Ar fi bine să speri că n-o să fie aşa. Dacă vor rade baza, va fi pentru siguranţa *Speranţei*. *După* atacul nostru şi probabil înainte ca noi să fim suficient de departe ca să conteze. Pentru ca să nu se întâmple aşa, vom face treabă bună. Trebuie să scoatem baza din funcţiune şi în acelaşi timp să avariem cât mai puţine clădiri. Plus, să capturăm un prizonier.

– Aici Potter. Vreţi să spuneţi, *cel puţin* un prizonier.

– Ştiu foarte bine ce spun. Un singur prizonier. Potter... eşti eliberată de la conducerea plutonului. Trimite-l pe Chavez în locul tău.

– Am înţeles, domnule.

Uşurarea din glasul ei fusese evidentă.

* * *

Cortez a continuat cu harta şi cu instrucţiunile. Exista o altă clădire mare a cărei funcţie era evidentă, considerând imensa antenă parabolică orientabilă de pe acoperişul ei. Trebuia s-o

distrugem imediat ce intra în bătaia aruncătorilor de grenade.

Planul de atac era destul de flexibil. Semnalul de declanşare avea să fie fulgerul bombei de fisiune. Simultan asupra bazei urmau să conveargă câteva drone, pentru a testa apărările antiaeriene. Trebuia să încercăm să reducem eficienţa respectivelor defensive fără să le distrugem complet.

Imediat după bombă şi drone, aruncătorii de grenade aveau să radă un segment de şapte barăci. Prin spărtura produsă urma să pătrundem cu toţii în bază... iar după aceea rămânea de văzut.

În mod ideal, urma să baleiem baza din capătul acela şi până în cel opus, distrugând anumite obiective şi răzându-i pe toţi tauranii cu o excepţie. Era însă destul de improbabil, fiindcă ar fi însemnat ca tauranii să opună foarte puţină rezistenţă.

Pe de altă parte, dacă tauranii dovedeau din capul locului o superioritate evidentă, Cortez urma să dea ordinul de repliere. Fiecare dintre noi avea un cap compas diferit pentru retragere - ne împrăştiam în toate direcţiile, urmând ca supravieţuitorii să se întâlnească într-o vale situată la patruzeci de kilometri în estul bazei. După aceea aveam să vedem ce se va întâmpla cu un alt atac, după ce *Speranţa* ne dădea o mână de ajutor.

– O ultimă chestiune, a mârâit Cortez. Poate că unii dintre voi simt aşa cum este evident că simte Potter. Poate că unii dintre oamenii pe care-i conduceţi consideră că ar trebui s-o luăm încetişor, să nu transformăm totul într-o baie de sânge. Mila este un lux, o slăbiciune pe care nu ne-o putem permite în această etapă a războiului. *Tot* ceea ce ştim despre inamici este că ei au ucis şapte sute

nouăzeci şi opt de oameni. N-au dovedit nici o ezitare în a ne ataca navele şi ar fi o idioţenie să ne aşteptăm la aşa ceva, acum, la prima acţiune pe sol. *Ei* sunt răspunzători pentru vieţile camarazilor voştri care au murit în decursul antrenamentelor, şi pentru Ho, şi pentru toţi ceilalţi care cu siguranţă vor muri azi. Nu pot *înţelege* pe nimeni care doreşte să-i cruţe. Dar asta contează prea puţin. Aţi primit nişte ordine şi - ce mama dracului! - aţi putea la fel de bine să ştiţi că toţi aţi fost condiţionaţi hipnotic şi voi declanşa starea respectivă printr-o frază-cheie, imediat înaintea luptei. Asta vă va uşura misiunea.

– Domnule sergent...

– Gura! N-avem timp la dispoziţie. Întoarceţi-vă la plutoane şi anunţaţi planul de luptă. Plecarea - în cinci minute.

Şefii de plutoane au revenit la oamenii lor, lăsându-l pe Cortez şi pe noi zece... plus trei ursuleţi, băgându-ni-se printre picioare şi încurcându-ne la tot pasul.

## 15

Am parcurs cu foarte multă prudenţă ultimii cinci kilometri, rămânând în porţiunile cu iarbă înaltă şi traversând în fugă ocazionalele poieniţe. Când am ajuns la cinci sute de metri de locul unde ar fi trebuit să se afle baza, Cortez a trimis plutonul 3 să cerceteze, iar noi ceilalţi am rămas ascunşi.

Glasul lui Cortez s-a auzit pe frecvenţa generală:

– Se pare că lucrurile stau aşa cum ne aşteptam. Avansaţi în şir, târâş. Când ajungeţi la plutonul 3, urmaţi şeful de pluton la dreapta sau la stânga.

I-am urmat ordinul şi am sfârşit într-un şir de optzeci şi trei de soldaţi formând o linie aproximativ

perpendiculară pe direcţia de atac. Eram destul de bine camuflaţi, exceptând duzina de ursuleţi care bântuiau pe lângă noi, rumegând iarbă.

În interiorul bazei nu se zărea nici un semn de viaţă. Toate clădirile erau lipsite de ferestre şi aveau o culoare albă, lucioasă, uniformă. Barăcile care reprezentau primul nostru obiectiv erau un fel de ovoide mari, fără detalii exterioare, pe jumătate îngropate în sol, şi dispuse din şaizeci în şaizeci de metri. Cortez a stabilit aruncătorii de grenade care aveau să se ocupe de ele.

Am fost împărţiţi în trei echipe de asalt: echipa *A* constând din plutoande 2, 4 şi 6; echipa *B* din 1,3 şi 5; echipa *C* care era plutonul comandă.

– Ultimul minut - filtrele jos! - când dau comanda „foc!”, aruncătorii de grenade ochesc ţintele. Dracu’ vă ia dacă greşiţi!

S-a auzit un sunet precum o eructaţie gigantică şi un jet format din cinci-şase bule irizate s-a înălţat din clădirea în formă de floare. S-au ridicat tot mai repede până ce aproape au dispărut din vedere, apoi au ţâşnit spre sud, trecând peste noi. Solul s-a luminat în mod brusc şi pentru prima dată după multă vreme mi-am văzut umbra, lungă şi aţintită către nord. Bomba detonase prematur. Am avut vreme doar să mă gândesc că era lipsit de importanţă; oricum avea să le facă harcea-parcea comunicaţiile...

– Drone!

O navă a apărut vuind la nivelul copacilor şi o bulă s-a ridicat în văzduh pentru a o intercepta. Când au făcut contact, bula a emis un pocnet şi drona a explodat într-un milion de fragmente. O alta s-a ivit din direcţia opusă şi a suferit aceeaşi soartă.

– FOC!
Şapte fulgere orbitoare ale grenadelor de 500 microtone şi un zgâlţâit prelung care ar fi ucis cu siguranţă un om neprotejat de costum.
– Filtrele sus!
O pâclă cenuşie de fum şi praf. Bucăţi de pământ căzând cu sunetele unor picături mare de ploaie.
– Ascultaţi:

*Scoţieni, însângeraţi cu Wallace,*
*Scoţieni conduşi de Bruce,*
*Bun venit în patul morţii,*
*Sau în braţele victoriei!*

De abia îl auzeam, încercând să urmăresc ceea ce se petrecea în mintea mea. Ştiam că nu era altceva decât condiţionarea hipnotică, ba chiar îmi aminteam şedinţa din Missouri când mi-o implantaseră, dar asta nu-i reducea câtuşi de puţin efectele. Mintea mi se clătina sub impacturile unor pseudoamintiri puternice: corpuri lăţoase care erau tauranii (nu semănau deloc cu ceea ce ştiam noi acum) năvălind într-o navă de colonişti, mâncând pruncii în vreme ce mamele urlau înnebunite (coloniştii nu luau niciodată prunci; n-ar fi rezistat acceleraţiilor), apoi violându-le pe femei până la moarte cu membre gigantice străbătute de vine purpurii (ridicol să fi simţit dorinţă vizavi de femelele oamenilor), ţintuind bărbaţii pe podele în vreme ce smulgeau hălci de carne din trupurile lor vii şi le înfulecau (de parcă ar fi putut asimila proteine străine)... o sută de detalii oribile, reamintite atât de precis ca şi cum s-ar fi petrecut acum un minut, ridicol de exagerate şi absurde în logică. Dar în

vreme ce mintea mea conştientă respingea idioţeniile, undeva mult mai adânc, în străfundul acelui animal adormit unde ne păstrăm adevăratele motive şi morale, ceva tânjea după sângele extraterestru, sigur în convingerea că lucrul cel mai nobil pe care-l putea face un om era să moară căutând să ucidă unul din monştrii aceia oribili.

Ştiam că toate erau rahaturile cele mai pure de soia şi-i uram pe aceia care-şi permiseseră asemenea libertăţi obscene cu mintea mea, însă îmi puteam *auzi* dinţii scrâşnind, îmi simţeam obrajii încremeniţi într-un rânjet feroce, setea de sânge... Un ursuleţ, trecu prin faţa mea, părând ameţit Am pornit şi ridic degetul-laser, dar altcineva mi-a luat-o înainte şi ţeasta creaturii a explodat într-un norişor de aşchii cenuşii şi sânge.

Lucky a gemut, scâncind abia auzit:

– Futu-vă... rasa-n... de nenorociţi...

Laserele au fulgerat şi s-au încrucişat şi toţi ursuleţii s-au prăbuşit morţi.

– *Atenţie*, fir-ar a dracu'! a zbierat Cortez. *Ţintiţi* cu drăciile alea... nu-s jucării! Echipa *A*, salt înainte. Ocupaţi craterele şi acoperiţi înaintarea lui *B*.

Cineva râdea şi suspina în acelaşi timp.

– Ce morţii mă-sii ai păţit, Petrov?

Era ciudat să-l aud pe Cortez înjurând.

M-am răsucit şi am văzut-o pe Petrov, înapoia şi în stânga mea, zăcând într-un locaş puţin adânc, săpând disperată cu ambele mâini, plângând şi bolborosind.

– Rahat, a continuat Cortez. Echipa *B*! Salt înainte, zece metri după cratere, desfăşuraţi în linie. Echipa *C*, în cratere cu *A*.

M-am sculat şi am parcurs suta de metri în doisprezece paşi amplificaţi. Craterele cu diametrul de zece metri erau practic îndeajuns de mari pentru a ascunde şi o navetă cercetaş. Am sărit spre capătul opus şi am poposit lângă un tip pe nume Chin. El nici măcar nu s-a întors când am căzut alături de el, ci a continuat să scaneze baza, căutând semne de mişcare.

– Echipa *A*! Salt înainte, zece metri după echipa *B*, desfăşuraţi în linie.

În clipa când a terminat de vorbit, clădirea din faţă a scos un răgâit şi o rafală de bule a pornit în evantai spre liniile noastre. Majoritatea soldaţilor le-au văzut venind şi s-au adăpostit, dar Chin tocmai se ridica pentru salt şi a intrat exact într-una.

Aceasta i-a atins vârful căştii şi a dispărut cu un pocnet slab. Soldatul a făcut un pas înapoi şi s-a răsturnat peste marginea craterului, lăsând în urmă un arc de sânge şi creieri. Lipsit de viaţă, cu membrele răşchirate, a lunecat cam jumătate din distanţa până la fundul gropii, umplând cu sol gaura perfect simetrică pe care bula o săpase fără discriminare prin plastic, păr, piele, os şi creier.

– Toată lumea pe loc! Şefii de plutoane, anunţaţi pierderile... da... da, da... da, da, da... da. Avem trei morţi. N-ar fi fost *nici unul* dacă aţi fi fost atenţi. Toţi culcat imediat ce auziţi că trage chestia aia. Echipa *A*, termină saltul înainte!

Au încheiat manevra fără incidente.

– Perfect. Echipa *C*, salt înainte lângă *B*... stop! Culcat!

Toţi strângeam deja iarba în braţe. Bulele au lunecat într-un arc lin cam la doi metri deasupra solului. Au trecut senine peste capetele noastre şi,

exceptând-o pe una care a transformat un copac în scobitori, au dispărut în depărtare.

– *B* salt înainte, zece metri după *A*. *C* ia locul lui *B*. AG-iştii din *B* vedeţi dacă puteţi nimeri Floarea.

Două grenade au despicat solul la treizeci-patruzeci de metri de clădire. Într-o plauzibilă imitaţie a panicii, aceasta a început să eructeze un jet continuu de bule - totuşi nici una nu se apropia la mai puţin de doi metri de pământ. Am continuat avansarea, menţinându-ne cât mai ghemuiţi.

Brusc pe peretele clădirii a apărut o linie, care s-a lărgit transformându-se într-o uşă mare. Pe ea au năvălit taurani.

– AG-işti, încetaţi focul! Echipa *B*, foc laser în stânga şi dreapta - să nu se risipească. *A* şi *C*, atacaţi centrul!

Un tauran a murit încercând să traverseze o rază laser. Ceilalţi au rămas pe loc.

În costum este destul de greu să alergi şi în acelaşi timp să ţii capul cât mai jos. Trebuie să te mişti dintr-o parte în alta aidoma unui patinator; altfel te desprinzi de la sol. Cel puţin o persoană, cineva din *A*, s-a înălţat prea sus şi a suferit aceeaşi soartă cu Chin.

Mă simţeam destul de limitat şi aproape încătuşat, cu pereţi de foc laser de fiecare parte şi un plafon coborât a cărui atingere însemna moarte. Fără să vreau însă, eram fericit, euforic, având în sfârşit şansa de a ucide câţiva dintre nenorociţii ăia mâncători de prunci. Ştiind că era rahat de soia.

Tauranii nu se luptau, exceptând bulele care erau mai degrabă ineficiente (în mod evident nu fuseseră concepute drept arme împotriva unor indivizi), dar nici nu se retrăgeau în clădire. Se strânseseră

laolaltă, cam o sută, şi ne priveau apropiindu-ne. Două grenade i-ar fi ras pe toţi, însă cred că Cortez se gândea la prizonier.

– Atenţie, când spun „porniţi!”, îi înconjurăm. Echipa *B* încetează focul... Plutoanele 2 şi 4 la dreapta, 6 şi 7 la stânga. Echipa *B* înaintează desfăşurată în linie, pentru a închide latura. Porniţi!

Ne-am înşiruit spre stânga. Imediat ce laserele au încetat, tauranii s-au năpustit, alergând în grup pe o traiectorie de coliziune cu flancul nostru.

– Echipa *A*, culcat şi deschide focul! Nu trageţi decât dacă sunteţi siguri de ţintă... dacă greşiţi puteţi lovi unul de-al nostru. Şi aveţi grijă - opriţi-mi unul!

Era un spectacol oribil, turma aceea de monştri năpustindu-se asupra noastră. Alergau în salturi prelungi - bulele îi ocoleau - şi toţi semănau cu cel văzut mai devreme zburând pe mătură; goi, cu excepţia unei sfere aproape transparente ce le învelea întregul corp şi se deplasa odată cu ei. Flancul drept a deschis focul, ochind indivizii rămaşi în urmă.

Brusc fulgerul unui laser a trecut printre taurani - cineva ratase ţinta. A urmat un răcnet îngrozitor şi, privind în lungul liniei, am văzut un soldat - cred că era Perry - zvârcolindu-se pe sol, cu palma dreaptă apăsând ciotul fumegând al braţului stâng, retezat imediat sub umăr. Sângele îi ţâşnea printre degete, iar costumul, cu circuitele de camuflaj dereglate, trecea succesiv prin negru-alb-junglă-deşert-verde-cenuşiu. Nu ştiu câta vreme am rămas privind - îndeajuns ca medicul să ajungă la el şi să-i dea primul ajutor - dar când am ridicat ochii, tauranii erau aproape peste mine.

Primul meu foc a fost ratat, trăsesem prea sus, totuşi a atins vârful sferei protectoare a primului tauran. Învelişul a dispărut iar monstrul s-a împleticit şi a căzut, zbătându-se spasmodic. Din fanta gurii a început să i se reverse o spumă la început albă, apoi vârstată cu roşu. Cu o ultimă zvâcnitură, a devenit rigid şi s-a răsucit spre înapoi, aproape în formă de potcoavă. Urletul lui prelung, un soi de fluierat foarte ascuţit, a încetat chiar când camarazii începuseră să-i treacă peste trup. M-am detestat pentru zâmbetul care mi s-a lăţit peste chip.

Era măcel, chiar dacă flancul nostru era depăşit numericeşte în proporţie de cinci la unu. Veneau fără ezitare, chiar atunci când trebuiau să escaladeze mormanele de corpuri şi părţi de corpuri care se ridicau paralel cu noi. Solul se înroşise de sânge tauran - toţi copiii Domnului au hemoglobină - şi, precum ursuleţii, măruntaiele lor păreau nişte organe normale pentru ochii mei neiniţiaţi. Casca mi-a reverberat de un râs isteric, în vreme ce-i sfârtecam în bucăţi şi am fost cât pe aici să nu-l aud pe Cortez:

– Opriţi focul! Am zis OPRIŢI FOCUL, fir-ar a dracu'! *Prindeţi* doi blestemaţi, n-o să vă facă nici un rău.

N-am mai tras şi în cele din urmă n-a mai tras nimeni. Când următorul tauran a sărit peste grămada aburindă de carne din faţa mea, m-am năpustit să-i plachez picioarele subţiri.

Era ca şi cum aş fi încercat să strâng în braţe un imens balon alunecos. Când am încercat să-l ţintuiesc la pământ, mi-a scăpat şi a continuat să fugă.

Am reuşit să oprim unul, pur şi simplu suindu-ne vreo şase-şapte peste el. Între timp, restul ne traversaseră linia şi se îndreptau spre şirul de rezervoare cilindrice mari despre care Cortez crezuse că sunt magazii. O uşiţă s-a deschis în baza fiecăruia.

– *Avem* un prizonier, a strigat sergentul. *Omorâţi-i*!

Se aflau la cincizeci de metri şi goneau; reprezentau ţinte dificile. Laserele au fulgerat în jurul lor, razele legănându-se în sus şi-n jos. Unul a căzut, retezat în două, dar ceilalţi, vreo zece, au continuat şi aproape că ajunseseră la uşi când au început să tragă AG-urile.

Erau încărcate tot cu proiectile de 500 microtone, totuşi un foc ratat nu era îndeajuns - şocul îi azvârlea cât colo, nevătămaţi în sferele lor.

– Clădirile! Radeţi clădirile!

AG-iştii au modificat înălţătoarele, dar grenadele păreau doar să scorojească învelişul alb al structurilor până ce, întâmplător, una a intrat pe o uşă. A rupt clădirea ca şi cum ar fi tras de un fermoar; cele două jumătăţi s-au depărtat brusc şi un nor de maşinării s-au ridicat în văzduh, însoţite de o imensă flacără palidă care s-a rostogolit în înălţimi şi a dispărut instantaneu. Ceilalţi trăgători s-au concentrat asupra uşilor, trăgând la răstimpuri asupra tauranilor, nu atât pentru a-i ucide cât pentru a-i îndepărta şi împiedica să intre. Păreau extrem de doritori s-o facă.

În tot acest timp, noi încercam să-i lovim cu laserele, pe când ţopăiau şi zigzagau străduindu-se să pătrundă în clădiri. Ne-am apropiat cât puteam de mult fără a fi ameninţaţi de suflul grenadelor, totuşi ne aflam prea departe ca să putem ţinti bine.

Cu toate acestea îi doboram unul câte unul şi am izbutit să distrugem patru din cele şapte clădiri. Apoi, când mai rămăseseră doar doi taurani, suflul unei grenade l-a aruncat pe unul dintre ei la doi paşi de o uşă. A plonjat înăuntru şi câţiva AG-işti au tras salve după el, dar cu toţi au ratat. Grenadele cădeau în jurul clădirii făcând un vacarm infernal, însă exploziile lor au fost deodată acoperite de un vuiet asurzitor, aducând cu inspiraţia unui gigant, iar în locul clădirii s-a văzut un cilindru gros de fum dens, cu aspect solid, pierzându-se în stratosferă, rectiliniu parcă tras cu linia. Al doilea tauran fusese chiar lângă baza cilindrului; puteam zări bucăţi din el zburând prin aer. Peste o secundă, unda de şoc ne-a lovit şi m-am rostogolit neajutorat, dând din mâini şi picioare, până ce m-am izbit de mormanul de cadavre taurane şi l-am depăşit.

M-am sculat şi m-am panicat o clipă, când mi-am zărit costumul acoperit de sânge - când mi-am dat seama că nu era decât sânge extraterestru, m-am destins dar m-am simţit pângărit.

– *Prindeţi-l* pe nenorocit! Prindeţi-l!

Profitând de zăpăceală, tauranul se eliberase şi alerga în direcţia ierbii. Un pluton îl urmărea, dar pierdea teren, apoi întreaga echipă *B* se năpusti şi-i tăie calea. Am fugit şi eu ca să mă alătur distracţiei.

Patru soldaţi săriseră peste el, iar în jurul lor se aflau vreo cincizeci care priveau lupta.

– Dispersaţi-vă, fir-ar a dracu'! Poate că mai sunt încă o mie, care aşteaptă să ne strângem laolaltă.

Ne-am împrăştiat, mormăind. Printr-un consens nerostit, eram cu toţii siguri că pe faţa planetei nu mai existau taurani vii.

Cortez s-a îndreptat spre prizonier, în vreme ce eu mă retrăgeam. Deodată cei patru soldaţi s-au prăbuşit odată cu sfera creaturii. Chiar de la depărtare am putut zări spuma revărsându-se din gura extraterestrului. Sfera se perforase. Tauranul se sinucisese.

– La dracu’! Cortez era chiar acolo. Daţi-vă jos de pe el!

Cei patru l-au ascultat şi sergentul şi-a folosit laserul pentru a sfârteca monstrul într-o duzină de bucăţi palpitând. Un spectacol care mi-a încălzit sufletul.

– Nu-i nimic, o să găsim altul - atenţiune! Înapoi în formaţiune săgeată! Asalt asupra Florii!

Ei bine am atacat Floarea, care în mod evident îşi terminase muniţia (continua să râgâie, dar nu mai scotea bule), însă era pustie. Am urcat rampele şi am pătruns pe coridoare, cu degetele pregătite, ca nişte copii jucându-se de-a soldaţii. În bază nu mai exista nimeni.

Acelaşi lucru se putea spune despre instalaţia antenei, „Salamul”, şi douăzeci alte construcţii importante, ca şi despre cele patruzeci şi patru de barăci intacte de pe perimetru. Aşadar „capturasem” zeci de clădiri, majoritatea având scopuri neinteligibile, dar eşuasem în principala misiune, capturarea unui tauran pentru experimentele xenologilor. Bineînţeles, aveau la dispoziţie câte bucăţele doreau. Nu era chiar de colo.

După ce am scanat şi ultimul centimetru pătrat al bazei, o navetă cercetaş a coborât aducând adevărata echipă de explorare, savanţii.

– Atenţie, terminat! a lătrat Cortez şi condiţionarea hipnotică a dispărut.

La început a fost al naibii de rău. Mulţi, printre care Lucky şi Marygay, aproape c-au luat-o razna, cu amintirile sângerosului masacru multiplicate de o sută de ori. Cortez a ordonat ca toţi să înghiţim câte o tabletă sedativă, iar cei mai afectaţi chiar câte două. Eu am luat două fară să mi se fi ordonat în mod specific.

Pentru că *fusese* un asasinat, un genocid sinistru - odată ce scăpasem de arma lor antiaeriană, nu mai fusesem în pericol. Tauranii nu păruseră să aibă vreo idee despre lupta corp la corp. Noi îi mânasem laolaltă şi-i măcelărisem, primul contact între omenire şi altă specie inteligentă. Poate că era al doilea contact, punând la socoteală ursuleţii. Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi încercat să comunicăm? Ei însă procedaseră la fel.

Am petrecut mult timp după aceea, repetându-mi iar şi iar că nu *eu* sfârtecasem, rânjind fericit, acele creaturi înspăimântate şi bulucite în turmă. În secolul XX se stabilise, spre mulţumirea generală, că „n-am făcut altceva decât să urmez ordinele” reprezenta o justificare inadecvată pentru comportamentul uman... dar ce poţi face atunci când ordinele provin din străfundurile acelui păpuşar al subconştientului?

Cel mai groaznic era sentimentul că poate acţiunile mele nu fuseseră chiar neomeneşti. Strămoşi, aparţinând doar câtorva generaţii mai vechi, ar fi procedat identic, ba chiar asupra altor semeni de-ai lor, fără să fi fost condiţionaţi hipnotic.

Eram dezgustat de rasa umană, dezgustat de armată şi îngrozit de ideea de a fi nevoit să trăiesc

cu amintirile acelea pentru încă un secol... Desigur, exista posibilitatea spălării creierilor.

O navă cu un tauran supravieţuitor reuşise să scape şi se îndepărtase nestânjenită, planeta mascând-o de *Speranţa Pământului*, când pătrunsese în câmpul colapsar al lui Aleph. Bănuiesc că se îndreptase spre casă, oriunde s-ar fi aflat aceasta, pentru a raporta ce puteau face douăzeci de oameni cu arme individuale în faţa a o sută de taurani alergând, neînarmaţi.

Suspectam că data viitoare când oamenii aveau - să se întâlnească cu tauranii, riposta acestora avea să fie mult mai fermă. Şi aveam dreptate.

# SERGENTUL MANDELLA

## 2031-2048 d.Hr.

Speriat? Oh, da, eram speriat - cine n-ar fi fost? Poate un nebun, un sinucigaş ori un robot. Sau poate un ofiţer de bord.

Submaiorul Stott păşea încoace şi încolo înapoia micului podium din încăperea care pe *Anniversary* îndeplinea rolul de sală de şedinţe, sală de mese şi sală de gimnastică. Tocmai efectuasem ultimul salt colapsar de la Tet-38 la Yod-4. Deceleram la 112 *g*, iar viteza noastră relativ la colapsar atingea respectabila valoare de de nouă zecimi din cea a luminii. Eram urmăriţi.

– Vreau doar să vă relaxaţi puţin şi să acordaţi credit calculatorului navei. Oricum, tauranii nu ajung în bătaia noastră decât peste două săptămâni, şi dacă veţi continua să vă fâţâiţi de colo-colo tot timpul ăsta, nici voi şi nici oamenii voştri nu veţi mai fi în stare să luptaţi atunci când va veni vremea. Frica este o boală contagioasă. Mandella!

Întotdeauna avea grijă ca în faţa companiei să-mi spună „sergent” Mandella. Acum însă cei prezenţi la şedinţă erau cel puţin comandanţi de grupe, simpli soldaţi nu existau. De aceea renunţase la funcţii.

– Da, domnule.

– Mandella, eşti răspunzător pentru eficienţa psihică şi fizică a celor din grupa ta. Presupunând că ai cunoştinţă de problema care duce la creşterea tensiunii de pe navă şi presupunând că grupa ta nu este imună... ce ai făcut în privinţa asta?

– Cu grupa mea, domnule?
M-a privit lung o clipă.
– Desigur.
– Am discutat deschis, domnule.
– Şi ai ajuns la vreo concluzie importantă?
– Fără să fiu nepoliticos, domnule, cred că principala problemă este clară. Oamenii mei stau închişi pe nava asta..! La dracu', toţi stăm, de paisprezece...
– Ridicol. Fiecare dintre noi a fost condiţionat în mod adecvat împotriva stresului traiului în spaţii restrînse. *În plus*, militarii au de partea lor privilegiul camaraderiei. (Era un mod foarte delicat de exprimare.) Ofiţerii trebuie să rămână celibatari şi *cu toate acestea* să nu aibă nici o problemă morală.
Dacă gândea că ofiţerii lui erau celibatari, atunci ar fi trebuit să ia loc şi să poarte o lungă discuţie cu sublocotenenta Harmony. Poate că se referea doar la ofiţerii de bord, deci la el însuşi şi la Cortez. Aici probabil că avea dreptate pe jumătate, deoarece Cortez era mai mult decât prietenos cu caporalul Kamehameha.
– Terapiştii, a continuat el, v-au amplificat condiţionarea în această privinţă în timp ce lucrau la înlăturarea urii condiţionate - ştiţi cu toţii ce părere am *eu* despre asta - şi chiar dacă se mai pot înşela, ei sunt experţii. Caporal Potter!
Îi menţiona gradul spre a reaminti tuturor de ce nu fusese avansată împreună cu noi. Era prea blândă.
– Şi tu „ai discutat deschis" cu grupa ta?
– Da, domnule.
Submaiorul putea privi „cu blândeţe" la oameni. A privit-o blând pe Marygay până când ea a continuat:

– Nu cred că sergentul Mandella s-a referit la erori legate de condi...

– Sergentul Mandella poate vorbi şi singur. Vreau să aflu părerea ta. Observaţiile tale.

O spusese într-o manieră ce indica exact contrariul.

– Nici eu nu cred că este o eroare de condiţionare, domnule. Nu avem probleme cu traiul în comun. Toţi însă sunt iritaţi, obosiţi să facă acelaşi lucru săptămână de săptămână.

– Deci sunt nerăbdători să lupte?

Glasul fusese lipsit de ironie.

– Vor să iasă din navă, domnule, să scape de rutină.

– Vor *ieşi* din navă, a spus el, permiţându-şi un mic zâmbet. După care vor fi probabil la fel de nerăbdători să se întoarcă.

Am continuat aşa multă vreme. Nimeni nu vroia să exprime în cuvinte motivul esenţial: bărbaţii şi femeile de pe navă avuseseră la dispoziţie un an pentru a se gândi la bătălia ce se apropia şi, în mod inevitabil, neliniştea sporise treptat. Iar acum spre noi venea un crucişător tauran - trebuia să ne încercăm norocul cu el, cu o lună înaintea atacului la sol.

Şi aşa perspectiva impactului cu planeta portal şi a jocului de-a soldaţii era destul de neplăcută. Cel puţin aveai o şansă: să lupţi la sol, să-ţi hotărăşti propria soartă. Însă rahatul ăsta, să stai într-o cabină, devenind parte integrantă a ţintei, în vreme ce *Anniversary* juca şah cu nava taurană... Să fii viu acum şi mort după o nanosecundă, din cauza unei erori la a treizecea zecimală, *asta* mă nelinişteа. Încearcă însă să-i explici lui Stott. În cele din urmă, fusesem obligat să recunosc faţă de mine însumi că

submaiorul nu juca o scenetă sinistră. Realmente el nu putea pricepe diferenţa dintre teamă şi laşitate. Nu conta dacă o condiţionare judicioasă îl făcea să se comporte aşa - lucru de care mă îndoiam - sau era pur şi simplu nebunie.

Acum îi freca ridichea lui Ching cu acelaşi refren. Am profitat, ca să frunzăresc noul grafic de organizare pe care-l primisem.

Pe majoritatea oamenilor îi cunoşteam de la masacrul de pe Aleph. Singurii noi veniţi în plutonul meu erau Demy, Luthuli şi Heyrovsky. În companie (scuzaţi-mă, „forţa de asalt”) căpătasem douăzeci de înlocuitori pentru cei nouăsprezece oameni pierduţi în raidul Aleph. O amputare, patru şocaţi şi paisprezece psihopaţi - victime ale unei condiţionări făcută cu prea mult zel.

N-am putut trece peste data de „20 martie 2031”, din partea de jos a graficului. Eram în armată de zece ani, deşi păruseră mai puţin de doi. Dilatarea timpului, desigur. Până şi cu salturile colapsare, călătoria interstelară devorează calendarul.

Probabil că după acest raid urma să fiu propus pentru trecere în rezervă cu salariu integral - dacă-i supravieţuiam şi dacă regulile privitoare la noi nu se schimbau. La numai douăzeci şi cinci de ani aveam douăzeci de ani vechime.

**GRAFIC DE ORGANIZARE**
***Forţa de asalt Alfa***
**Campania Yod-4**
**Plutonul 1**
**Comandant**: ***Sm. Stott*** ***Cmndr. Martinez***

**EŞALON 2**: ***Lt. Cortez***

| | | | |
|---|---|---|---|
| **EŞALON 3**: | ***Sgt. Maj. (vacant)*** | | |
| | | | **MEDIC MILITAR** |
| **EŞALON 4**: | ***Slt. (vacant)*** | | ***Slt. Wilson*** |
| **EŞALON 5**: | ***Sgt.încht.plt. Rogers*** | | |
| **EŞALON 6**: | ***Sgt. Mandella*** | ***Sgt. Ching*** | ***Cpl. Potter*** |
| | Cpl. Tate | Cpl. Petrow | Cpl. Struve |
| | Cpl. Yukawa | d. Luthuli | Sld. Kurosawa |
| | Sld. Hofstader | Sld. Hery | Sld. Alexandrov |
| | Sld. Mulroy | Sld. Heyrovski | Sld. Mergman |
| | Sld. Shockley | Sld. Katawba | Sld. Demy |
| | Sld. Rabi | Sld. Pauling | Sld. Stiller |
| | | Sld. Renault | |

**SPECIALIŞTI. Locotenenţi**: **Bok (Bucăt), Levine (Reanim.card-pulm). Pastori (Psi), Winebrenner (Med); Sublocotenenţi: Harmony (Med), Princewell (Asist.thn); Plutonieri: Stonewell (Arm), Theodopolis (Rad); Sergenţi: Singhe (Nav), Dalton (Gen), Namgyal (Intend)**

---

**AVIZAT STARGATE TACBD/1003-9674-1300/20 mar. 2031**
**SG:**
**AVIZAT COMFA Comandant**
**PT: (1) Personal plt. l/FAALFA**
**(2) Personal FA ALFA EŞALON 6 şi superior**
**(3) Personal COMFA EŞALON 5 şi superior**
**Pentru GEN Muhutu Ngako, Comandant**
**PENTRU COMANDANTUL**
**Arlathea Lincoln, GEN Şef SM**
**20 mar. 2007 SG**

Stott tocmai trăgea concluziile, când în uşă s-a auzit o ciocănitură, una singură, puternică.

– Intră! a spus el.

În încăpere a păşit alene un sublocotenent pe care îl cunoşteam din vedere; fără o vorbă, i-a întins un bileţel. A rămas pe loc în timp ce Stott citea,

adoptând o poziţie de o insolenţă precis calculată. Practic, submaiorul nu-i era şef şi, oricum, nimeni din flotă nu-l înghiţea.

Stott i-a înapoiat hârtia, privind prin el.

– Vă veţi anunţa grupele că la ora 20:10, adică peste cincizeci şi opt de minute, vom începe manevrele evazive preliminare. (Nu se uitase la ceas.) La ora 20:00 întregul personal se va afla în cochiliile de acceleraţie. Rupeţi rândurile!

Ne-am ridicat şi, fără entuziasm, am intonat în cor:

– Lua-v-ar dracu', domnule!

O idioţenie.

Stott a părăsit încăperea şi sublocotenentul l-a urmat rânjind batjocoritor.

Mi-am răsucit inelul de comunicare pe poziţia *4*, frecvenţa locţiitorului meu şi am vorbit:

– Tate, aici Mandella!

Toţi ceilalţi din sală făceau acelaşi lucru. Din inel a răsunat un glăscior subţire:

– Aici Tate. Ce s-a întâmplat?

– Adună oamenii şi spune-le că la ora 20:00 trebuie să fim în cochilii. Manevre evazive.

– Rahat! Spuneau c-o să fie peste câteva zile.

– Cred c-a intervenit ceva nou. Poate că are comandorul vreo idee genială.

– Mda. Poţi să-mi aduci o cafea când vii? Cu foarte puţin zahăr.

– S-a făcut. Apar peste vreo juma' de oră.

– Mulţumesc. Eu încep să-i adun.

Toată lumea se îndrepta spre automatul de soia. M-am aşezat la rând înapoia caporalului Potter.

– Ce părere ai, Marygay?

– Sunt doar un caporal. Nu-s plătită să…

– Sigur, sigur. Haide, vorbesc serios!

– Păi, nu trebuie să fie ceva foarte complicat. Poate comandorul nu vrea decât să încercăm din nou cochiliile.

– Încă o dată înainte de asaltul real.

– Poate... (A luat un pahar gol şi a suflat în el. Arăta îngrijorată, o cută micuţă brăzdându-i spaţiul dintre sprâncene.) Sau poate că tauranii au o navă care ne aşteaptă ascunsă. M-am întrebat mereu de ce nu fac şi ei aşa cum procedăm noi la Stargate.

Am ridicat din umeri.

– Stargate este altă treabă. Pentru acoperirea majorităţii unghiurilor de atac posibile, sunt necesare şapte-opt crucişătoare în permanentă mişcare. Nu ne putem permite să păzim decât un colapsar şi nici ei n-o pot face.

– Ştiu eu? A tăcut în timp ce şi-a umplut ceaşca. Poate că am dat peste Stargate al lor. Sau poate că au de zece ori mai multe nave. De o sută de ori... Cine ştie?

Am umplut două pahare, am adăugat zahăr şi am sigilat unul din ele.

– Nu ştie nimeni.

Ne-am întors la o masă atenţi la lichidul de soia care, în condiţiile de gravitaţie accentuată, se revărsa cu uşurinţă.

– Poate că Singhe ştie ceva, a zis ea.

– Poate. Dar ca să ajung la el, trebuie să trec pe la Rogers şi Cortez, iar dacă-l deranjez acum, Cortez îmi suceşte gâtul.

– Oh, eu pot ajunge la Singhe direct. Noi... M-a privit foarte serios şi a făcut gropiţe în obraji. Suntem prieteni.

Am sorbit din soia fierbinte, încercând să par nepăsător.

– Deci acolo ai dispărut până miercuri noapte?

– Trebuie să-mi verific agenda, a zâmbit ea. Cred că-s ocupată lunea, miercurea şi vinerea în lunile care conţin litera *r*. De ce? Ai ceva împotrivă?

– A-ă-ă-ă... la dracu', nu, sigur că nu. Totuşi... el este ofiţer! Un ofiţer al *Flotei*!

– Este detaşat la noi şi asta înseamnă că face parte din Infanterie. Şi-a răsucit inelul şi a rostit: Apeluri. Apoi, către mine: Dar cu tine şi cu micuţa domnişoară Harmony ce-i?

– Nu-i acelaşi lucru.

A şoptit în inel un cod de apel.

– Ba da. Pur şi simplu ai vrut să te culci cu un grad superior. Eşti un pervers! (Inelul a behăit de două ori. Ocupat.) Cum a fost tipa?

– Corespunzătoare.

Încercam să-mi revin.

– În plus, sublocotenentul Singhe este un gentleman perfect şi nu-i deloc gelos.

– Nici eu nu sunt, i-am răspuns. Dacă vreodată te supără, spune-mi şi-l aranjez eu.

Mi-a zâmbit peste ceaşcă.

– Dacă sublocotenenta Harmony te supără vreodată, spune-mi şi-o aranjez eu.

– S-a făcut.

Ne-am strâns mâinile solemn.

## 2

Cochiliile de acceleraţie constituiau o noutate. Fuseseră instalate în vreme ce noi ne odihnisem şi reaprovizionasem pe Stargate. Ele ne permiteau să folosim nava la un nivel de eficienţă mai apropiat de cel teoretic, propulsia tahionică mărindu-i acceleraţia până la 25 *g*.

Tate mă aştepta în compartimentul cochiliilor. Restul grupei pălăvrăgeau în jur. I-am întins cafeaua.

– Mulţumesc. Ai aflat ceva?

– Mă tem că nu. Cu excepţia faptului că navigatorii nu par speriaţi. Este domeniul lor. Probabil că nu-i decât un exerciţiu.

A sorbit puţină soia.

– Ce naiba! Oricum, pentru noi e acelaşi lucru. Stăm acolo şi ne strivesc până ne omoară pe jumătate. Doamne, urăsc chestiile alea!

– Hm, nu ştiu. S-ar putea ca ele să ducă la dispariţia infanteriei. Atunci putem pleca acasă.

– Cum să nu.

Medicul s-a apropiat şi mi-a făcut injecţia.

Am aşteptat până la 19:50, apoi am strigat:

– Gata! Dezbrăcarea şi-n cochilie!

Cochilia aduce binişor cu un costum spaţial flexibil; cel puţin în privinţa aparaturii interioare. În locul sistemului de menţinere a vieţii însă, din creştetul căştii iese un tub iar din călcâie alte două, plus două pentru purjare. Ele sunt strâns încolăcite dintr-un capăt într-altul al cuşetelor de reducere a suprasarcinii; intrând în cochilie, ai impresia că-ţi faci loc într-o farfurie plină cu spaghete brun-gălbui.

Când luminţele căştii mi-au indicat că toţi îşi ocupaseră poziţiile, am apăsat butonul de inundare a incintei. Desigur, nu puteam zări nimic, dar îmi puteam imagina soluţia bleu - etilen-glicol plus altceva - care spumega, acoperindu-ne. Materialul costumului, rece şi uscat, a colapsat realizând un contact perfect cu pielea mea. Ştiam că presiunea internă din organism creştea rapid, egalând-o pe cea a fluidului exterior. Acesta fusese scopul

injecţiei: protejarea celulelor împotriva strivirii între infernul din interior şi oceanul bleu de afară. Oricum, se mai simţea câte ceva. Atunci când indicatorul a arătat *2* (presiunea externă echivala cu o coloană de apă având înălţimea de două mile marine), am simţit cum simultan sunt strivit şi umflat. La ora 20:05 indicatorul arăta 2,7 şi se menţinea constant. La 20:10, când au început manevrele, nu mai puteam sesiza vreo diferenţă. Mi s-a părut că văzusem acul mişcându-se puţin şi m-am întrebat ce acceleraţie ar fi fost necesară pentru a-i face tremurul vizibil.

Principalul neajuns al sistemului este că oricine se află în exteriorul cochiliei atunci când *Anniversary* atinge 25 *g*, se transformă pur şi simplu în marmeladă. Prin urmare pilotarea navei şi lupta trebuie să fie conduse de calculatorul tactic - care oricum execută majoritatea manevrelor - dar parcă-i mai bine când există şi un factor de supraveghere uman.

O altă mică problemă ar fi că în cazul unei avarii care determină scăderea presiunii, explodezi ca un pepene scăpat pe jos. Dacă-i vorba de presiunea internă, eşti mort într-o microsecundă.

Pentru depresurizare sunt necesare circa zece minute, plus încă două-trei până te dezmeticeşti şi te îmbraci. Cochilia nu-i ceva din care să ieşi şi să începi imediat să lupţi. În timp ce noi zăceam în cochilii, doar patru oameni aveau o oarecare mobilitate: echipajul de întreţinere al Flotei. Practic ei poartă asupra lor întregul aparataj al incintei de acceleraţie, costumul devenind un vehicul de douăzeci de tone. Iar când nava manevrează, chiar şi ei trebuie să rămână pe loc.

Accelerarea a luat sfârşit la 20:38. O luminiţă verde s-a aprins şi am apăsat cu bărbia butonul de depresurizare.

* * *

Marygay şi eu ne îmbrăcam unul lângă altul. Vaporii reziduali ai fluidului de presurizare îmi provocau o ameţeală neplăcută şi o uşoară senzaţie de greaţă.

– De unde ai căpătat asta? am arătat spre dunga roşu-aprins ce i se întindea de sub sânul drept până la şoldul stâng.

– Asta-i a doua oară, mi-a răspuns ciupindu-şi furioasă pielea. Prima dată mi-a apărut pe spate... Cred că cochilia nu se potriveşte bine, face cute.

– Poate c-ai slăbit.

– Eşti şmecher?

După ce ni se croiseră costumele, pe Stargate, consumul caloric şi exerciţiile fizice ne erau riguros monitorizate. Un costum de luptă nu poate fi utilizat dacă pelicula senzorială interioară nu se mulează pe corp ca un strat de ulei.

Restul cuvintelor i-au fost acoperite de difuzor.

– Atenţiune, întregul personal! Atenţiune! Tot personalul Infanteriei de la eşalonul şase în sus şi tot personalul Flotei de la eşalonul patru în sus, va fi prezent în sala de şedinţe la ora 21:30. Atenţiune...

Mesajul s-a repetat de două ori. M-am dus să mă întind pentru câteva minute în timp ce Marygay îşi arăta vânătaia - şi restul trupului - medicului şi armurierului. Se poate consemna că n-am simţit pic de gelozie.

* * *

Şedinţa a fost deschisă de comandor.

– Prea multe nu sunt de spus şi oricum nu sunt ştiri bune. În urmă cu şase zile, nava taurană care ne urmăreşte a lansat o dronă. Aceasta avea acceleraţia iniţială de 80 *g*.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

– După aproape o zi, acceleraţia i-a crescut brusc la 148 *g*.

S-a auzit un icnet colectiv.

– Ieri, a continuat comandorul, a accelerat din nou. 203 *g*. Nu-i nevoie să vă spun că asta reprezintă de două ori acceleraţia dronelor taurane la ultima confruntare. Noi am lansat o salvă de drone, patru dintre ele intersectând ceea ce calculatorul desemna cele mai probabile traiectorii viitoare ale dronei inamice. Una din ele a lovit-o, foarte aproape, în timpul manevrelor evazive. Drona taurană a fost distrusă la aproape zece milioane de kilometri de aici.

Asta însemna practic la doi paşi.

– Singurul lucru încurajator pe care l-am aflat din această confruntare a fost rezultatul analizei spectrale a exploziei. N-a fost mai puternică decât cele observate în trecut, deci am putea concluziona că progresul lor în materie de explozibili nu-l egalează pe cel din domeniul propulsiei. Sau poate că n-au socotit necesară o explozie mai puternică. Aceasta este prima formă de manifestare a unui efect foarte important care, până acum, i-a interesat doar pe teoreticieni. Soldat, a indicat-o el pe Negulesco, cât timp a trecut de când ne-am luptat prima oară cu tauranii, pe Aleph?

– Depinde de cadrul dumneavoastră de referinţă, domnule comandor, a răspuns ea cu siguranţă. Pentru mine sunt aproape opt luni.

– Exact. Ai pierdut nouă ani datorită dilatării timpului, în timp ce noi am manevrat între salturile colapsar. Tehnic vorbind, de vreme ce n-am desfăşurat nici o cercetare deosebită şi n-am făcut nici un progres în această perioadă... înseamnă că nava inamică vine din viitorul nostru!

S-a oprit pentru ca toţi să-i înţeleagă afirmaţia.

– După cum progresează războiul, aspectul acesta va deveni din ce în ce mai pronunţat. Tauranii n-au însă nici un remediu împotriva relativităţii, prin urmare vom beneficia şi noi, nu doar ei. Cu toate acestea în prezent, *noi* suntem cei care suportă handicapul. Pe măsură ce nava taurană se va apropia, handicapul va spori. Este posibil să aibă o putere de foc superioară. Va trebui să recurgem la manevre rapide. Când vom ajunge la cinci sute de milioane de kilometri de nava inamică, toată lumea va intra în cochilii şi ne vom lăsa pe seama calculatorului logistic. El va comanda o serie rapidă de schimbări aleatorii ale direcţiei şi vitezei. Voi fi sincer. Atâta vreme cât tauranii au o dronă mai mult decât noi, ne pot termina. După prima, n-au mai făcut nici o lansare. Poate că-şi economisesc loviturile - şi-a şters fruntea nervos - sau poate că n-au avut decât *una*. În acest caz îi avem la mână. Oricum, la zece minute după anunţ, întregul personal va fi în cochilii. Când ajungem la un miliard de kilometri de inamic, va trebui să fiţi pregătiţi de intrare. La cinci sute de milioane de kilometri, veţi intra şi toate compartimentele vor fi inundate şi presurizate. Nu vom putea aştepta pe nimeni. Asta-i tot ce-am avut de spus. Domnule submaior?

– Domnule comandor, voi vorbi cu oamenii mei mai târziu. Vă mulţumesc.

– Rupeţi rândurile.

Nici o idioţenie de genul: „Lua-v-ar dracu', domnule”. Flota considera că era sub demnitatea ei. Am rămas toţi în poziţie de drepţi - cu excepţia lui Stott - până ce comandorul a părăsit sala. Apoi unul dintre locţiitori a repetat „Rupeţi rândurile” şi am plecat. Am suit în careul subofiţerilor să caut nişte soia, tovărăşie şi poate ceva noutăţi.

Nimic în afara unor speculaţii lipsite de temeiuri aşa că am luat-o pe Rogers şi am plecat la culcare. Marygay dispăruse din nou; speram că încerca să scoată ceva de la Singhe.

## 3

A doua zi dimineaţă am avut parte de discuţia promisă de submaior, discuţie în care acesta a repetat cu vocea lui sacadată şi folosindu-se de termenii de infanterie, ceea ce spusese comandorul. A subliniat că nu ştiam despre taurani decât că, dacă îşi îmbunătăţiseră posibilităţile de navigaţie, era de aşteptat că ne vor întâmpina mai bine pregătiţi decât data trecută.

Asta ridica o problemă interesantă. Cu opt luni, sau nouă ani, în urmă beneficiasem de un avantaj formidabil: aparent tauranii nu-şi dăduseră seama ce se petrecea. Pe cât de bătăioşi fuseseră în spaţiu, ne aşteptasem ca la sol să se dovedească adevăraţi sălbatici. În loc de aşa ceva, practic se aliniaseră pentru a fi măcelăriţi, unul singur scăpase şi probabil că le descrisese camarazilor metoda noastră de luptă.

Desigur nu însemna că vestea parvenise tocmai la cei de aici, la grupul care păzea Yod-4. Singurul mijloc de comunicare mai rapid decât viteza luminii

este transportul fizic al mesajului prin salturi colapsar. Şi nu se putea spune câte salturi colapsar existau între Yod-4 şi planeta de origine a tauranilor - cei de aici puteau fi la fel de pasivi ca şi ceilalţi, sau se putea ca ei să fi exersat tactici de infanterie timp de peste zece ani. Urma să aflăm la destinaţie.

Când am depăşit limita de un miliard de kilometri şi a trebuit să ne prezentăm lângă cochilii, eu şi armurierul ajutam grupa la inspecţia costumelor de luptă.

Mai aveam de aşteptat cinci ore înainte de a intra în cochilii. Am jucat o partidă de şah cu Rabi şi am pierdut. Apoi Rogers a repetat cu plutonul o serie de exerciţii calistenice pline de vigoare, probabil că numai pentru a le abate atenţia de la perspectiva celor minimum patru ore pe care le aveam de petrecut pe jumătate striviţi, în cochilii. Până atunci nu stătusem înăuntrul lor mai mult de două ore.

Cu zece minute înainte de atingerea graniţei de cinci sute de milioane de kilometri, şefii de grupe au luat comanda şi au supravegheat intrarea tuturor. În opt minute eram etanşaţi, inundaţi şi aflaţi la mila - sau poate în siguranţa - calculatorului logistic.

În vreme ce zăceam acolo presat, în minte mi-a apărut o idee tâmpită, care a început să mi se învârtă aidoma unei sarcini electronice într-un supraconductor; conform organizării militare, desfăşurarea războiului se divide strict în două părţi: tactica şi logistica. Logistica se ocupă de mişcarea trupelor, aprovizionarea lor şi toate amănuntele ce nu constituie lupta propriu-zisă - care reprezintă apanajul tacticii. Noi luptam acum, dar nu eram consiliaţi de un calculator *tactic*, ci doar de un uriaş

şi supereficient băcan cibernetic, un calculator, fiţi atenţi, *logistic*.

Iar cealaltă parte a creierului meu, probabil nu chiar atât de strivită, ar fi argumentat că nu are importanţă ce nume dai unui calculator; el nu-i decât o grămadă de cristale de memorie, bănci de date, şuruburi şi piuliţe... Dacă îl programezi să fie Gingis-han, rămâne un calculator tactic, chiar dacă sarcina lui este să urmărească bursa sau controlul recondiţionării apelor reziduale.

Dar prima voce se încăpăţâna şi susţinea că, conform acestui mod de gândire, omul era doar un scalp, nişte oase şi carne aţoasă; şi, indiferent ce fel de om ar fi fost, dacă-l învăţai bine, puteai transforma un călugăr Zen într-un războinic setos de sânge.

Atunci ce dracu' eşti tu/noi/eu, răspundea cealaltă voce. Un specialist în sudură în vid, dublat de un paşnic profesor de fizică, înhăţat prin Actul de Mobilizare a Elitei şi reprogramat să devină o maşină de ucis. Tu/eu am ucis şi asta ne-a făcut plăcere.

Asta era doar hipnoză, condiţionare motivaţională, am replicat. Acum nu se mai procedează aşa.

Însă unicul motiv pentru care nu se mai procedează este că se crede că vei ucide mai bine fără condiţionare. Asta-i logica.

Apropo de logică, întrebarea iniţială era de ce se trimite un calculator logistic să facă treaba unui om? Sau ceva de felul ăsta... şi iar o luam de la capăt.

Luminiţa verde clipi şi, vei ucide mai bine am apăsat în mod reflex cu bărbia pe buton. Presiunea coborî la valoarea 1,3 înainte de a-mi da seama că eram vii, că noi câştigasem prima încăierare.

Aveam dreptate doar parţial.

**4**

Tocmai îmi legam centura, când inelul m-a furnicat. L-am ridicat şi am ascultat. Era Rogers.

– Mandella, verifică grupa din compartimentul *3*. Ceva nu-i în ordine. Dalton a trebuit să-l depresurizeze din cabina de control.

Compartimentul *3*... era grupa lui Marygay! M-am repezit pe coridor în picioarele goale şi am ajuns acolo tocmai când deschideau uşa din interiorul camerei de presiune şi începuseră să se târască afară.

Primul a fost Bergman. L-am apucat de braţ.

– Ce dracu' se-ntâmplă, Bergman?

– Ha? s-a holbat la mine încă ameţit, aşa cum fac toţi cei care ies din presiune. Ah, tu eşti Mandella. 'abar n-am. Ce frei să zici?

Ţinându-l încă de braţ, mi-am aruncat privirea înăuntru.

– Aţi întârziat, omule, aţi depresurizat cu-ntârziere! Ce s-a-ntâmplat!

A scuturat capul, încercând să şi-l limpezească.

– Târziu? Cum adică târziu. Hă, cât de târziu?

Abia acum m-am uitat la ceas.

– Nu prea... Hristoase! Â-ă-ă, am intrat la 05:20, nu-i aşa?

– Mda. Cred c-atunci.

Marygay tot nu se zărea în rândul siluetelor care îşi croiau drum printre şirurile de cuşete şi măţăraia conductelor.

– M-m-m, aţi întârziat doar cu câteva minute... dar trebuia să stăm înăuntru numai patru ore, poate şi mai puţin. Este 10:50.

– Hm-m-m.

A scuturat din nou din cap. I-am dat drumul şi m-am tras înapoi făcându-le loc lui Stiller şi Demy.

– Prin urmare toată lumea a întârziat, a zis Bergman. Deci n-avem nici o problemă.

– A-ă-ă... (Ceea ce trebuia demonstrat.) Aşa-i, aşa-i... Hei, Stiller! N-ai văzut-o pe...

Din interior se auzi:

– Medicul! MEDICUL!

Ieşea cineva care nu era Marygay. L-am îmbrâncit şi m-am năpustit pe uşă, am căzut peste cineva şi m-am căţărat spre locul unde Struve, locţiitorul lui Marygay, stătea lângă o cochilie, vorbind foarte repede şi tare în inel.

– ... şi Dumnezeule, da, avem nevoie de sânge...

Era Marygay rămasă întinsă în costum şi…

– ... anunţat pe Dalton...

acoperită pe întreaga suprafaţă a corpului cu o peliculă uniformă şi strălucitoare de sânge

– ... când ea n-a mai ieşit..

începând ca o iritaţie sub claviculă şi transformându-se într-o rană ce-i trecea printre sâni trecea de stern

– ... a ieşit şi-am deschis...

şi se deschidea într-o rană care-i traversa pântecul adâncindu-se iar în locul unde se termina

– ... da, e încă...

la câţiva centimetri deasupra pubisului ieşea la iveală şarpele membranos al unui intestin…

– ...da, coapsa stângă. Mandella…

Era încă vie, cu inima bătând, dar capul brăzdat de sânge îi atârna inert, cu ochii din care nu se mai zărea decât albul retinei, băşicuţe de spumă roşie

umflându-se şi spărgându-se în colţul gurii cu fiecare expiraţie slabă.

– ... tatuat pe coapsa stângă. Mandella! Trezeşte-te! Bagă mâna sub ea şi vezi ce grupă san...

– GRUPA O RH NEGATIV, FU... tu-i! Scuză-mă!

Nu văzusem tatuajul acela de zece mii de ori?

Struve a transmis informaţia, iar eu mi-am amintit de trusa de prim-ajutor de la centură, am deschis-o şi am bâjbâit înăuntru.

*Opreşte hemoragia... protejează rana... fă tratament antişoc*, aşa spunea la manual. Uitasem ceva, uitasem ceva... *degajează căile respiratorii*. Marygay respira, dacă la asta se refereau. Cum să opreşti hemoragia sau să protejezi rana, cu un amărât de bandaj de presiune, când rana are aproape un metru lungime? Tratamentul antişoc era mai simplu. Am scos fiola verzuie, i-am lipit-o de braţ şi am apăsat pe buton. Apoi am aşezat cât mai uşor partea sterilă a bandajului peste intestinul dezgolit, am trecut banda elastică pe sub omoplat, am reglat-o pentru tensiune zero şi am legat-o.

– Altceva mai poţi face? m-a întrebat Struve.

M-am ridicat şi m-am simţit neajutorat.

– Nu ştiu. Tu ai vreo idee?

– Nu sunt mai medic decât tine. A privit spre uşă încleştându-şi pumnul şi încordându-şi muşchii. Unde dracu' sunt? Ai morfplex în trusă?

– Da. Însă cineva mi-a spus că nu se foloseşte pentru răni în...

– William?

Deschisese ochii şi încerca să ridice capul. M-am aplecat imediat şi am ţinut-o în braţe.

– O să fie-n regulă, Marygay. Medicul e pe drum.

– Ce... în regulă? Mi-e sete. Apă...

– Nu, iubito, n-ai voie să bei apă. Cel puţin nu deocamdată.

În nici un caz, dacă o aştepta blocul operator.

– Ce-i cu sângele ăsta? a şoptit ea. Capul i-a căzut într-o parte. Am fost fetiţă rea...

– Probabil din cauza costumului, i-am răspuns rapid. Mai ţii minte cutele acelea?

A clătinat din cap.

– Costumul? Brusc a pălit şi a încercat să vomite, fără putere. Apă... William, te rog!

– Adu-i un burete sau o cârpă umedă, a rostit un glas autoritar înapoia mea.

M-am întors şi l-am văzut pe doctorul Wilson urmat de doi asistenţi cu o brancardă.

– Mai întâi jumătate de litru femural, a vorbit el fără să se adreseze cuiva anume în timp ce se uita cu atenţie sub bandajul de presiune. Mergeţi vreo doi metri pe tubul de evacuare şi strangulaţi-l. Vedeţi dacă a pierdut sânge.

Unul dintre asistenţi a înfipt un ac de zece centimetri în coapsa lui Marygay şi a început să perfuzeze sânge dintr-o pungă de plastic.

– Scuze pentru întârziere, a rostit obosit Doc Wilson. Afacerile sunt înfloritoare. Ce ziceai despre costumul ăla?

– A mai avut două răni minore anterior. Costumul nu i se potriveşte perfect, cutează la presiune.

El a încuviinţat absent, verificându-i tensiunea arterială.

– Tu sau altcineva i-aţi dat... (Cineva i-a întins un prosop de hârtie şiroind de apă.) I-a dat cineva medicamente?

– O fiolă de antişoc, am răspuns.

A mototolit prosopul de hârtie şi l-a pus în mâna lui Marygay.
– Cum o cheamă?
I-am spus.
– Marygay, îţi putem da să bei apă, dar este preferabil să sugi din ăsta. Acum o să-ţi bag o lumină puternică în ochi.
În vreme ce-i examina pupila cu un tub metalic, a întrebat:
– Temperatura?
Un asistent a citit o valoare de pe un monitor digital şi a retras o sondă.
– A trecut sânge?
– Da. Puţin.
Wilson şi-a lăsat mâna pe bandajul de presiune.
– Marygay, te poţi întoarce puţin pe partea dreaptă?
– Da, a şoptit ea şi a lăsat cotul jos ca să se sprijine. Nu, a spus după aceea şi a început să plângă.
– Haide, haide, a făcut el absent şi a împins-o uşor în coapsă, atât cât să-i poată inspecta spinarea. Doar rana aia, a murmurat, dar al naibii de mult sânge.
Şi-a apăsat de două ori inelul şi l-a scuturat lângă ureche.
– E cineva pe-acolo?
– Harrison, dacă n-are vreo urgenţă.
O femeie s-a apropiat şi la început n-am recunoscut-o, palidă şi răvăşită, cu tunica pătată de sânge. Era Estelle Harmony.
Doc Wilson a ridicat privirea.
– Clienţi noi, doctor Harmony?

– Nu, a răspuns ea inexpresiv. Cel de la întreţinere a suferit o dublă amputare traumatică. N-a supravieţuit decât câteva minute. Îl păstrăm pentru transplanturi.

– Ceilalţi?

– Decomprimare explozivă. A adulmecat aerul. Pot să ajut cu ceva?

– Da, stai puţin. Şi-a încercat din nou inelul. Lua-l-ar dracu'! Nu ştii unde-i Harrison?

– Nu... poate c-o fi la blocul operator K, dacă au apărut probleme cu cadavrul tipului de la întreţinere. Deşi, cred ca l-am aranjat bine.

– Mda, acum, ştii şi tu cum o iau...

– Atenţie! a anunţat asistentul cu perfuzia.

– Încă o jumătate de litru femural, a spus Doc Wilson. Estelle, te deranjează dacă-l înlocuieşti pe unul din medicii de-aici, ca s-o prepari pe puştoaică pentru operaţie?

– Nu, nu, dă-mi de lucru.

– Perfect... Hopkins, du-te şi adu o targă cu rotile şi un litru, ba nu, doi litri de fluorocarbură izotonică cu spectru primar. Dacă sunt Merck, scrie pe ele „spectru abdominal". (A descoperit un petec de halat nepătat de sânge şi şi-a şters fruntea.) Dacă-l găseşti pe Harrison, trimite-l la blocul *A* şi spune-i să pregătească secvenţa de anesteziere pentru abdominal.

– O duc pe fată la *A*?

– Exact. Dacă nu-l găseşti pe Harrison, roagă pe cineva - a îndreptat un deget în direcţia mea - pe tipul ăsta, s-o ducă el în *A*. Tu ia-o înainte şi porneşte secvenţa.

Şi-a ridicat trusa şi i-a examinat conţinutul.

– Am putea începe secvenţa de aici, a murmurat. Dar ce dracu’, nu cu parametadon... Marygay? Cum te simţi?

Ea nu se oprise din plâns.

– Mă... doare.

– Ştiu, a spus el cu blândeţe. A căzut o clipă pe gânduri şi s-a adresat lui Estelle: N-avem cum ne da seama cât sânge a pierdut. Poate c-a sângerat din cauza presiunii, în plus, are o hemoragie în cavitatea abdominală. Fiindcă este-n viaţă, nu cred c-ar fi putut sângera de multă vreme sub presiune. Sper că n-a suferit leziuni cerebrale.

A atins instrumentul digital ataşat de braţul lui Marygay.

– Supraveghează tensiunea arterială şi dacă crezi că-i nevoie, fă-i cinci centimetri cubi de vasoconstrictor. Trebuie să mă spăl.

Şi-a închis trusa.

– Ai vreun vasoconstrictor în afară de fiola pneumatică?

Harmony şi-a verificat trusa.

– Nu, doar pneumatica de urgenţă... aha... da, am dozajul controlat pe dilatator.

– Perfect, dacă trebuie să foloseşti constrictorul şi tensiunea îi creşte prea rapid...

– O să-i fac pe rând câte doi centimetri cubi de vasodilatator.

– Corect. Un tratament ca naiba, dar... asta-i! Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să mă asişti sus.

Doc s-a întors şi a luat-o din loc.

Harmony a început să tamponeze pântecul lui Marygay cu alcool izopropil. Avea un miros rece şi proaspăt.

– I-a făcut cineva antişoc?

– Da, am spus, acum vreo zece minute.
– Aha... De asta era Doc îngrijorat - nu, ai procedat foarte bine. Însă antişocul conţine vasoconstrictor. Încă cinci centimetri cubi ar putea reprezenta o supradoză.
A continuat să tamponeze în tăcere, ridicând ochii la fiecare câteva secunde pentru a verifica monitorul cu tensiunea arterială.
– William? (Era prima dată când arăta că m-ar fi cunoscut) Feme... Marygay este prietena ta? Vreau să zic, e iubita ta?
– Exact.
– E foarte drăguţă.
O observaţie remarcabilă, ţinând seama de trupul sfârtecat şi acoperit cu sânge închegat ca şi de chipul mânjit prin locurile unde încercasem să-i şterg lacrimile. Bănuiesc că un medic, ori o femeie, ori o amantă poate vedea dincolo de toate acestea şi zări frumuseţea.
– Da, este.
Marygay se oprise din plâns şi strângea puternic pleoapele, sugând din ghemotocul de hârtie umedă.
– Poate să mai bea?
– Da, însă la fel ca înainte. Nu prea mult.
Am ieşit din compartiment, ducându-mă la toaletă după un prosop de hârtie. Acum, când se risipiseră vaporii fluidului presurizant, puteam simţi izul din aer. Ceva nu era în regulă. Mirosea a unsoare de maşină şi metal încins, ca într-un atelier mecanic. M-am întrebat dacă nu cumva supraîncărcaseră sistemul de climatizare. Se mai întâmplase o dată, la prima folosire a incintelor de accelerare.
Marygay a acceptat apa fără să deschidă ochii.

– Intenţionaţi să rămâneţi împreună când reveniţi pe Pământ?
– Probabil, am spus. *Dacă* vom reveni pe Pământ. Mai ne aşteaptă o bătălie.
– N-o să mai fie nici o bătălie, a vorbit sec Harmony. N-ai auzit?
– Ce?
– Nu ştii că nava a fost lovită?
– Lovită?!
Atunci cum de mai trăiam?
– Exact. A reînceput să tamponeze. Patru compartimente de grupe. Plus arsenalul. Pe navă n-a mai rămas nici un costum de luptă... şi nu putem lupta în chiloţi.
– Ce... care grupe, ce s-a întâmplat cu oamenii?
– Nici un supravieţuitor.
Treizeci de oameni.
– Cine anume?
– Tot plutonul 3. Prima grupă din plutonul 2.
Al-Sadat, Busia, Maxwell, Negulesco...
– Dumnezeule!
– Treizeci de morţi, şi nu se ştie ce anume a provocat asta. Nu se ştie, dar se poate repeta în orice clipă.
– N-a fost o dronă?
– Nu, le-am distrus toate dronele. Am lovit şi nava inamică. Senzorii nu arătau nimic, dar *bum!* şi o treime din navă s-a dus dracului. Am avut baftă că n-a fost propulsia sau sistemul de susţinere a vieţii.
Abia dacă o auzeam. Penworth, La Batt, Smithers. Christine şi Krida... Toţi muriseră. Mă simţeam paralizat.
Harmony a scos din trusă un fel de brici şi un tub de gel.

– Fii gentleman şi nu te uita, mi-a spus. Ah! A muiat o bucată de tifon în alcool şi mi-a întins-o. Fă-te util. Şterge-o pe faţă.

Am început şi Marygay a vorbit fără să deschidă ochii:

– Ce bine este! Ce faci?

– Sunt un gentleman. Şi util...

– Întregul personal, atenţie, întregul personal atenţie!

În camera de presiune nu existau difuzoare, dar se auzea perfect prin uşa sasului.

– Întregul personal de la eşalonul şase în sus să se prezinte imediat în zona de adunare! Sunt exceptaţi doar cei direct implicaţi în urgenţe medicale sau tehnice.

– Trebuie să plec, Marygay.

Ea nu mi-a răspuns. Nu ştiam dacă auzise anunţul.

– Estelle, am rostit lăsând dracului tentativa de a fi gentleman. Vrei să...

– Da. O să te anunţ imediat ce vom şti, ceva sigur.

– Bine.

– N-o să păţească nimic. (Totuşi părea încruntată şi îngrijorată.) Dă-i drumul, a adăugat încetişor.

Până am ajuns pe coridor, difuzorul repeta mesajul pentru a patra oară. În aer se simţea un iz nou, pe care nu doream să-l identific.

## 5

La jumătatea drumului către zona de adunare mi-am dat seama de halul în care arătam, şi m-am repezit în careul subofiţerilor. Caporalul Kamchameha îşi peria grăbit părul.

– William! Ce-i cu tine?

– Nimic.

Am răsucit un robinet şi m-am privit în oglindă. Eram stropit de sânge pe faţă şi pe tunică.

– Marygay... caporalul Potter... costumul ei... a făcut o cută, ăă-ă...

– A murit?

– Nu, dar e grav, ă-ă-ă, o duc la chirurgie...

– Nu spăla cu apă caldă! Fixează petele.

– Ah. Aşa-i... Am folosit apă caldă ca să mă spăl pe faţă şi pe mâini. Grupa ta se află la numai două compartimente de a lui Al, nu?

– Exact.

– Ai văzut ce s-a întâmplat?

– Nu. Ba da. Nu şi *când* s-a întâmplat.

Abia acum am observat că plângea, pe obraji şiroindu-i lacrimi mari ce i se prelingeau pe bărbie, totuşi glasul îi suna normal. A tras peria cu sălbăticie prin păr.

– E ca naiba!

Am făcut un pas şi mi-am pus mâna pe umărul ei.

– NU m-atinge! a izbucnit ea şi m-a lovit cu peria peste mână. Scuză-mă! Să mergem!

La uşă m-a atins uşor pe braţ.

– William... M-a privit sfidătoare. Sunt fericită că n-am fost eu. Înţelegi? Este singurul mod în care poţi privi episodul ăsta.

Înţelegeam, dar nu ştiam că o credeam.

* * *

– Voi fi scurt, a spus comandorul cu o voce încordată, deoarece ştim foarte puţine. La circa zece secunde după ce am distrus nava inamică, două obiecte mici au lovit mijlocul lui *Anniversary*. Prin deducţie, fiindcă n-au fost detectate, iar noi cunoaştem limitele instrumentelor noastre, ştim că viteza lor depăşea nouă zecimi din cea a luminii. Mai

exact, vectorul lor de viteză *perpendicular* pe axa navei noastre depăşea nouă zecimi din viteza luminii. Au pătruns prin câmpurile de respingere.

Când se deplasă cu viteze relativiste, *Anniversary* genera două câmpuri electromagnetice puternice, unul cu centrul situat la aproximativ cinci mii de kilometri de navă, celălalt la cam zece mii de kilometri distanţă, ambele îndreptate în direcţia de înaintare a navei. Câmpurile erau menţinute de un efect „statoreactor”, energia necesară fiind procurată din gazul interstelar, în timpul deplasării.

Orice obiect destul de mare pentru a fi alarmant în eventualitatea unei coliziuni (adică orice obiect destul de mare ca să fie văzut printr-o lupă puternică) trecea prin primul câmp din care ieşea având o sarcină negativă puternică răspândită pe întreaga suprafaţă. Când intra în al doilea câmp, era respins din calea navei. Dacă era prea mare ca să fie îndepărtat astfel, îl puteam detecta de la mare distanţă şi manevram pentru a-l ocoli.

– Nu-i necesar să subliniez ce armă formidabilă reprezintă. Când *Anniversary* a fost lovită, viteza noastră relativ la inamic se descria prin parcurgerea propriei lungimi într-o zecime de miime de secundă. În plus, zigzagam, deviind cu o acceleraţie laterală care se schimba constant şi aleatoriu. Deci obiectele care ne-au lovit trebuie să fi fost ghidate. Iar sistemul de ghidaj era încorporat în ele de vreme ce, în momentul impactului, nu mai exista nici un tauran în viaţă.

Toate astea cuprinse într-o carcasă nu mai mare decât o pietricică. Mulţi dintre voi sunteţi prea tineri ca să vă amintiţi expresia *şocul viitorului*. Prin anii '70, unii indivizi şi-au dat seama că progresul

tehnologic era atât de rapid încât oamenii obişnuiţi nu-i puteau face faţă. Ei nu aveau timp să se acomodeze cu prezentul înainte ca viitorul să-i copleşească. Un individ pe nume Toffler a inventat expresia *şocul viitorului* pentru a descrie această situaţie.

Comandorul putea fi foarte academic.

– Noi ne aflăm într-o situaţie concretă care aduce cu acest concept teoretic. Rezultatul a fost dezastruos. O tragedie. Şi, aşa cum discutam la ultima întâlnire, nu există mijloc de contracarare. Relativitatea ne-a prins în trecutul inamicului şi tot relativitatea îi aduce din viitorul nostru. Putem doar spera că data viitoare va fi invers, tot ce putem face este să încercăm să ajungem înapoi pe Stargate şi apoi pe Pământ, unde specialiştii ar putea, analizând natura distrugerii, să construiască o contraarmă. Am putea ataca din spaţiu planeta portal a tauranilor şi, poate, să le distrugem baza fără a ne folosi de infanterie. Cred însă că asta presupune un mare risc. Ne-ar putea... doborî ceea ce ne-a lovit astăzi şi n-am mai reveni pe Stargate cu informaţia aceasta pe care nu o consider vitală. Am putea expedia o dronă cu un mesaj care să detalieze presupunerile noastre despre noua armă a inamicului... dar măsura respectivă s-ar putea dovedi nepotrivită. Practic, Flota ar rămâne foarte mult în urmă din punct de vedere tehnologic. De aceea am stabilit o rută pentru a ocoli Yod-4, păstrând cât mai mult colapsarul între noi şi baza taurană. Vom evita contactul cu inamicul şi ne vom întoarce pe Stargate cât mai repede posibil.

În mod incredibil, comandorul s-a aşezat şi şi-a prins tâmplele în palme.

– Toţi sunteţi cel puţin şefi de grupe, a urmat el. Cei mai mulţi aţi demonstrat capacităţi de luptă excelente. Sper că unii dintre voi vor reveni în Flotă după terminarea celor doi ani. Cei care o vor face vor deveni probabil locotenenţi şi se vor confrunta cu prima lor comandă adevărată. Acestor oameni aş vrea să mă adresez în continuare, nu ca... unul dintre comandanţii voştri, ci doar ca ofiţer mai în vârstă şi ca sfătuitor. Nimeni nu poate lua decizii de comandă doar prin simpla estimare a situaţiei tactice şi prin desfăşurarea cursului de acţiune stabilit în scopul de a pricinui pierderi cât mai mari inamicului, cu un minim de pierderi de oameni şi materiale proprii. Războiul modern a devenit foarte complex, mai cu seamă în ultimul secol. Războaiele nu mai sunt câştigate printr-o serie de bătălii, ci printr-o interrelaţionare complexă între victoriile militare, presiunile economice, manevrele logistice, accesul la informaţiile inamicului, conjuncturile politice... zeci, literalmente zeci de alţi factori.

Ascultam, dar singurul gând care mi se învârtea în minte era că o treime din vieţile prietenilor noştri fuseseră măturate cu mai puţin de o oră înainte, iar el ne oferea o lecţie de teorie militară.

– Aşa că, uneori, trebuie să renunţi la o bătălie pentru a contribui la câştigarea războiului. Este exact ceea ce vom face noi. N-a fost o hotărâre simplă. De fapt, probabil că a fost cea mai dificilă decizie din cariera mea militară. Asta deoarece, cel puţin aparent, aduce a laşitate. Calculatorul logistic a determinat că am avea în jur de şaizeci şi două la sută şanse de reuşită de distrugere a bazei inamice. Din nefericire şansele de supravieţuire sunt numai de treizeci la sută... iar unele din scenariile care

conduc la succes includ impactarea planetei portal cu *Anniversary* aflată la viteza luminii.

Hristoase!

– Sper ca nici unul dintre voi să nu se confrunte pe viitor cu o astfel de decizie. Când vom ajunge pe Stargate, probabil că voi fi deferit curţii marţiale pentru laşitate în luptă. Eu cred însă că informaţiile ce pot fi obţinute din analiza avariilor lui *Anniversary* sunt mai importante decât distrugerea unei baze taurane.

S-a ridicat, cu spinarea dreaptă.

– Mult mai importante decât cariera unui soldat.

A trebuit să-mi reprim pornirea de a izbucni în râs. Sigur, „laşitatea” n-avea nimic comun cu hotărârea pe care o luase. În mod sigur, comandorul nu deţinea ceva atât de primitiv şi nemilitar ca dorinţa de a trăi.

* * *

Echipa de întreţinere a reuşit să cârpească gaura uriaşă din flancul lui *Anniversary* şi să represurizeze compartimentul respectiv. Restul zilei l-am petrecut curăţind zona; bineînţeles, fără a deranja preţioasele dovezi pentru care comandorul dorea să-şi sacrifice cariera.

Partea cea mai grea a fost să ne debarasăm de cadavre. De fapt, n-a fost atât de rău, cu excepţia celor câteva cazuri în care costumele plesniseră.

* * *

A doua zi m-am dus la cabina Estellei, imediat ce ea a ieşit din schimb.

– N-ar fi deloc indicat s-o vezi acum.

Estelle a sorbit din băutura ei, un amestec de alcool etilic, acid citric şi apă, cu câteva picături

dintr-un ester ce aproxima aroma sucului de portocală.

– E în afara oricărui pericol?

– Abia peste vreo două săptămâni o să putem afirma asta. Să-ţi explic. A pus jos paharul şi şi-a sprijinit bărbia pe degetele încrucişate. În condiţii normale, genul de rană suferit de ea ar fi privit ca o simplă rutină. După ce i-am fi înlocuit sângele pierdut, i-am fi presărat nişte pulbere fermecată în cavitatea abdominală şi am fi lipit-o la loc. În două-trei zile, ar fi şchiopătat pe aici. Au apărut însă complicaţii. Până acum nimeni n-a mai fost rănit în interiorul unui costum presurizant. Până acum n-a apărut nimic cu adevărat neaşteptat, dar în următoarele zile vrem s-o monitorizăm cu multă atenţie. În plus, ne îngrijorează mult posibilitatea peritonitei. Ştii ce-i peritonita?

– Da.

De fapt, aveam doar o idee vagă.

– Asta pentru că o parte a intestinului ei s-a rupt din cauza presiunii. N-am dorit să recurgem la profilaxia normală, deoarece în urma presiunii peritoneul a fost supus unei... hm-m-m, contaminări puternice. Pentru a evita orice riscuri, am sterilizat complet toată afacerea, cavitatea abdominală şi întregul sistem digestiv mai jos de duoden. Evident, a trebuit să-i înlocuim flora intestinală, care murise, cu o cultură de laborator. Este o procedură standard, totuşi în condiţii normale n-ar fi folosită decât în cazul unor probleme mult mai serioase.

– Am înţeles.

În acelaşi timp, îmi lăsase un gust ciudat în gură. Medicii par să nu-şi dea seama că majoritatea oamenilor sunt foarte mulţumiţi să nu fie nevoiţi să

se vizualizeze sub forma unor saci vii din piele umpluţi cu materii scârboase.

– Asta în sine ar reprezenta un motiv întemeiat ca să n-o vezi pentru câteva zile. Modificarea florei intestinale a avut un efect destul de violent asupra sistemului digestiv - nimic periculos, întrucât se găseşte sub permanentă observare. Totuşi obositor şi, ei bine, stânjenitor. Cu toate acestea, ea ar fi trebuit să fie în afara oricărui pericol, dacă ne-am fi găsit într-o situaţie clinică normală. Dar decelerăm la 0,5-1 *g* constant şi organele ei interne au fost destul de zgâlţâite. De altfel poţi să ştii că o să moară dacă facem manevre prea bruşte, orice care să depăşească 2 *g*.

– Dar... dar *trebuie* să depăşim 2 *g* în decursul manevrelor finale! Ce...

– Ştiu, ştiu. Asta se va petrece însă peste vreo două săptămâni. Să sperăm că până atunci o să se închidă. William, recunoaşte-o! Este un miracol c-a supravieţuit până la operaţie. Există şanse destul de mari ca să nu trăiască până pe Pământ. Este trist, este o persoană deosebită, poate pentru tine o persoană *cu totul* deosebită. Dar am avut parte de atâta moarte... încât ar trebui să te obişnuieşti cu ea, s-o accepţi ca atare.

Am sorbit o duşcă zdravănă din paharul meu care conţinea o băutură identică cu a Estellei, mai puţin acidul citric.

– Ai devenit destul de dură.

– Poate... nu-i adevărat! Pur şi simplu, realistă. Am impresia că ne mai aşteaptă multă moarte şi tristeţe.

– În nici un caz pe mine. Imediat ce ajung pe Stargate, redevin civil.

– Nu fi atât de sigur. (Vechiul şi cunoscutul argument.) Clovnii ăia care ne-au înrolat pe doi ani îi pot prelungi cu uşurinţă în patru, sau...

– Sau şase, sau douăzeci, sau pe viaţă. Dar n-o vor face. Ar însemna să declanşeze o revoltă.

– Nu ştiu. Dacă ne-au putut condiţiona să ucidem, ne pot condiţiona să facem aproape orice. Să ne înrolăm, de pildă.

M-a trecut un fior îngheţat.

Mai târziu am încercat să facem dragoste, dar amândoi aveam prea multe lucruri la care să ne gândim.

* * *

Am reuşit să o văd pe Marygay abia peste o săptămână. Era trasă la faţă, slăbise mult şi părea extrem de confuză. Doc Wilson m-a asigurat că motivul îl constituia medicaţia; nu depistaseră urme de leziuni cerebrale.

Stătea tot în pat şi era hrănită tot intravenos. Începuse să mă alarmeze trecerea zilelor. Starea ei se îmbunătăţea zilnic, totuşi dacă avea să fie la pat în momentul saltului colapsar, n-ar fi avut nici cea mai mică şansă de supravieţuire. N-am căpătat încurajări din partea lui Doc Wilson sau Estelle; îmi repetau că totul depindea de organismul lui Marygay.

Cu o zi înainte de salt, au mutat-o din patul ei în cuşeta de accelerare a Estellei din infirmierie. Era lucidă şi începuse să mănânce singură, totuşi nu se putea mişca neajutată, în nici un caz la gravitaţia de 0,5-1 *g*.

Am vizitat-o.

– Ai auzit de modificarea rutei? Va trebui să trecem prin Aleph-9, ca să revenim la Tet-38. Alte patru luni

în blestemăţia asta. Dar şi solda pe încă şase ani de serviciu activ la întoarcerea pe Pământ.

– E bine.

– Gândeşte-te numai la toate chestiile pe care o să le...

– William!

Am amuţit. Niciodată nu mă pricepusem să mint.

– Nu-ncerca să mă binedispui. Povesteşte-mi despre sudura în vid, despre copilăria ta, orice doreşti. Dar nu mă prosti că voi revedea Pământul.

S-a întors cu faţa la perete.

– Într-o dimineaţă, i-am auzit pe medici discutând pe coridor, când credeau că dorm. N-au făcut altceva decât să confirme ceea ce ştiam deja, după cum se comportă cu toţii. Aşa că, ia spune, te-ai născut în New Mexico în 1999, da? Ce-ai făcut după aceea? Ai rămas în New Mexico? Ai fost inteligent în şcoală? Aveai prieteni, sau ai fost prea inteligent, aşa cum am păţit eu? Câţi ani aveai când ai făcut prima dată dragoste?

Am flecărit în direcţia asta o vreme, stingherit în timp ce vorbeam mi-a venit o idee şi după ce am părăsit-o pe Marygay m-am dus direct la Doc Wilson.

* * *

– Îi acordăm cincizeci la sută şanse, dar estimarea este arbitrară. Nu se potriveşte cu nimic din cele publicate despre asta.

– Se poate totuşi afirma că ar avea şanse sporite de supravieţuire, dacă ar trebui să suporte o acceleraţie mai redusă.

– Exact. Dar la ce bun? Comandorul are de gând să manevreze cât mai uşor cu putinţă, totuşi vor fi 4-5

*g*. Chiar şi 3 *g* poate fi prea mult. Vom şti precis doar când se va termina.

Am încuviinţat nerăbdător din cap.

– Da, însă eu cred că există o modalitate prin care s-o expunem la o acceleraţie mai mică.

– Dacă ai inventat un câmp antiinerţial, a zâmbit el, grăbeşte-te să-l patentezi. L-ai putea vinde pentru o sumă consider...

– Nu, doctore, în condiţii normale n-ar avea mare valoare. Cochiliile noastre lucrează mai bine şi se bazează pe aceleaşi principii.

– Explică-mi.

– O punem pe Marygay într-o cochilie şi inundăm...

– Stai, stai! Nici vorbă de aşa ceva. Nu uita că tocmai o cochilie defectă i-a cauzat accidentul. Iar de data asta ar trebui s-o folosească pe a altcuiva.

– Ştiu, lasă-mă să-ţi explic. Nu trebuie să i se potrivească exact, atâta vreme cât sistemul de susţinere a vieţii funcţionează. Cochilia nu va fi presurizată în interior. Nu-i necesar fiindcă nu va suporta toate tonele pe centimetru pătrat ale fluidului exterior.

– Nu-s sigur că te înţeleg.

– Este doar o adaptare a... ai studiat fizică, nu?

– Un pic, în facultate. După latină, a fost materia mea cea mai slabă.

– Mai ţii minte principiul echivalenţei?

– Mi-aduc aminte că exista ceva cu numele ăsta. Ceva legat de relativitate?

– Exact. Înseamnă că... nu există nici o diferenţă între a te afla într-un câmp gravitaţional sau într-un cadru de referinţă cu aceeaşi acceleraţie... adică atunci când *Anniversary* dezvoltă 5 *g*, efectul asupra

noastră este ca şi atunci când nava ar sta nemişcată pe o planetă cu gravitaţia de 5 *g*.

– Pare firesc.

– Poate că şi este. Asta înseamnă că în navă nu poţi face un experiment care să-ţi indice dacă te afli în mişcare accelerată, sau dacă stai pe o planetă uriaşă.

– Ba există. Poţi opri motoarele şi dacă…

– Sau ai putea să priveşti afară, sigur că da. Mă refeream la genul de experimente de laborator, izolate.

– În regulă. Am înţeles. Şi?

– Cunoşti legea lui Arhimede?

– Sigur că da, mare sfârâială… asta m-a deranjat întotdeauna la fizică, se face tămbălău despre lucruri clare iar când se ajunge la părţile dificile…

– Legea lui Arhimede spune că atunci când într-un fluid se cufundă un corp, acesta este împins în sus cu o forţă egală cu greutatea fluidului pe care l-a dislocat.

– Foarte adevărat.

– Iar asta rămâne valabil indiferent de gravitaţia sau acceleraţia căreia eşti supus… într-o navă ce dezvoltă 5 *g*, apa dislocată, dacă este apă, cântăreşte de cinci ori mai mult decât apa obişnuită la 1 *g*.

– Desigur.

– Deci, dacă cufunzi pe cineva în mijlocul unei cuve cu apă, astfel încât să fie lipsit de greutate, el va fi lipsit de greutate şi când nava dezvoltă 5 *g*.

– Stai aşa, fiule. Pentru o clipă m-ai păcălit, dar nu ţine.

– De ce nu?

Am încercat dorinţa de a-i spune să-şi vadă de pilulele şi de stetoscopul lui şi să mă lase pe mine să mă ocup de fizică, dar mai bine că n-am făcut-o.

– Ce se întâmplă atunci când laşi o piuliţă să cadă într-un submarin?

– Într-un submarin?

– Exact. Submarinele funcţionează pe principiul lui Arhimede...

– Aoleu! Ai dreptate. Doamne! Nu-mi trecuse prin minte.

– Piuliţa o să cadă pe podea ca şi cum submarinul n-ar fi „lipsit de greutate”. (A privit în gol, ciocănind cu pixul în birou.) Ceea ce descrii este similar cu modul în care tratăm, pe Pământ, pacienţii cu afecţiuni grave ale pielii, cum ar fi arsurile. Dar asta nu oferă sprijin organelor interne, aşa cum fac cochiliile de acceleraţie, aşadar nu-i va fi de nici un folos lui Marygay.

M-am ridicat să plec.

– Iartă-mă că ţi-am răpit...

– Stai totuşi o clipă. Am putea să-ţi folosim parţial ideea.

– Ce vrei să spui?

– N-am analizat toate aspectele. Modul de funcţionare al cochiliilor le fac, desigur, improprii pentru Marygay.

Nu-mi plăcea nici măcar să mă gândesc la asta. Îţi trebuie o grămadă de condiţionare hipnotică pentru a zace acolo şi a ţi se introduce fluorocarbură oxigenată în toate orificiile naturale ale corpului, plus într-unul artificial. Am pipăit cu degetul ventilul de contact implantat deasupra pelvisului.

– Mda, e clar, i-ar rupe... stai... te referi la presiune scăzută...

– Exact. N-am avea nevoie de mii de atmosfere ca s-o protejăm împotriva unei acceleraţii constante de 5 *g*, aşa ceva e necesar doar în cazul unor manevre de evaziune... O să vorbesc cu cei de la întreţinere. Du-te jos, la compartimentul grupei tale. Pe el îl vom folosi. O să vină şi Dalton.

* * *

Cu cinci minute înainte de inserţia în câmpul colapsar, am început secvenţa inundării. În cochilii ne aflam doar eu şi Marygay; prezenţa mea nu era esenţială de vreme ce inundarea şi golirea se puteau face din camera de comandă. Era însă mai sigur să ai redundanţă în sistem şi, în plus, vroiam să fiu acolo.

N-a fost nici pe departe la fel de rău ca de obicei; nimic din senzaţia de strivire/dilatare. Te simţeai dintr-o dată umplut de substanţa care mirosea a plastic (niciodată nu percepeai momentul când îţi înlocuia aerul din plămâni), apoi o uşoară accelerare, şi respirai din nou aer aşteptând deschiderea cochiliei; urma decuplarea, ieşirea din membrană şi părăsirea cochiliei...

Cochilia lui Marygay era goală. M-am apropiat de ea şi am văzut sânge.

– A făcut hemoragie.

Vocea lui Doc Wilson suna lugubru. M-am întors, cu ochii usturându-mă şi l-am văzut sprijinit de uşa compartimentului. În mod inexplicabil, oribil, zâmbea.

– Era de aşteptat, a continuat el. Medicul Harmony are grijă de ea. Va fi în ordine.

## 6

Peste o săptămână Marygay umbla. Peste alte două era aptă de „camaraderie”, iar peste şase săptămâni a fost declarată vindecată.

Zece luni nesfârşite în spaţiu şi mereu militărie, militărie, militărie. Exerciţii calistenice, detalii de muncă inutile, lecturi obligatorii - se zvonea chiar că vor reintroduce graficele de culcare, pe care le avuseserăm în perioada de iniţiere, dar n-au făcut-o, temându-ne probabil de o revoltă. Un partener aleatoriu în fiecare noapte n-ar fi căzut prea bine acelora dintre noi care stabiliseră perechi mai mult sau mai puţin stabile.

Toată porcăria asta, insistenţa asupra disciplinei cazone mă neliniştea, în primul rând pentru că-mi era teamă că nu ne vor lăsa la vatră. Marygay zicea că eram paranoic; că se proceda în felul acesta întrucât nu exista altă cale de menţinere a disciplinei vreme de zece luni.

Cu excepţia obişnuitelor bârfe la adresa Armatei, majoritatea discuţiilor se refereau la cât de mult trebuie să se fi schimbat Pământul şi la ce vom face după retragere. Urma să fim destul de bogaţi: solda pe douăzeci şi şase de ani plus dobânzile; cei cinci sute de dolari cu care fuseserăm plătiţi pentru prima lună de armată crescuseră la peste o mie cinci sute de dolari pe lună.

Am sosit pe Stargate la sfârşitul anului 2047, după calendarul Greenwich.

* * *

În cei aproape şaptesprezece ani de când plecaserăm în campania Yod-4, baza se mărise uluitor. Se transformase într-o clădire de mărimea

lui Tycho City şi adăpostea peste zece mii de oameni. Şaptezeci şi opt de crucişătoare, de mărimea lui *Anniversary* sau mai mari, erau implicate în raiduri asupra planetelor portal ocupate de taurani. Alte zece păzeau baza, iar două stăteau pe orbită aşteptând să le sosească echipajul şi infanteria. O altă navă, *Speranţa Pământului II*, se întorsese din luptă şi aştepta la Stargate revenirea unui crucişător.

Pierduseră două treimi din echipaj şi nu era rentabil să trimiţi pe Pământ un crucişător având la bord numai treizeci şi nouă de oameni. Treizeci şi nouă de civili confirmaţi.

Am coborât pe planetă în două navete.

* * *

Generalul Botsford (fusese maior când îl întâlnisem prima dată pe Charon, iar baza însemnase două colibe şi douăzeci şi patru de morminte) ne-a primit într-o elegantă sală de conferinţe. Păşea încoace şi încolo în faţa unui uriaş cub holografic pentru operaţiuni. Am apucat doar să citesc etichetele şi am rămas uluit de depărtarea la care se afla Yod-4... deşi, cu salturile colapsar, distanţa nu mai conta. Ne-ar fi luat de zece ori mai mult timp decât cel necesar pentru a ajunge la Alfa Centauri care practic se află la doi paşi, însă, desigur, nu-i un colapsar.

– Ştiţi..., a început el cam răstit apoi a continuat ceva mai calm, ştiţi că am putea să vă dispersăm în alte forţe de asalt şi să vă trimitem din nou la luptă. Actul de Mobilizare a Elitei s-a modificat, s-a extins la cinci ani subiectivi faţă de doi. N-o să facem aşa ceva, dar - fir-ar al dracului! - nu văd de ce unii dintre voi n-ar *dori* să rămână. Câţiva ani şi

câştigurile obţinute v-ar face bogaţi pe viaţă. Sigur, aţi suferit pierderi grele... dar asta era inevitabil. Voi aţi fost primii. De-acum lucrurile vor fi mai uşoare. Costumele de luptă au fost îmbunătăţite, ştim mai multe despre tactica tauranilor, armele ne sunt mai eficiente... Nu există motive de teamă.

S-a aşezat în capul mesei în jurul căreia şedeam noi şi a privit în lungul axei ei, fără să se uite la cineva anume.

– Amintirile mele despre război, a continuat, sunt vechi de peste o jumătate de secol. Pentru mine era stimulent, întăritor. Probabil că sunt o persoană diferită de voi toţi.

Sau ai o memorie foarte selectivă, m-am gândit.

– Dar asta, a spus generalul, nu înseamnă nimic. Vă pot oferi o altă alternativă, una care nu include lupta directă. Ne lipsesc instructorii calificaţi. S-ar putea spune că nu avem *deloc*... fiindcă armata ar dori, la modul ideal, ca toţi instructorii în tehnici de luptă să fie combatanţi veterani. Voi aţi fost instruiţi de veteranii din Orientul Mijlociu şi îndepărtat, dintre care cei mai tineri aveau patruzeci de ani când aţi părăsit Pământul. Acum douăzeci şi şase de ani... Deci avem nevoie de voi şi pentru asta suntem gata să plătim. Celor care vor accepta un post de instructor li se va oferi gradul de locotenent. Postul poate fi pe Pământ, pe Lună cu salariu dublu, pe Charon cu salariu triplu, sau aici, pe Stargate cu salariu cvadruplu. Mai mult, nu trebuie să hotărâţi pe loc. Toţi veţi primi o călătorie gratuită pe Pământ - vă invidiez, n-am fost acolo de douăzeci de ani şi probabil că nu voi mai merge niciodată - şi veţi putea simţi iar ce înseamnă să fii civil. Dacă n-o să vă placă, n-aveţi decât să intraţi în oricare bază

militară a PENU şi veţi ieşi de acolo ofiţeri. Cu tipul de angajament pe care-l doriţi. Unii dintre voi surâd. Cred că n-ar trebui să vă pripiţi. Pământul nu mai este la fel ca atunci când aţi plecat.

A scos din tunică o cartelă şi a privit-o pe jumătate zâmbind.

– Cei mai mulţi aveţi un cont de patru sute de mii de dolari, solda şi dobânda cumulate. Dar Pământul este pe picior de război şi, desigur, cei care suportă cheltuielile sunt cetăţenii Pământului, prin impozite. Venitul pe care îl aveţi vă include în categoria celor care plătesc nouăzeci şi doi la sută impozit din totalul veniturilor. Dacă sunteţi foarte cumpătaţi, treizeci şi două de mii de dolari v-ar putea ajunge cam trei ani. În cele din urmă va trebui să vă căutaţi o slujbă, iar singura pentru care sunteţi pregătiţi asta este. Altele la îndemână nu există... populaţia Pământului depăşeşte nouă miliarde de locuitori, din care cinci sau şase miliarde sunt şomeri. În plus, toate cunoştinţele voastre sunt depăşite de douăzeci şi şase de ani. De asemenea, nu uitaţi că prietenii şi cei dragi de acum doi ani sunt cu douăzeci şi şase de ani mai bătrâni decât voi. Multe rude v-au murit. Cred că vi se va părea o lume foarte însingurată. Dar pentru a afla mai multe despre ea, am să vi-l prezint pe sergentul Siri care tocmai a sosit de pe Pământ. Sergent!

– Vă mulţumesc, domnule general.

Ceva părea în neregulă cu pielea, cu faţa lui; apoi mi-am dat seama că era pudrat şi rujat. Unghiile le avea albe şi lustruite.

– Nu ştiu de unde să încep. Şi-a supt buza superioară şi ne-a privit încruntându-se. Lucrurile s-au schimbat foarte mult faţă de vremea când eram

copil. Am douăzeci şi trei de ani, prin urmare nici nu mă născusem când voi aţi plecat spre Aleph... Pentru început, câţi dintre voi sunt homosexuali? (Nimeni.) De fapt nu mă surprinde. Eu sunt însă - (vorbeşti serios?) - şi asta e valabil pentru o treime din populaţia Europei şi Americii de Nord. Procentajul este mai mare în India şi Orientul Mijlociu, dar mai scăzut în China şi America de Sud. Majoritatea guvernelor încurajează homosexualitatea - poziţia oficială a Naţiunilor Unite este de neutralitate. O încurajează în primul rând pentru că reprezintă o metodă sigură de reducere a natalităţii.

Mi se părea o minciună. În armată îţi prelevă un eşantion de spermă, pe care-l riofilizează şi stochează, apoi îţi fac vasectomie. Metodă garantată.

Pe când eram în facultate, mulţi homosexuali din campus foloseau acelaşi argument. Poate că, la urma urmelor, dădea rezultate. Mă aşteptasem ca Pământul să aibă mai mult de nouă miliarde de locuitori.

– Când mi-au spus, pe Pământ, că urmează să le vorbesc unora ca voi, am făcut nişte studii... în principal am citit ziare şi reviste vechi. O mulţime din lucrurile de care vă temeaţi nu s-au petrecut. Spre exemplu, foametea. Chiar fără a folosi toate terenurile cultivabile şi oceanul, am reuşit să hrănim toată lumea şi putem asigura hrană pentru un număr dublu de oameni. Tehnologia alimentară şi distribuirea imparţială a caloriilor - când aţi părăsit Pământul existau milioane de oameni care mureau lent de foame. Acum nu mai există nici unul. Eraţi îngrijoraţi în privinţa criminalităţii. Am citit că nu

puteaţi umbla fără bodyguard pe străzile din New York, Londra sau Hong Kong. Acum însă oamenii sunt mai bine educaţi şi îngrijiţi, psihometria e atât de avansată încât putem depista un virtual infractor de la vârsta de şase ani - şi-i putem aplica terapia corectivă corespunzătoare - de aceea criminalitatea se află în declin de douăzeci de ani. Probabil că actualmente în întreaga lume există mai puţine infracţiuni serioase decât erau pe vremea voastră într-o singură metro...

– Toate astea sunt bune şi frumoase, a intervenit răguşit generalul arătând că nu era deloc aşa, dar nu se potrivesc întrutotul cu ceea ce am auzit eu. Ce numiţi voi „infracţiuni serioase”? Ce se întâmplă cu celelalte?

– Oh, omuciderea, tâlhăria, violul, toate infracţiunile grave la adresa individului au dispărut. Mai dăinuie infracţiunile împotriva proprietăţii... furtul, vandalismul, ocuparea ilegală...

– Ce dracu-nseamnă „ocupare ilegală”?

Sergentul Siri a ezitat, apoi a declamat:

– Nimeni nu trebuie să-i lipsească pe alţii de spaţiul vital prin achiziţia ilegală de proprietăţi.

Alexandrov a ridicat mâna.

– Adică nu mai există proprietate particulară?

– Ba da. Înainte de înrolare, eu... eu am deţinut propriile mele camere. (Din anumite motive afirmaţia părea să-l stânjenească. Să fi fost vorba de noi tabuuri?) Există însă limite.

– Şi ce faceţi cu criminalii? a întrebat Luthuli. Mă refer la cei periculoşi. Le mai spălaţi creierele?

Siri a fost vizibil uşurat de schimbarea subiectului.

– Ah, nu. Asta e considerată o metodă foarte primitivă. Barbară. Li se imprimă o nouă

personalitate, sănătoasă, apoi sunt readaptaţi şi societatea îi integrează fără probleme. Treaba funcţionează foarte bine.

– Mai există închisori, penitenciare? a întrebat Yukawa.

– Presupun că termenul de închisoare poate fi atribuit unui centru de corecţie. Până când sunt trataţi, oamenii sunt ţinuţi acolo împotriva voinţei lor. Totuşi se poate spune că acolo i-a adus în primul rând incorecta funcţionare a voinţei.

Nu aveam intenţia să duc o viaţă infracţională, aşa că l-am întrebat ceea ce mă frământa cel mai mult.

– Domnul general spunea că jumătate din populaţie este pe geantă. Că nu vom fi în măsură să obţinem slujbe. Care-i treaba?

– Nu cunosc expresia asta „pe geantă”. Vă referiţi desigur la şomajul sprijinit de guvern. Aşa-i, guvernul ne poartă de grijă la peste jumătate dintre noi. Până la înrolare, eu n-am avut serviciu. Eram compozitor. Nu remarcaţi că problema şomajului cronic comportă două aspecte? Civilizaţia şi războiul pot fi susţinute cu uşurinţă de un miliard, două de oameni. Asta nu înseamnă că restul stau degeaba. Fiecare cetăţean are posibilitatea să urmeze optsprezece ani de studii gratuite... paisprezece sunt obligatorii. Acest lucru şi *eliberarea* de necesitatea unei slujbe au determinat o proliferare a activităţii ştiinţifice creatoare într-o măsură nemaiîntâlnită în întreaga istorie a umanităţii... astăzi există mai mulţi artişti şi scriitori activi decât în primii două mii de ani ai erei creştine! Iar lucrările lor ajung la un public mai numeros şi mult mai educat decât a existat vreodată.

Asta te putea pune pe gânduri. Rabi a ridicat mâna.

– Aţi produs vreun Shakespeare? Vreun Michelangelo? Numărul nu înseamnă totul.

Siri şi-a îndepărtat părul din ochi cu un gest evident feminin.

– Întrebarea nu-i corectă. Asemenea comparaţii aparţin posterităţii.

– Sergent, a intervenit generalul, când am discutat mai devreme mi-ai spus că locuiai într-o clădire asemănătoare unui stup gigantic, că nimeni nu poate trăi în sânul naturii.

– Da, domnule, este adevărat că nimeni nu poate trăi pe un teren potenţial fertil. Iar unde locuiesc eu, unde *locuiam* eu, în Complexul Atlanta, aveam şapte milioane de vecini în ceea ce, din punct de vedere tehnic, se poate numi o singură clădire... deşi nu m-am simţit niciodată înghesuit. Oricând poţi cobori cu ascensorul ca să te plimbi pe câmpie, sau dacă vrei te poţi duce la mare... Acesta este un lucru pentru care trebuie să fiţi pregătiţi. Multe oraşe nu mai seamănă deloc cu aglomerările întâmplătoare de clădiri din trecut. Majoritatea oraşelor mari au fost rase de pe faţa pământului în decursul revoltelor pentru hrană din 2028, înainte ca Naţiunile Unite să-şi asume sarcina producerii şi distribuirii hranei. Arhitecţii le-au reconstruit de obicei pe alte linii, moderne şi funcţionale. Spre exemplu Parisul şi Londra au trebuit să fie complet reconstruite. Majoritatea capitalelor la fel, deşi Washingtonul a supravieţuit. Este însă doar o îngrămădire de monumente şi birouri. Aproape toată lumea locuieşte în ansamblurile înconjurătoare: Reston, Frederick, Columbia.

După aceea Siri a descris anumite localităţi - toţi doreau să afle despre oraşele de baştină - şi, în general, lucrurile sunau mult mai bine decât ne-am fi aşteptat.

Răspunzând unei întrebări grosolane, Siri a precizat că nu se machia doar pentru că era homosexual; aşa procedau toţi pământenii.

Am decis să fiu nonconformist şi să-mi las chipul natural.

* * *

Ne-am alăturat supravieţuitorilor de pe *Speranţa Pământului II* şi ne-am îmbarcat pe crucişătorul cu destinaţia Pământ, în vreme ce analiştii evaluau avariile lui *Anniversary*. Comandorul a fost programat pentru o anchetă dar, din câte am aflat, nu urma să fie trimis în faţa curţii marţiale.

Disciplina se mai relaxase pe drumul de întoarcere. În şapte luni am citit treizeci de cărţi, am învăţat să joc Go, am predat un curs de fizică elementară - anacronică - şi m-am ataşat mai mult de Marygay.

## 7

Nu prea mă gândisem la asta însă, desigur, pe Pământ eram celebrităţi. În baza spaţială Mondale, secretarul general - un negru scund foarte bătrân, pe nume Yakubu Ojukwu - ne-a urat fiecăruia în parte, bun venit, iar în jurul pistei se îngrămădiseră sute de mii, poate milioane de spectatori.

Secretarul general s-a adresat mulţimii şi ziariştilor, apoi ofiţerii de pe *Speranţa Pământului II* au bâlbâit nişte banalităţi previzibile, în vreme ce noi stăteam mai mult sau mai puţin răbdători în căldura tropicală.

Ne-am îndreptat spre Jacksonville, cel mai apropiat aeroport internaţional, într-un elicopter mare. Oraşul fusese reconstruit exact aşa cum ne descrisese Siri. Aveai de ce te minuna.

La început ni s-a părut un munte cenuşiu singuratic, un con uşor neregulat, ridicându-se deasupra orizontului şi mărindu-se încetişor. Se găsea în mijlocul unei nesfârşite împestriţări formată din loturi pătrate de teren cultivat, întretăiată de zeci de drumuri şi căi ferate care convergeau spre el. Ochiul vedea aceste drumuri ca pe nişte fire subţiri şi albe, cu gândaci microscopici târându-se pe ele, dar creierul refuza să integreze informaţia într-o evaluare a mărimii oraşului. Nu putea fi atât de mare!

Ne apropiam tot mai mult - curenţii ascendenţi ne zgâlţâiau - până când, în cele din urmă, clădirea a părut că se transformă într-un perete gri care ne ocupa complet o latură a câmpului vizual. Apropiindu-ne în continuare, i-am putut zări pe locuitori ca pe nişte punctuleţe; unul se afla pe un balcon şi probabil că flutura mâna.

– Asta-i limita maximă de proximitate, ne-a anunţat pilotul prin interfon, pentru a nu fi captaţi de sistemul de ghidare automată al oraşului şi obligaţi să aterizăm. Aeroportul este în nord.

Am virat pe o parte, prin umbra oraşului.

Aeroportul nu era mare scofală; mai mare decât orice văzusem până atunci, dar având o construcţie convenţională: un terminal central ce părea osia unei roţi, legat prin monoraiuri lungi de un kilometru de alte terminale mai mici, unde se cuplau aeronavele. Am survolat toate terminalele şi am aterizat lângă o cursă stratosferică a companiei

Swissair, trecând din elicopter direct în avion. Am fost escortaţi tot drumul şi înconjuraţi de o mulţime care ne ovaţiona. Cu şase miliarde de şomeri, bănuiam că nu le fusese greu să adune atâta lume.

Mi-a fost teamă că trebuia să suportăm iar discursuri, însă am fost conduşi direct la avion. Stewardesele ne-au adus sandvişuri şi băuturi, în timp ce se împrăştia mulţimea. Nu există cuvinte pentru a descrie un sandviş cu pui şi salată şi o bere rece, după doi ani de rahat reciclat.

Ojukwu ne-a explicat că mergeam la Geneva, la sediul Naţiunilor Unite, unde în seara aceea urma să fim omagiaţi de Adunarea Generală. Scoşi pe scenă, m-am gândit. A mai adăugat că în Geneva pe mulţi dintre noi îi aşteptau rudele.

În timp ce ne înălţăm deasupra Atlanticului, mi s-a părut că apa avea un verde nenatural. Am fost curios şi mi-am pus în gând s-o întreb pe stewardesă, dar apoi motivul s-a arătat singur. Era o fermă acvatică. Patru plute mari (trebuie să fi fost uriaşe, însă nu aveam idee la ce altitudine ne aflam) se deplasau lent pe suprafaţa oceanului, fiecare lăsând un siaj albastru-închis care pălea încet. Înainte de aterizare am aflat că era un soi de algă tropicală cultivată pentru hrănirea şeptelurilor.

Ca şi Jacksonville, Geneva era o singură clădire, dar părea mai mică, prin comparaţie probabil cu munţii naturali ce o înconjurau. Era acoperită cu zăpadă şi minunat de frumoasă.

Timp de un minut am mers prin zăpada care se învolbura - ce grozav să nu te afli mereu exact la „temperatura camerei”! - spre un elicopter care ne-a transportat pe acoperişul clădirii. După aceea am coborât cu un lift, cu o bandă rulantă, alt lift, altă

bandă rulantă, apoi printr-un coridor obişnuit spre Thantsstrasse nr. 281B, camera 45, confruntând adresa cu indicaţiile ce mi se dăduseră. Degetul mi-a şovăit deasupra butonului soneriei; aproape că mi se făcuse frică.

Mă obişnuisem destul de bine cu ideea că tata murise - când revenisem pe Stargate. Armata ne aşteptase cu asemenea noutăţi - şi asta nu mă deranja la fel de mult ca ideea de a-mi vedea mama având, dintr-o dată, optzeci şi patru ani. Aproape că-mi venea să mă întorc, să găsesc un bar şi să mă „desensibilizez", dar am rezistat şi am apăsat pe buton.

Uşa s-a deschis iute. Era mai bătrână, însă nu foarte schimbată, avea ceva mai multe zbârcituri şi părul alb, nu spicat. Ne-am privit o clipă, apoi ne-am îmbrăţişat şi am fost surprins şi uşurat simţind cât de fericit eram s-o văd şi s-o strâng în braţe.

Mi-a luat pelerina şi m-a condus spre sufragerie, unde am avut un adevărat şoc; acolo stătea tata, zâmbitor însă serios, ţinând în mână nelipsita lui pipă. M-a străbătut un fior de mânie la gândul că armata mă înşelase... apoi mi-am dat seama că nu putea să fie tata, aşa cum arăta, aşa cum mi-l aminteam din copilărie.

– Michael? Mike?

– Cine altul, Willy? a râs el.

Fratele meu mai mic, ajuns la maturitate... Nu-l mai văzusem de prin '17 când plecasem la colegiu. Pe atunci avea şaisprezece ani; doi ani mai târziu se afla pe Lună, în FENU.

– Te-ai plictisit de Lună? l-am întrebat în timp ce ne strângeam mâinile.

– Hm? Ah... nu, Willy, în fiecare an petrec o lună sau două pe pământul solid. Nu mai este ca pe timpuri.

La început, când recrutau pentru Lună, o făceau cu condiţia unei singure călătorii de întoarcere. Combustibilul era prea scump pentru a face naveta.

Ne-am aşezat toţi trei în jurul unei măsuţe de marmură şi mama a împărţit ţigări.

– Toate s-au schimbat teribil, am spus înainte ca el să mă poată întreba despre război. Povestiţi-mi!

Fratele meu a dat din mână şi a râs.

– Nu-i chiar simplu. Ai câteva săptămâni libere?

Era limpede că-i venea greu să-şi dea seama cum să se poarte faţă de mine. Îi eram nepot, sau ce? În nici un caz frate mai mare.

– Oricum, nu pe Michael ar fi trebuit să-l întrebi, a intervenit mama. Lunarii vorbesc despre Pământ aşa cum vorbesc virginele despre sex.

– Şi tu, mamă....

– Cu entuziasm şi ignoranţă.

Mi-am aprins ţigara şi am inhalat adânc. Era ciudat de dulce.

– Într-un an, lunarii stau câteva săptămâni pe Pământ şi jumătate din timp şi-l petrec spunându-ne cum ar trebui să trăim.

– Posibil. Dar cealaltă jumătate observăm. Obiectiv.

– Ăsta-i cupletul cu „obiectiv” al lui Michael.

Mama s-a lăsat pe spate, zâmbind.

– Mamă, tu *ştii*... ah, la dracu’, s-o lăsăm baltă... Willy o să aibă tot timpul să-şi dea seama şi singur. (A tras un fum şi am observat că nu inhala în piept.) Vorbeşte-ne despre război, omule. Am auzit că ai fost în forţa de asalt care luptă direct cu tauranii. Faţă-n faţă.

– Mda. N-a fost cine ştie ce.

– Aşa-i, a încuviinţat Mike. Am auzit că sunt laşi.

– Nu chiar atât de laşi... ca să…

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc. Marijuana mă ameţea şi mă făcea să moţăi.

– Mai curând nu înţelegeau. Era ca la tir. Ei se aliniau şi noi îi împuşcam.

– Cum vine asta? a întrebat mama. La ştiri s-a comunicat că aţi pierdut nouăsprezece oameni.

– Au spus ei asta? Nu-i adevărat.

– Nu-mi aduc aminte exact...

– Am *pierdut* nouăsprezece oameni, însă doar patru din ei au fost ucişi. Asta a fost la începutul luptelor, înainte să ne dăm seama ce sistem defensiv foloseau. (Am hotărât să nu le spun nimic despre modul cum murise Chu. Ar fi fost prea complicat.) Cât despre ceilalţi cincisprezece, unul a fost atins de propriile noastre lasere. Şi-a pierdut o mână, dar a scăpat. Toţi ceilalţi... au înnebunit.

– Din ce cauză... un soi de armă taurană? a întrebat Mike.

– Tauranii n-au avut nici o legătură cu asta! Armata a fost de vină. Ne-a condiţionat să ucidem tot ce *mişcă* imediat ce sergentul rostea o frază-cheie. Când oamenii ieşeau din starea de condiţionare nu-şi puteau aminti nimic. Că fuseseră nişte măcelari...

Am scuturat din cap, violent, de câteva ori. Drogul mă afecta realmente.

– Uite ce-i, îmi pare rău. M-am sculat cu greu. Sunt în picioare de aproape douăzeci...

– Sigur că da, William.

Mama m-a apucat de cot şi m-a condus într-un dormitor, promiţându-mi că mă va trezi la timp pentru festivităţile serii. Patul era indecent de

confortabil pentru mine, care aş fi putut dormi şi rezemat de un stâlp de felinar.

* * *

Oboseala, drogul şi o zi prea încărcată; ca să mă trezească, mama a trebuit să mă stropească cu apă rece pe faţă. M-a dus la un dulap şi mi-a arătat două costume ce păreau destul de potrivite pentru ocazie. L-am ales pe cel roşu-cărămiziu - cel albăstrui părându-mi-se prea sclivisit - mi-am făcut duş şi m-am ras, am refuzat cosmeticalele (Mike era complet fardat şi s-a oferit să mă ajute), m-am înarmat cu jumătatea de pagină de instrucţiuni pentru ajuns la Sala Adunării Generale şi am plecat.

Pe drum m-am rătăcit de două ori, dar la fiecare intersecţie de coridoare se aflau minicalculatoare ce ofereau indicaţii în paisprezece limbi pentru a putea ajunge în orice loc.

Îmbrăcămintea bărbaţilor, cel puţin din câte îmi dădeam eu seama, făcuse într-adevăr un pas înapoi. De la brâu în sus nu era chiar aşa de rău, nişte bluze pe gât, cu o mică pelerină; urma apoi o centură lată, lucioasă şi nefolositoare, de care atârna un mic pumnal bătut în pietre preţioase, bun probabil la deschisul corespondenţei; pe urmă pantalonii care cădeau în falduri largi şi se strângeau în nişte cizme sintetice, strălucitoare şi cu tocuri înalte, ce ajungeau aproape de genunchi. Dacă aş fi avut şi o pălărie cu pene, Shakespeare m-ar fi angajat pe loc.

Femeile o duceau mai bine. Lângă Sala Adunării Generale am întâlnit-o pe Marygay.

– Mă simt complet dezbrăcată, William.

– Arăţi totuşi bine. Oricum, asta-i moda.

Multe tinere pe lângă care trecusem purtau o vestimentaţie asemănătoare: o simplă bucată de

material, cu fante rectangulare mari în ambele părţi, de la subsuoară până la talie. Tivul se termina acolo unde îţi începea imaginaţia. Pentru a păstra decenţa, veşmântul cerea mişcări foarte conservatoare şi o mare încredere în electricitatea statică.

– Ai văzut locul ăsta? m-a întrebat ea luându-mă de braţ. Hai să intrăm, conchistadorule.

Am păşit prin uşile automate şi m-am oprit uluit. Sala era atât de mare încât, intrând, am încercat senzaţia că ieşisem afară.

Podeaua circulară avea peste o sută de metri în diametru. Pereţii se înălţau cam şaizeci-şaptezeci de metri spre o cupolă transparentă - mi-am amintit că o văzusem la aterizare - pe care dansau şi se spulberau vârtejuri sure de zăpadă. Pereţii erau acoperiţi cu un mozaic ceramic pastelat ale cărui mii de imagini reprezentau o cronologie a descoperirilor umane. Nu ştiu cât timp le-am privit.

Ne-am alăturat celorlalţi veterani la o cafea, peste drum de sală. Cafeaua era sintetică, dar mai bună decât soia. Spre stupoarea mea, am aflat că tutunul se cultiva rar pe Pământ ba chiar, în urma unor opţiuni locale, fusese prohibit prin lege în anumite zone pentru protejarea pământului arabil. Cel care se putea procura era scump şi de obicei de proastă calitate, fiind cultivat de amatori în grădinile proprii sau în balcoane. Singurul tutun bun rămăsese cel de pe Lună, dar preţul era, hm, astronomic.

Marijuana era din belşug şi ieftină. În unele ţări, precum Statele Unite, era gratuită; produsă şi distribuită de guvern.

I-am oferit lui Marygay un chiştoc, dar m-a refuzat.

– Trebuie să mă obişnuiesc treptat cu ele. Am fumat unul mai devreme şi m-a dat peste cap.

– Şi eu am păţit la fel.

În încăpere a pătruns un tip vârstnic, în uniformă, cu pieptul ca o salată de medalii, iar umerii gârboviţi sub apăsarea epoleţilor cu cinci stele. A zâmbit cu bunăvoinţă atunci când jumătate din cei prezenţi au sărit în picioare. Eu devenisem deja prea civil, aşa că am rămas aşezat.

– Bună seara, bună seara, a zis el făcând cu mâna un gest prin care îndemna să se stea jos. Mă bucur să vă văd aici. Mă bucur să cunosc atât de mulţi dintre voi.

Mulţi? Puţin peste jumătate din câţi plecaserăm iniţial.

– Sunt generalul Gary Manker, şeful Statului Major al FENU. Peste câteva minute vom merge acolo, a indicat cu capul în direcţia Sălii Adunării Generale, pentru o scurtă ceremonie. Apoi veţi fi liberi pentru o binemeritată odihnă. Recreaţi-vă câteva luni, vedeţi lumea, orice doriţi. Pe cât puteţi, feriţi-vă de reporteri, totuşi, înainte de a merge aş vrea să vă spun câteva cuvinte despre ceea ce veţi dori să faceţi *după* aceste luni, când vă veţi plictisi să staţi în vacanţă, când banii se vor împuţina...

Previzibil, acelaşi şpil pe care ni-l vânduse şi generalul Botsford pe Stargate. „Veţi avea nevoie de o slujbă şi aceasta este singura slujbă pe care puteţi fi siguri că o veţi obţine.”

Generalul a plecat după ce ne-a mai spus că peste câteva minute va veni cineva care să ne conducă la locurile noastre. Un timp ne-am amuzat, discutând despre avantajele reînrolării.

Însoţitorul s-a dovedit a fi o tânără drăguţă care n-a întâmpinat dificultăţi să ne aşeze în ordine alfabetică (nu părea să aibă despre militărie o părere mai bună decât a noastră) şi să ne conducă în sală.

Primele două rânduri de delegaţi îşi părăsiseră scaunele în favoarea noastră. Eu am stat pe locul „Gambiei” şi am ascultat stingherit poveştile despre eroism şi sacrificiu. Generalul Manker prezenta corect majoritatea faptelor, dar folosea termeni uşor eronaţi.

Apoi am fost strigaţi unul câte unul şi Ojukwu ne-a înmânat fiecăruia o medalie de aur care trebuie să fi cântărit un kilogram. A ţinut apoi un mic discurs despre omenirea unită pentru cauza comună, în vreme ce holocamerele ne scanau pe rând. Înălţătoare răsplată pentru cei întorşi acasă. Pe urmă, în ropote de aplauze oarecum apăsătoare, am părăsit sala.

O rugasem pe Marygay, care nu mai avea nici o rudă în viaţă, să vină şi să locuiască împreună cu mine. La intrarea principală a sălii se adunase o mulţime de lume, aşa că am luat-o în direcţie opusă, am urcat câteva etaje cu primul ascensor întâlnit şi ne-am rătăcit într-o succesiune de benzi rulante şi lifturi. Pentru a ne regăsi drumul spre casă, am folosit cutiuţele de la colţuri.

Îi vorbisem mamei despre Marygay şi despre posibilitatea s-o aduc cu mine. S-au salutat cu căldură şi mama ne-a instalat în sufragerie cu câte ceva de băut şi a plecat să pregătească masa. Mike ni s-a alăturat.

– Veţi găsi Pământul groaznic de plicticos, a spus el după amabilităţile de rigoare.

– Nu ştiu, am răspuns. Viaţa în armată nu-i prea stimulatoare. Orice schimbare trebuie să fie...

– Nu poţi găsi o slujbă.

– În fizică, nu, ştiu asta. Douăzeci şi şase de ani sunt cât o eră geologică...

– Nu poţi găsi *nici un fel* de slujbă.

– Eu plănuisem să-mi dau masteratul, poate să continui...

Mike a clătinat din cap.

– William, lasă-l să termine, s-a foit Marygay. Poate că ştie ceva ce noi nu ştim.

Mike îşi terminase băutura şi învârtea cubul de gheaţă rămas pe fundul paharului, examinându-l.

– Aşa-i. Ştiţi, Luna aparţine în exclusivitate FENU-ului. Şi civilii şi militarii. Iar noi ne amuzăm, vehiculând zvonuri.

– Vechea distracţie cazonă.

– Îhâm. Ei bine, am auzit un zvon despre voi, - a făcut un gest larg - veteranii, şi mi-am făcut de lucru să-l verific. Era adevărat.

– M-aş bucura să-l aud.

– Mda, te vei bucura. A pus paharul jos, a luat un chiştoc, l-a privit şi l-a pus pe scrumieră. FENU este în stare să recurgă la orice, mai puţin la răpire, ca să vă aducă înapoi. Ei controlează Consiliul Forţelor de Muncă şi puteţi fi al naibii de siguri că veţi fi necalificaţi pentru orice slujbă s-ar ivi. Cu excepţia milităriei.

– Eşti sigur? a întrebat Marygay.

Amândoi ştiam destule ca să nu pretindem că aşa ceva ar fi fost imposibil.

– Foarte sigur. Am un prieten la secţia selenară a Consiliului Forţelor de Muncă. Mi-a arătat directiva -

este formulată foarte politicos. Şi cu precizarea „fără excepţii”.

– Poate că atunci când voi termina facultatea...

– Nu vei *intra* niciodată la facultate. Nu vei putea străbate labirintul de condiţii şi cerinţe. Dacă vei insista, ţi se va spune că eşti prea bătrân... la dracu’, eu la vârsta *mea* nu am acces la un program de doctorat, iar tu eşti...

– Mda, m-am prins. Sunt cu doi ani mai mare.

– Asta-i. Poţi alege între a petrece restul vieţii ca pensionar sau ca militar.

– Nici vorbă, a spus Marygay. Pensia.

– Dacă cinci sau şase miliarde de oameni pot duce o viaţă decentă fără să facă nimic, am să pot şi eu, am încuviinţat.

– Ei aşa s-au format, a zis Mike. Şi s-ar putea să nu fie cum zici tu „o viaţă decentă”. Majoritatea stau, fumează droguri şi se uită la holovizoare. Primesc doar atâta mâncare cât să-şi menţină echilibrul caloric. Carne, o dată pe săptămână. Asta chiar şi la pensia de categoria întâi.

– Nimic nou în asta, am răspuns. Oricum raţia de mâncare... este exact ca în armată. Cât despre restul, cum ziceai chiar tu, Marygay şi cu mine nu ne-am format aşa, nu suntem genul care să zacă pe jumătate drogaţi şi să ne holbăm toată ziua la cubul ăsta.

– Eu pictez, a spus Marygay. Întotdeauna am vrut să mă stabilesc undeva şi să mă specializez în pictură.

– Iar eu pot continua să studiez fizica chiar dacă nu pentru o diplomă. Sau să mă apuc de muzică, ori de scris, ori... M-am întors spre Marygay. Sau spre

oricare din acele lucruri de care ne-a povestit sergentul ăla pe Stargate.

– Alătură-te Noii Renaşteri, a comentat sec Mike, aprinzându-şi pipa.

Era tutun şi mirosea delicios. Probabil că mi-a observat pofta.

– Oh, sunt o gazdă nepoliticoasă. A scos din pungă câteva foiţe şi a răsucit expert o ţigară. Poftim. Marygay, tu vrei?

– Nu, mulţumesc... dacă este atât de greu de obţinut precum se spune, nu vreau să-mi reiau obiceiurile.

Mike a încuviinţat din cap, reaprinzându-şi pipa.

– Niciodată n-a făcut bine cuiva. Mai bine să-ţi obişnuieşti mintea să se relaxeze fără el. S-a întors spre mine. Armata v-a *menţinut* vaccinul anticancer?

– Sigur.

Nu făcea să mori aşa puţin milităresc. Mi-am aprins ţigara subţire.

– Bun tutun!

– Mai bun decât oricare altul pe care-l veţi obţine pe Pământ. Marijuana lunară este şi ea mai bună. Nu te zăpăceşte chiar aşa de cap.

Mama a intrat şi s-a aşezat.

– Masa este gata în câteva minute. L-am auzit pe Michael făcând iar comparaţii nedrepte.

– Ce-i nedrept? Două chiştoace de marijuana pământeană şi te transformi într-un zombie.

– Pardon, *tu* te transformi. Pur şi simplu nu eşti obişnuit cu ea.

– Bine, bine. Un fiu nu trebuie să-şi contrazică mama.

– Nu, când ea are dreptate, i-a replicat mama, în mod ciudat fără pic de umor. Copii, vă place peştele?

Câteva minute am discutat despre cât de flămânzi eram, un subiect destul de inofensiv, apoi ne-am aşezat în faţa unui uriaş peşte fiert, servit pe orez. Era prima masă serioasă pe care Marygay şi cu mine o luam după douăzeci şi şase de ani.

## 8

A doua zi, la fel ca toţi ceilalţi, m-am dus să dau un interviu la holoviziune. A fost o experienţă dezamăgitoare.

Comentatorul: Sergent Mandella, eşti unul dintre militarii FENU care au primit cele mai multe decoraţii. (Era adevărat, toţi primiserăm pe Stargate un pumn de medalii.) Ai participat la faimoasa campanie Aleph-0, primul contact real cu tauranii, şi tocmai te-ai întors dintr-un atac asupra lui Yod-4.

Eu: Păi, nu prea s-ar numi...

Comentatorul: Înainte de a discuta despre Yod-4, sunt sigur că toată lumea ar fi foarte interesată despre părerile tale *personale* asupra inamicului, deoarece eşti unul dintre puţinii care au dat ochi cu ei. Arată groaznic, nu-i aşa?

Eu: Păi, da. Sunt sigur că aţi văzut fotografiile. Cel mai important lucru pe care acestea nu-l relevă este textura pielii. Este zgrunţuroasă şi cutată ca la şopârle, dar de culoare portocaliu-deschis.

Comentatorul: Ce miros au? (Miros?)

Eu: N-am nici cea mai vagă idee. Singurul lucru pe care-l poţi adulmeca într-un costum spaţial eşti tu însuţi.

Comentatorul: Ha-ha, înţeleg. Ceea ce vreau să aflu, sergent, este ce ai *simţit* când ai văzut pentru prima oară inamicul... Te-ai temut, ai fost dezgustat, furios, cum a fost?

– Păi, prima oară *am fost* speriat şi dezgustat. Mai mult speriat - dar asta înainte de luptă, când pe deasupra capului mi-a zburat un tauran solitar. În timpul luptei, ne găseam sub influenţa urii condiţionate - ne condiţionaseră pe Pământ şi declanşau ura printr-o frază - şi n-am simţit prea multe cu excepţia furiei artificiale.

– I-ai dispreţuit şi n-ai arătat nici o milă.

– Exact, i-am ucis pe toţi, deşi nu făceau nici o încercare de a lupta. Dar când ne-au scos din starea de condiţionare... ei bine, n-am putut crede ce măcelari fuseserăm. Paisprezece oameni au înnebunit, iar restul am luat sedative timp de săptămâni întregi.

– Aha, a spus el cu un aer absent şi a privit o clipă în lateral. Câţi ai omorât tu însuţi?

– Cincisprezece, douăzeci... nu ştiu. Aşa cum spuneam, nu aveam control. A fost un masacru.

Pe toată durata interviului comentatorul a părut mai degrabă stupid, repetând des aceleaşi lucruri. În aceeaşi noapte am aflat motivul.

* * *

Marygay, eu şi Mike ne uitam la holovizor. Mama plecase să-şi pună nişte dinţi falşi (se presupunea că dentiştii din Geneva erau mai buni decât cei americani). Interviul meu fusese inclus într-o emisiune intitulată „Potpuriu”, fiind intercalat între un documentar despre serele hidroponice selenare şi concertul unui individ care susţinea că este în stare să cânte la muzicuţă *Fantezia dublă în la*

*major* de Telemann. Mă îndoiam că în Geneva, sau în întreaga lume, mai exista cineva care să urmărească emisiunea.

Ei bine, chestia hidroponică a fost interesantă, iar cântăreţul la muzicuţă un virtuos, dar interviul dintre ele era pur şi simplu o aiureală.

Comentatorul: Ce miros au?

Eu (fără să apar în cadru): De-a dreptul oribil, o combinaţie de legume putrede şi ouă clocite. Mirosul pătrundea prin supapa de evacuare a costumului.

Mă făcuse să vorbesc întruna pentru a obţine un spectru sonor larg din care putea sintetiza orice tâmpenii ca răspunsuri.

– Cum dracu poate să facă aşa ceva? l-am întrebat pe Mike când spectacolul s-a terminat.

– Nu te supăra pe el, mi-a spus Mike privindu-l pe tipul care cânta simultan la patru muzicuţe. Mass-media sunt cenzurate de FENU. Au trecut zece-doisprezece ani de când Pământul n-a mai primit nici un raport obiectiv despre război. Ai noroc că nu te-au substituit cu un actor căruia să-i dea înfăţişarea ta.

– Pe Lună e mai bine?

– În privinţa informării publice, nu. Dar de vreme ce toţi de acolo ţin de FENU, este destul de uşor să afli când mint pe faţă.

– A scos *complet* partea despre condiţionare.

– E de înţeles, a înălţat Mike din umeri. Au nevoie de eroi, nu de roboţi.

Interviul lui Marygay a fost difuzat peste o oră şi cu ea se întâmplase acelaşi lucru. De fiecare dată când, în versiunea originală, spusese ceva împotriva războiului sau Armatei, holocubul prezenta prim-

planul celei care o intervievase. Aceasta încuviinţa cu înţelepciune din cap, în vreme ce o imitaţie remarcabilă a vocii lui Marygay emitea nişte tâmpenii absolute.

* * *

FENU ne plătea cinci zile de cazare şi masă în Geneva, care părea un loc la fel de bun ca oricare altul pentru începerea explorării noului Pământ. În dimineaţa următoare ne-am procurat o hartă - de fapt o carte groasă de un centimetru - şi am luat un ascensor spre parter, hotărâţi să ne croim drum până pe acoperiş fără a pierde nimic din ce se putea vedea.

Parterul reprezenta un amestec ciudat de istorie şi industrie grea. Baza clădirii acoperea o mare parte din fostul oraş Geneva şi o mulţime din vechile case fuseseră conservate.

Întreaga zonă se caracteriza prin zgomot şi de agitaţie: din exterior veneau, împrăştiind nori de zăpadă, uriaşe camioane gravitaţionale; lângă pilonii docurilor se îngrămădeau barje (râul Rhone trecea prin centrul suprafeţei imense); chiar şi câteva elicoptere mici zburau de colo-colo, coordonând operaţiile şi ferindu- se de pilonii şi contraforţii ce susţineau cerul cenuşiu al etajului următor, aflat la o înălţime de patruzeci de metri.

Era o adevărată minune pe care am fi putut-o privi ore întregi dacă n-am fi îngheţat bocnă în câteva minute, deoarece împotriva vântului şi frigului ne apărau doar nişte pelerine subţiri. Ne-am hotărât să revenim în altă zi, îmbrăcaţi mai călduros.

Etajul de deasupra era numit, în ciuda logicii, nivelul întâi. Marygay mi-a explicat că aşa numerotaseră dintotdeauna europenii etajele.

(Ciudat, fusesem la o mie de ani-lumină distanţă de New Mexico şi înapoi, însă acum traversasem prima oară Atlanticul). Aici se afla creierul organismului, locul unde erau adunaţi birocraţii, analiştii de sisteme şi tehnicienii criogenici.

Ne-am oprit într-o recepţie mare şi tăcută, care mirosea cumva a sticlă. Unul dintre pereţi era un uriaş cub holografic ce prezenta schema de organizare a Genevei, un păienjeniş piramidal de culoare portocalie, cu zeci de mii de nume unite prin linii, de la primar, aflat în vârf, până la cei din „securitatea coridorului”, aflaţi la bază. Numele dispăreau şi erau înlocuite de altele noi după cum oamenii mureau, erau concediaţi, promovaţi ori retrogradaţi. Pâlpâind şi schimbându-şi mereu forma, schema aducea cu sistemul nervos al unei creaturi fantastice. Într-un fel, desigur, chiar era.

Peretele opus cubului holografic era o fereastră ce dădea spre o încăpere mare, pe care o placă o identifica drept *„Kontrollezimmer*“. În spatele geamului, aliniaţi pe şiruri şi coloane, se aflau sute de tehnicieni, fiecare având propria consolă cu un holovizor semiplat înconjurat de cadrane şi comutatoare. Atmosfera dinăuntru lăsa impresia de electrizare, de tensiune; cei mai mulţi aveau căşti şi laringofoane şi, în timp ce scriau în fişe ori manevrau comutatoarele, discutau cu alţi tehnicieni; alţii ţăcăneau pe tastaturile consolelor, cu căştile atârnându-le în jurul gâtului. Puţine locuri erau goale, posesorii lor învârtindu-se cu un aer important. De-a lungul şirurilor alunecau în sus şi în jos tăvi automate pe care se aflau ceşti cu cafea.

Prin geam se putea auzi un murmur vag, care, în interior, trebuie să fi fost un vacarm infernal.

În recepţie se mai găseau două persoane pe care le-am auzit spunând că se duc să se uite la „creier”. Le-am urmat printr-un coridor lung spre altă zonă de vizionare, mai mică decât cea anterioară, prin care văzusem calculatoarele ce menţineau funcţionalitatea Genevei. Aici unica sursă de lumină, slabă, albăstruie şi rece, venea din încăperea de dedesubt.

Şi ea era mai mică faţă de cealaltă, având latura cam de optsprezece metri. Elementele de calcul erau constituite din paralelipipede cenuşii de diferite mărimi, legate între ele printr-un păienjeniş de tuneluri transparente de mărimea unui om, întrerupte la intervale regulate de ecluze. În mod clar, sistemul permitea accesul la un element pentru efectuarea de reparaţii, în vreme ce restul încăperii rămânea la o temperatură apropiată de zero absolut, necesară pentru supraconductivitate.

Deşi îi lipsea agitaţia şi talmeş-balmeşul din sala de control, încăperea părea mult mai impresionantă în felul ei static. Încercam senzaţia unor puteri imense şi de necunoscut, ţinute în frâu; un sanctuar al voinţei, ordinii şi inteligenţei.

Celălalt cuplu ne-a spus că la acest etaj nu mai exista nimic demn de interes, doar săli de şedinţe, birouri şi funcţionari ocupaţi. Am suit în lift şi am urcat la etajul doi, principala arteră comercială.

Aici harta-carte s-a dovedit foarte utilă. Artera consta din sute de magazine şi pieţe „deschise”, amenajate într-o reţea rectangulară, separate de benzi rulante ce se întretăiau şi delimitau grupurile de magazine înrudite. Ne-am dus în zona centrală, care s-a dovedit a fi reconstituirea fantezistă a unei aşezări medievale. Exista acolo o biserică barocă a

cărei turlă, datorită iluziei holografice, se înălţa prin etajele trei şi patru. Mozaicuri murale netede prezentând scene religioase antice, lespezi dispuse în configuraţii complicate, o fântână a cărei apă ţâşnea din gurile unor monştri... am cumpărat nişte struguri de la un negustor de fructe din piaţă (iluzia a pălit când individul a luat un tichet pentru calorii şi mi l-a lipit pe cartelă) şi ne-am plimbat pe trotuarele înguste din cărămidă, lucru ce ne-a făcut plăcere. Eram bucuros că Pământul mai avea încă timp, energie şi resurse pentru aşa ceva.

Se comercializau o varietate uluitoare de obiecte şi servicii, iar noi aveam o mulţime de bani, dar pierdusem obiceiul de a face cumpărături şi nici nu ştiam cât aveau să ne dureze averile.

(În ciuda spuselor generalului Botsford, *aveam* nişte mici averi. Tatăl lui Rogers era avocat expert în impozite şi ea ne transmisese că trebuia să plătim doar impozitul pentru venitul nostru *mediu* anual. Eu rămăsesem cu 280.000 de dolari).

Am sărit peste etajul trei, destinat în principal mijloacelor de comunicare în masă, deoarece îl colindasem în lung şi în lat cu o zi în urmă, când dădusem interviurile. Am fost tentat să mă duc şi să vorbesc cu persoana care-mi rearanjase cuvintele, dar Marygay m-a convins că era inutil.

Muntele artificial al Genevei este construit în „trepte” - ca un tort de nuntă - primele trei niveluri plus cel de la nivelul solului au un diametru de aproape un kilometru şi o înălţime cam de o sută de metri; nivelurile de la patru la treizeci şi doi au aproape aceeaşi înălţime dar diametrul pe jumătate decât cel anterior. Ultima treaptă începe la etajul treizeci şi trei şi termină la şaptezeci şi doi; are circa

trei sute de metri în diametru şi o sută douăzeci de metri în înălţime.

Etajul al patrulea, ca şi al treizeci şi treilea, este un parc: copaci, pârâiaşe, animale mici. Pereţii transparenţi se deschid când vremea este bună, iar pe „platformă” (acoperişul etajului trei) s-a plantat o pădure deasă. Un timp am rămas lângă un iaz, privindu-i pe înotători şi hrănind peştişorii cu boabe de strugure.

Ceva mă nedumerise subliminal încă din momentul sosirii în Geneva şi deodată, înconjurat de toţi oamenii aceia veseli, mi-am dat seama despre era vorba.

– Marygay, am zis, aici nimeni nu-i nefericit.

Ea a zâmbit.

– Cine ar putea fi mohorât într-un asemenea loc? Florile şi...

– Nu, nu... Mă refer la toată Geneva. Ai văzut pe cineva care să pară nemulţumit de felul cum stau lucrurile? Cine...?

– Fratele tău...

– Mda, însă şi el este un străin. Mă refer la vânzători, la muncitori, la cei care locuiesc aici.

A căzut pe gânduri.

– N-am fost foarte atentă.

– Nu ţi se pare ciudat?

– E neobişnuit... dar... A aruncat în apă un ciorchine întreg şi peştişorii s-au împrăştiat. Ţi-aduci aminte ce spunea sergentul ăla homosexual? Diagnosticarea şi corectarea caracteristicilor au loc la o vârstă fragedă. Care persoană raţională n-ar fi fericită aici?

Am pufnit.

– Jumătate din oamenii ăştia n-au de lucru şi mulţi din ceilalţi îndeplinesc munci artificiale care fie sunt redundante, fie pot fi făcute mai bine de maşini.

– Dar toţi au suficient de mâncare şi destule lucruri ca să-şi ocupe mintea. Acum douăzeci şi şase de ani nu era aşa.

– Poate, am răspuns eu, nedorind să ne certăm. Cred că ai dreptate.

Cu toate astea, răspunsul nu mă mulţumea.

## 9

Restul zilei şi ziua următoare ni le-am petrecut la sediul Naţiunilor Unite (practic, capitala lumii), care ocupa treapta superioară a Genevei. Ca să vezi totul ţi-ar fi trebuit săptămâni întregi. La dracu', ţi-ar fi luat o săptămână doar pentru Muzeul Familiei Omului. Fiecare ţară avea propriul stand, cu un magazin în care se vindeau obiecte de artizanat şi, uneori, un restaurant cu mâncăruri specifice. Îmi fusese teamă că identităţile naţionale ar fi putut dispărea, că această nouă lume putea fi foarte organizată dar puţin variată. M-am bucurat că mă înşelasem.

În timp ce făceam turul Naţiunilor Unite, am plănuit cu Marygay un itinerariu de călătorie. Am hotărât să revenim în Statele Unite şi să găsim un loc unde să ne stabilim, apoi să ne plimbăm vreo două luni.

Când am consultat-o pe mama, cerându-i sfatul în privinţa unui apartament, a părut în mod ciudat stânjenită, la fel cum fusese sergentul Siri. Mi-a spus că se va interesa de disponibilităţile existente în Washington, când se va întoarce acolo, adică în ziua următoare (tata avusese o slujbă şi mama nu

văzuse nici un motiv să se mute din oraş după moartea lui).

L-am întrebat pe Mike în legătură cu şovăiala de a vorbi despre locuinţe şi el mi-a răspuns că era o reminiscenţă a perioadei haotice dintre revoltele pentru hrană şi Reconstrucţie. Pur şi simplu nu mai existaseră suficiente locuinţe; chiar şi în ţările bogate, în aceeaşi odaie trebuiau să locuiască două familii. Situaţia fusese instabilă şi în cele din urmă Naţiunile Unite interveniseră, mai întâi printr-o campanie de propagandă iar în cele din urmă prin condiţionarea în masă, întărind ideea că reprezenta un act de virtute să trăieşti într-un spaţiu cât mai mic posibil şi era un păcat să *doreşti* să locuieşti singur, ori în mai multe camere. Oamenii evitau să discute despre aşa ceva.

Majoritatea rămăseseră cu urme ale condiţionării, în ciuda faptului că fuseseră detoxificaţi cu peste un deceniu în urmă. În multe pături sociale era nepoliticos, de neiertat, sau chiar o îndrăzneală să discuţi despre astfel de lucruri.

Mama s-a întors la Washington şi Mike pe Lună, iar Marygay şi cu mine am mai rămas câteva zile în Geneva.

* * *

Am coborât din avion în Dulles şi am găsit un monorai spre Rifton, oraşul-satelit în care locuia mama.

În comparaţie cu Geneva cea uriaşă, acesta arăta reconfortant de mic, deşi se întindea pe o zonă mai mare. Era un amestec atrăgător de clădiri de diferite tipuri, puţine fiind mai înalte de câteva etaje, dispuse în jurul unui lac înconjurat de arbori. Prin intermediul benzilor rulante, toate se racordau la

zona cea mai largă, un dom Fuller în care se aflau magazine, şcoli şi birouri. Acolo am găsit un ghid care ne-a spus cum să ajungem la locuinţa mamei, o casă cu două apartamente lângă lac.

Am fi putut s-o luăm pe o bandă rulantă acoperită, dar am preferat să mergem pe alături, prin aerul rece şi mirosul de frunze veştede. Dincolo de peretele din plastic lunecau oameni care aveau grijă să nu se holbeze la noi.

Mama n-a răspuns la apelul nostru, însă uşa s-a dovedit a nu fi încuiată. Era un loc confortabil, extrem de spaţios în comparaţie cu standardele astronavelor, plin cu mobilier din secolul XX. Mama aţipise în dormitor aşa că Marygay şi cu mine ne-am instalat în sufragerie şi o vreme am citit.

Am fost brusc speriaţi de un acces de tuse dinspre dormitor. Am alergat într-acolo şi am ciocănit la uşă.

– William? N-am... - tuse -...intră, n-am ştiut c-aţi...

Am intrat amândoi. Stătea în pat, cu lumina aprinsă înconjurată de medicamente. Arăta străvezie, palidă şi zbârcită.

Şi-a aprins o ţigară, care a părut că domoleşte tusea.

– Când aţi intrat? N-am ştiut...

– Acum câteva minute... De când ai... eşti...

– Oh, doar un microb luat în Geneva. În câteva zile o să-mi treacă.

A început iar să tuşească şi a băut nişte lichid roşu, vâscos dintr-o sticluţă. Toate medicamentele ei păreau de soiul celor făcute pentru reclamă.

– Ai fost la vreun doctor?

– Doctor? Cerule, nu, Willy! Ei n-au... nu-i serios, nu...

– Nu-i serios? (La optzeci şi patru de ani.) Pentru Dumnezeu, mamă...

M-am dus la telefonul din bucătărie şi, cu bătaie de cap, am reuşit să sun la spital.

În cub a apărut o fată de vreo douăzeci de ani.

– Infirmiera Donaldson, Servicii Generale.

Avea un zâmbet fix şi o sinceritate profesională. Dar toată lumea zâmbea.

– Mama mea trebuie consultată de un doctor. Are o...

– Numele şi numărul, vă rog.

– Bette Mandella. (L-am rostit pe litere.) Ce fel de număr?

– Numărul de asistenţă medicală, desigur, a zâmbit ea.

Am strigat-o pe mama şi am întrebat-o ce număr avea.

– Spune că nu şi-l poate aminti.

– În regulă, domnule, sunt sigură că-i pot găsi datele.

Şi-a întors zâmbetul spre tastatura aflată alături şi a introdus un cod.

– Bette Mandella? a repetat cu zâmbetul devenind interogativ. Sunteţi *fiul* ei? Dar trebuie să aibă peste optzeci de ani.

– Vă rog... E o poveste lungă... Are nevoie de un doctor...

– Asta-i un fel de glumă?

– Ce vreţi să spuneţi? Din cealaltă cameră s-a auzit o tuse înăbuşită, mult mai neplăcută. Zău... poate fi foarte grav, trebuie să...

– Domnule, doamna Mandella are prioritate zero încă din 2034.

– *Şi asta ce dracu vrea să însemne*?

– D-o-m-n-u-l-e...

Zâmbetul s-a înăsprit.

– Staţi! Să presupunem că am venit de pe altă planetă. Ce înseamnă „prioritate zero”?

– Alt.., oh! Vă cunosc! A privit în stânga. Sonya... vino aici o clipă! N-ai să ghiceşti cine...

În cub s-a ivit alt chip, o blondă ştearsă, al cărei zâmbet semăna leit cu al primei.

– Îţi aduci aminte? Azi dimineaţă, pe post?

– Ah, da. Unul dintre soldaţi... hei, asta-i cu adevărat max, cu adevărat max.

Capul s-a retras.

– Domnule Mandella, a început infirmera exuberantă, nu-i de mirare că aveţi nelămuriri. În realitate este foarte simplu.

– Ce anume?

– Face parte din Sistemul Universal de Securitate Medicală. La şaptezeci de ani, fiecare om primeşte o prioritate. Aceasta vine automat de la Geneva.

– Ce categorie? Ce semnifică asta?

Adevărul amar era însă clar.

– Ei bine, se precizează cât de importantă e persoana şi care este nivelul de tratament de care poate beneficia. Prioritatea trei este generală, prioritatea doi are în plus unele prelungiri ale vieţii...

– Iar prioritatea zero înseamnă fără tratament.

– Exact, domnule Mandella.

În zâmbetul ei nu exista nici urmă de compătimire sau înţelegere.

– Mulţumesc.

Am întrerupt legătura. Marygay stătea înapoia mea, plângând în tăcere, cu gura larg deschisă.

* * *

La un magazin de articole sportive am găsit un tub de oxigen pentru alpinişti, iar de la un tip dintr-un bar din Washington am cumpărat nişte antibiotice pe sub mână. Dar mama depăşise stadiul de a răspunde la un tratament improvizat. A mai trăit patru zile. Cei de la crematoriu aveau acelaşi zâmbet fix.

Am încercat să iau legătura cu Mike, însă compania de telefoane nu mi-a permis să vorbesc până n-am semnat un contract şi n-am plătit o garanţie de 25.000 de dolari. A trebuit să obţin un transfer de credit din Geneva. Aprobările au durat o jumătate de zi.

În cele din urmă am reuşit să dau peste el.

– A murit mama, i-am spus fără nici un preambul.

A urmat o pauză de o secundă, în timp ce undele radio alergau spre Lună, şi apoi încă o secundă pentru drumul de întoarcere. A tresărit, apoi a încuviinţat încet din cap.

– Nu-i o surpriză. În ultimii zece ani, de fiecare dată când veneam pe Pământ mă întrebam dacă va mai fi acolo. Nici unul n-am avut suficienţi bani ca să menţinem o legătură foarte strânsă.

În Geneva, ne spusese că timbrele pentru o scrisoare Lună-Pământ costau o sută de dolari… plus cinci mii impozit. Nu era încurajată comunicarea cu ceea ce Naţiunile Unite considera a fi o bandă de anarhişti regretabil necesari.

Un timp ne-am compătimit reciproc, apoi Mike a zis:

– Willy, Pământul nu-i un loc pentru tine şi Marygay, de-acum ştii asta. Vino pe Lună! Aici mai poţi fi cineva! Noi nu-i aruncăm pe oameni prin ecluză după ce împlinesc şaptezeci de ani…

– Va trebui să ne reîncadrăm în FENU.
– Adevărat, dar nu trebuie să luptaţi. Se spune că-i nevoie de voi mai mult pentru instruire. Iar în timpul liber poţi studia, îţi poţi aduce la zi cunoştinţele de fizică... poate că-n cele din urmă intri în cercetare.
Am mai vorbit puţin, în total trei minute. Am primit o mie de dolari înapoi.
Marygay şi cu mine am discutat toată noaptea. Poate că decizia noastră ar fi fost alta dacă n-am fi stat acolo, înconjuraţi de viaţa şi moartea mamei, dar când s-au arătat zorile, frumuseţea mândră, ambiţioasă şi bine îngrijită a Riftonului a devenit sinistră şi prevestitoare de rele.
Ne-am făcut valizele, am transferat banii la Tycho Credit Union şi am luat un monorai spre Cape.

## 10

– În caz că vă interesează, nu sunteţi singurii veterani combatanţi care s-au întors.
Ofiţerul de recrutare era un locotenent musculos, de sex nedefinit. Mental, am dat cu banul şi a căzut pajură.
– Ultima dată am auzit că erau nouă, a zis ea cu un tenor răguşit. Toţi au optat pentru Lună... Poate că acolo vă veţi întâlni unii amici. A azvârlit pe birou două formulare. Semnaţi astea şi sunteţi încadraţi. Sublocotenenţi.
Formularul era o cerere simplă de încadrare în activitate; de vreme ce extinseseră Legea Serviciului Militar, de fapt nu părăsisem nici o clipă FENU-ul, ci avuseserăm doar statut inactiv. Am studiat hârtia.
– Nu văd nimic despre garanţiile care ni s-au promis pe Stargate.

– Ce garanţii?

Avea acelaşi zâmbet pământean, orb şi automat.

– Ni s-a garantat alegerea locului de muncă şi a activităţii desfăşurate. În acest contract nu se spune nimic despre asta.

– Nu-i nevoie. Armata va...

– Locotenente, *eu* cred că este nevoie.

I-am înapoiat formularul. Marygay a făcut la fel.

– Staţi să verific.

A părăsit biroul şi a dispărut într-o încăpere alăturată. A vorbit o vreme la telefon, apoi am auzit bâzâitul unei imprimante.

A adus înapoi aceleaşi foi, cu o adăugire scrisă sub numele noastre: **GARANTATĂ ALEGEREA LOCULUI (LUNA) ŞI A ACTIVITAŢII (SPECIALIŞTI ÎN INSTRUIREA DE LUPTĂ)**

Am fost supuşi unui examen medical amănunţit şi ni s-au luat măsurile pentru noile costume de luptă. A doua zi, am prins prima navetă spre staţia orbitală şi, timp de câteva ore, pe când se transfera încărcătura pe o navetă tahionică ce semăna cu un păianjen, ne-am delectat cu gravitaţia zero. Apoi ne-am îndreptat spre Lună şi am coborât la baza Grimaldi.

Pe uşa de la „încartiruirea Ofiţerilor în Tranzit” un mucalit zgâriase: „Lăsaţi orice speranţă, voi care intraţi”. Ne-am găsit cabina de două persoane şi am început să ne schimbăm pentru masă. Două ciocănituri în uşă.

– Poşta, domnilor.

Am deschis şi sergentul din prag m-a salutat. O clipă m-am holbat la el, apoi mi-am adus aminte că eram ofiţer şi i-am răspuns la salut. Mi-a înmânat

două faxuri identice, i-am dat unul lui Marygay. Inimile noastre trebuie să se fi oprit simultan.

**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN **ORDIN**

PRIN PREZENTA

URMĂTORUL PERSONAL:

**Mandella William**, SLT [11 575 278] COCOMM D Co BNTRAGRI ŞI

**Potter Marygay** SLT |17 386 907] COCOMM B Co BNTRAGRI

SUNT REALOCAŢI LA:

SLT Mandella: PLCOMM 2 PL FATETA STARGATE

SLT Potter: PLCOMM 3 PL FATETA STARGATE

DESCRIERE ÎNDATORIRI:

comandă pluton infanterie în campania Tet-2

* * ** * ** * ** * ** * ** * ** * ** * **

NUMITUL PERSONAL SE VA PREZENTA IMEDIAT LA

BATALIONUL DE TRANSPORT GRIMALDI ÎN VEDEREA DEPLASĂRII LA NOUA MISIUNE.

EMIS STARGATE TACBD-1298-8684-1450/4 dec. 2048 SG

SEMN AUTH COMFA Căpitan

**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN**ORDIN **ORDIN**

– Nu pierd timpul, nu-i aşa? a spus ea cu amărăciune.

– Trebuie să fie un ordin general. Comandamentul Forţei de Asalt se află la câteva săptămâni-lumină. Nici măcar nu pot şti că ne-am reînrolat.

– Şi garanţiile...?

N-a terminat întrebarea.

Garanţiile...

– Ei bine, ni s-a *garantat* activitatea la alegere. Dar nimeni n-a garantat că o vom avea mai mult de o oră.

– E atât de josnic.

Am ridicat din umeri.

– Asta-i Armata.

Aveam însă două senzaţii care mă deranjau:

Că tot timpul ştiusem că aşa urma să se întâmple.

Că ne întorceam acasă.

# LOCOTENENTUL MANDELLA

## 2048-2413 d.Hr.

– Rapid şi dur.

Îl priveam pe sergentul meu încheietor de pluton, Santesteban, dar vorbeam de unul singur. Sau pentru cine m-ar fi ascultat.

– Mda, a spus el. Trebuie s-o facem în primele două minute. Dacă nu, am belit-o.

Vorbea la subiect, laconic.

Soldatul Collins a apărut împreună cu Halliday. Se ţineau de mâini fără să-şi dea seama.

– Domnule locotenent? Glasul i-a tremurat puţin. Putem discuta un minut?

– Un minut? am repetat puţin iritat. Trebuie să plecăm în cinci minute. Îmi pare rău.

Îmi venea greu să le urmăresc pe ele două. Nici una nu avusese experienţă de luptă. Ştiau însă ceea ce ştia toată lumea; cât de reduse le erau şansele de a mai fi vreodată împreună. Au rămas într-un colţ, bolborosind şi mângâindu-se în mod mecanic, lipsite de pasiune ba chiar de plăcere. Ochii lui Collins sclipeau, dar nu plângea. Halliday era pur şi simplu inexpresivă, amorţită de durere. În mod obişnuit era cea mai drăguţă dintre ele, însă scânteia dispăruse, lăsând doar un înveliş, apetisant şi inert.

În lunile de când părăsisem Pământul mă obişnuisem cu lesbienele. Mai mult decât atât: încetasem să mă simt frustrat de pierderea unor potenţiale partenere. Totuşi homosexualii continuau să mă înfioare.

M-am dezbrăcat şi am intrat cu spatele în costumul-cochilie. Cele noi erau al naibii de complicate, cu tot felul de instrumente biometrice inexistente anterior şi echipament pentru îngrijirea traumelor. Merita însă chinul să rezişti, în caz că n-o păţeai foarte rău. Să te-ntorci acasă, la o pensioară confortabilă şi cu o proteză de erou. Se vorbea şi despre posibilitatea regenerării, cel puţin în privinţa braţelor şi picioarelor. Era bine chiar să fie cât mai iute, înainte ca Raiul să fie ticsit de oameni îmbucătăţiţi. Raiul era noua planetă-spital dedicată recuperărilor şi permisiilor.

Am încheiat secvenţa de iniţiere şi costumul s-a închis singur. Mi-am încleştat dinţii înaintea durerii ce nu venea niciodată, când senzorii interni şi tuburile pentru fluide mi-au pătruns în corp. Ni se implementaseră hipnotic şunturi neurale, aşa că simţeam doar o uşoară şi de neînţeles ameţeală. Preferabilă decât moartea prin sângerarea din o mie de răni.

Collins şi Halliday îşi îmbrăcau costumele, iar cealaltă duzină de soldaţi aproape încheiaseră secvenţa de iniţiere, aşa că am intrat în compartimentul plutonului 3. Ca să-i mai spun o dată „la revedere” lui Marygay.

Era îmbrăcată şi pornise către mine. Ne-am atins căştile şi n-am folosit radiourile. Doream intimitate.

– Te simţi bine, iubito?

– Perfect. Mi-am luat pilula.

– Clipe fericite! (O luasem şi eu; te făcea să te simţi optimist, fără să intervină asupra capacităţii de raţionare. Ştiam că probabil cei mai mulţi dintre noi urmau să moară, dar nu eram prea mâhnit.) Te culci cu mine diseară?

– Dacă vom fi amândoi aici, a replicat ea neutru. Trebuie să iau o pilulă şi pentru asta. A încercat să râdă. Ca să dorm, asta vreau să spun. Cum se descurcă cei noi? Ai zece?

– Zece, da, sunt în regulă. Drogaţi, c-un sfert de doză.

– Aşa am făcut şi eu, am încercat să-i relaxez.

De fapt Santesteban era singurul veteran din plutonul meu; cei patru caporali fuseseră de mai multă vreme în FENU, dar nu luptaseră până acum.

Circuitul audio implantat în pometul obrazului a bâzâit şi comandantul Cortez a rostit:

– Două minute. Pregăteşte oamenii.

Ne-am luat rămas bun şi eu m-am întors să-mi controlez turma. Toţi păreau că îmbrăcaseră costumele fară probleme, aşa că i-am înşiruit. Am aşteptat ceea ce a părut un timp îndelungat.

– Gata, îmbarcarea!

Înainte de a termina ultima silabă, trapa de încărcare s-a deschis - ecluza fiind deja golită de aer - şi mi-am condus oamenii spre naveta de asalt.

Noile navete erau urâte ca dracu'. Nimic altceva decât un cadru deschis, cu cleme de fixare, turele laser la prova şi pupa şi mici surse tahionice sub lasere. Totul automat; naveta ne descărca pe sol cât mai rapid, apoi pleca instantaneu ca să hărţuiască inamicul. Era o dronă dispensabilă, de unică folosinţă. Naveta care urma să ne recupereze dacă supravieţuiam se găsea alături; era mult mai arătoasă.

Ne-am fixat clemele şi naveta s-a desprins din *Sangre y Victoria*, cu jeturi gemene din duzele axiale. Apoi glasul maşinii ne-a oferit o scurtă

numărătoare inversă şi ne-am năpustit cu acceleraţia 4 *g*, drept în jos.

Planeta, pe care nu ne sinchisisem s-o botezăm, era un bolovan negru fără vreo stea normală îndeajuns de aproape ca să-l încălzească. La început fusese vizibilă doar prin absenţa stelelor a căror lumină o oculta, însă pe măsură ce ne apropiam puteam distinge variaţii subtile în negrul suprafeţei. Coboram spre emisfera opusă bazei taurane.

Recunoaşterea arătase că baza respectivă se afla în mijlocul unei câmpii netede de lavă cu un diametru de câteva sute de kilometri. Era destul de primitivă comparativ cu alte baze taurane întâlnite de FENU, dar nu ne mai puteam apropia neobservaţi. Urma să apărem de deasupra orizontului, la vreo cincisprezece kilometri de ea, patru navete convergând simultan din direcţii diferite, toate decelerând nebuneşte, sperând să-i luăm prin surprindere şi să debarcăm trăgând cu tot armamentul. Nu aveam unde să ne ascundem.

Desigur, nu-mi făceam griji. În mod detaşat, îmi doream să nu fi luat pilula.

Am coborât la un kilometru deasupra solului şi am gonit, cu o viteză mult mai mare decât cea de învingere a atracţiei gravitaţionale, corectând permanent traiectoria pentru a urmări conturul planetei. Suprafaţa gonea pe sub noi ca o pâclă cenuşie întunecată; aveam puţină lumină de la strălucirea pseudo-cerenkov[6] a eşapării tahionice,

[6] Radiaţia Cerenkov este produsă de o particulă ce trece printr-un mediu la o viteză mai mare decât cea a luminii prin mediul respectiv; denumirea vine de la fizicianul rus P. A. Cerenkov (n.1904) (n. trad.).

îndepărtându-se de realitatea noastră şi pătrunzând într-una proprie.

Naveta cea urâtă a tresăltat şi a hurducat timp de aproape zece minute; apoi, brusc, jetul din faţă şi-a înteţit strălucirea şi noi am fost propulsaţi spre înainte, cu globii oculari căutând să iasă din orbite în urma decelerării rapide.

– Pregătiţi-vă de catapultare, a rostit glasul feminin al vehiculului. Cinci, patru...

Laserele navetei au început să tragă, fulgerele de milisecunde îngheţând tărâmul de dedesubt în mişcări stroboscopice sacadate. Era un haos contorsionat şi presărat de cratere, fisuri şi bolovani negri aleatori, la numai câţiva metri sub picioarele noastre. Coboram lent.

– Trei...

N-a ajuns mai departe. A urmat o scânteiere orbitoare şi am văzut orizontul prăbuşindu-se când coada navetei s-a lăsat pe spate... apoi a lovit solul şi ne-am rostogolit, în chip oribil, împrăştiindu-ne, bucăţi de oameni şi de echipament. După aceea ne-am răsucit peste cap şi ne-am oprit în mod violent. Am încercat să mă eliberez, dar piciorul îmi fusese prins sub fuzelaj; o durere îngrozitoare şi un scrâşnet sec, când grinda mi l-a strivit; şuieratul ascuţit al aerului ieşind din costumul meu perforat; dar echipamentul de îngrijire a traumelor a pornit *clic*, şi mai multă durere, după care nici pic şi m-am rostogolit liber, cu ciotul scurt al unui picior lăsând în urmă sânge care îngheţa negru lucios, pe roca neagră mată. Am simţit gust de coclească şi o pâclă roşie a acoperit totul, s-a preschimbat în cafeniul lutului, după aceea al argilei, şi mi-am pierdut

cunoştinţa, cu pilula spunându-mi *nu-i chiar atât de rău*...

* * *

Costumul este astfel construit încât să-ţi salveze cât mai mult din corp. Dacă pierzi o parte dintr-un braţ sau picior, unul dintre cele şaisprezece irisuri tăioase ca bisturiul se închide în jurul membrului cu forţa unei prese hidraulice, retezându-l cu precizie şi etanşând costumul înainte ca să mori din cauza decomprimării explozive. Apoi, „echipamentul de îngrijire a traumelor” cauterizează ciotul, completează sângele pierdut şi te îndoapă cu antişocuri şi nectar. Aşa că sau mori fericit, sau, dacă tovarăşii tăi reuşesc să câştige lupta, eşti transportat în cele din urmă în infirmeria navei.

Noi învinsesem în runda asta, în vreme ce eu dormisem înfofolit în vată neagră. M-am deşteptat la infirmerie. Era ticsită. Mă găseam în mijlocul unui şir lung de paturi, toate conţinând pe cineva care fusese pe trei sferturi (sau mai puţin) salvat de echipamentul de îngrijire a traumelor. Eram ignoraţi de cei doi medici ai navei, care stăteau sub lumina puternică a meselor chirurgicale, absorbiţi în ritualuri sângeroase. I-am privit mult timp. Văzut printre pleoapele mijite în faţa razelor orbitoare, sângele de pe halatele lor verzi putea să fi fost vaselină iar trupurile sfârtecate erau ciudate maşinării moi pe care ei încercau să le repare. Însă maşinăriile zbierau prin somn, iar mecanicii murmurau cuvinte liniştitoare în vreme ce-şi strângeau sculele unsuroase. Am privit şi am dormit şi m-am trezit în alte locuri.

În cele din urmă m-am deşteptat într-o cabină-salon obişnuită. Eram fixat de pat şi mă hrăneau

prin perfuzii; ici-colo aveam ataşaţi electrozi biosenzor, dar în jur nu se vedea nici un doctor. Singura persoană din cabina micuţă, exceptându-mă pe mine, era Marygay, care dormea în cuşeta vecină. Braţul ei drept fusese amputat imediat deasupra cotului.

N-am trezit-o, ci m-am mulţumit s-o privesc şi am căutat să-mi fac ordine printre sentimente. Am încercat să filtrez efectul antidepresivelor. Privindu-i braţul retezat n-am putut simţi nici empatie, nici repulsie. Am căutat să-mi forţez una dintre reacţii, apoi pe cealaltă, însă nu s-a petrecut nimic real. Parcă Marygay fusese dintotdeauna aşa. Să fi fost oare de vină medicamentele, condiţionarea, dragostea? Trebuia să aştept şi să văd.

Ochii ei s-au deschis brusc şi am ştiut că fusese trează de o vreme, că-mi lăsase timp de gândire.

– Salut, jucărie stricată, a rostit ea.

– Cum... cum te simţi?

Inteligentă întrebare.

A dus un deget la buze şi l-a sărutat, un gest familiar, gânditor.

– Amorţită, ameţită... Mă bucur că n-o să mai fiu soldat. A surâs. Nu ţi-au spus? Ne îndreptăm spre Rai.

– Nu. Ştiam că ne vor trimite ori acolo, ori pe Pământ.

– Raiul o să fie mai bun. (Orice ar fi fost mai bun.) Îmi doresc să ajungem cât mai repede.

– Cât durează? am întrebat-o. Cât mai avem până la destinaţie?

Marygay s-a întors pe spate şi a privit plafonul.

– Habar n-am. N-ai vorbit cu nimeni?

– Abia m-am deşteptat.

– Există un ordin nou, pe care nu s-au sinchisit să ni-l comunice până acum. *Sangre y Victoria* are de îndeplinit patru misiuni. Trebuie să continuăm lupta până le terminăm pe toate. Sau până înregistrăm atât de multe pierderi încât n-ar mai fi practic să continuăm.

– Şi cât înseamnă asta?

– Mă-ntreb şi eu... Deja am pierdut o treime din efectiv. Cu toate astea, ne îndreptăm spre Aleph-7. Raid „chiloţei”.

Era un jargon nou pentru genul de operaţiuni al căror principal obiectiv era de a aduna artefacte tauran şi prizonieri, dacă se dovedea posibil. Încercasem să aflu de unde provenea denumirea, dar singura explicaţie pe care o primisem fusese cu adevărat imbecilă.

În uşă a răsunat o ciocănitură şi dr. Poster a dat năvală înăuntru. A fluturat din braţe.

– Tot în paturi *separate*? Marygay, crezusem că eşti mai refăcută...

Poster era un tip de treabă. Homo, dar cu o toleranţă amuzată faţă de heterosexuali.

A examinat ciotul lui Marygay, apoi pe al meu. Ne-a vârât termometre în gură, ca să nu putem discuta. Când a vorbit el, a fost direct şi serios.

– N-o să vă iau pe ocolite pe nici unul. Amândoi sunteţi îndopaţi cu nectar până-n vârful urechilor şi pierderile pe care le-aţi suferit n-o să vă deranjeze până n-o să vă înlătur medicaţia. Pentru binele meu, o să vă ţin drogaţi până ajungeţi pe Rai. Am douăzeci şi unu de amputaţi de care trebuie să mă îngrijesc. Nu există facilităţi pentru douăzeci şi unu de psihopaţi. Bucuraţi-vă de pacea mintală cât o mai aveţi. Mai cu seamă voi doi, fiindcă probabil veţi

dori să rămâneţi împreună. Protezele pe care le veţi căpăta pe Rai o să funcţioneze perfect, dar de fiecare dată când tu o să-i vezi piciorul artificial, sau tu braţul, o să vă gândiţi cât de norocos este celălalt. Veţi declanşa permanent amintiri de durere şi pierdere... S-ar putea ca peste o săptămână să vă luaţi de gât. Sau s-ar putea ca pentru restul vieţii să împărţiţi o dragoste posacă. Sau, desigur, veţi fi în stare să transcendeţi starea asta. Să vă daţi reciproc putere. Dar nu vă autoamăgiţi, dacă nu va fi aşa.

A controlat termometrele şi a însemnat ceva în carnet.

– Doctorul ştie asta cel mai bine, chiar dacă-i un pic mai ţăcănit după criteriile voastre de modă veche. Nu uitaţi!

Mi-a scos termometrul din gură şi m-a bătut uşor pe umăr. Imparţial, i-a făcut la fel şi lui Marygay. Din uşă a adăugat:

– Inserţia în colapsar are loc peste şase ore. O infirmieră vă va duce la cuve.

Am intrat în cuve - mult mai confortabile şi sigure decât vechile cochilii individuale de acceleraţie - şi ne-am prăbuşit în câmpul colapsar Tet-2, începând deja nebuneştile manevre evazive la 50 *g*, care aveau să ne protejeze de crucişătoarele inamice când urma să ieşim lângă Aleph-7, peste o microsecundă.

* * *

În mod previzibil, campania Aleph-7 a reprezentat un eşec jalnic şi ne-am retras şchiopătând de acolo, cu un total de două campanii luptate, cincizeci şi patru de morţi şi treizeci şi nouă de schilozi având

destinaţia Rai. Numai doisprezece soldaţi mai erau apţi combatanţi, dar nu ardeau de dorul luptei.

Am avut nevoie de trei salturi colapsar ca să ajungem la Rai. Nici o navă nu se ducea acolo direct din luptă, chiar dacă uneori întârzierile costaseră vieţi. Era singurul loc, cu excepţia Pământului, pe care tauranii nu trebuiau să-l descopere.

Raiul era o minunată planetă de tip terestru, care nu apucase să fie distrusă; arăta aşa cum ar fi trebuit să fie Pământul, dacă oamenii l-ar fi tratat cu atenţie, nu cu patimă. Păduri virgine, plaje imaculate, deşerturi nepoluate. Cele câteva zeci de oraşe fie se contopeau în chip perfect cu mediul (unul se afla în subteran), fie reprezentau declaraţii sfidătoare ale ingeniozităţii umane; Oceanus, într-un recif de coral, cu şase stânjeni de apă deasupra cupolelor sale transparente; Boreas, cocoţat pe vârful retezat al unui munte în pustiul polar; fabulosul Ker, o gigantică staţiune de odihnă şi recreere ce plutea de la un continent la altul, purtat de alizee.

Am asolizat ca toţi noii veniţi în oraşul-junglă Pragul. Trei sferturi spital, era de departe aşezarea cea mai mare a planetei, deşi n-ai fi spus-o din văzduh, coborând de pe orbită. Unicul semn de civilizaţie îl constituia pista de aterizare care apăruse pe neaşteptate, o dungă mică şi albă, măruntă şi neînsemnată pe lângă măreaţa pădure ecuatorială ce se întindea în est şi oceanul imens care domina celălalt orizont.

Odată ajunşi sub bolţile arborilor, oraşul a devenit imediat evident. Clădirile scunde din piatră şi lemn indigene se ascundeau printre tulpinile cu diametre de zece metri. Erau legate între ele prin alei

pietruite, aproape invizibile, cu o promenadă lată ce şerpuia către plajă. Razele soarelui se strecurau în mănunchiuri, iar văzduhul conţinea un amestec de miresme, combinând dulceaţa pădurii şi izul înţepător al oceanului.

Mai târziu aveam să aflu că Pragul se întindea pe 200 de kilometri pătraţi şi că puteai călători cu metroul în orice loc prea îndepărtat pentru a ajunge pe jos. Ecologia oraşului era extrem de echilibrată şi menţinută astfel încât să semene cu jungla din exterior, mai puţin elementele periculoase şi inconfortabile. Un puternic câmp supresor ţinea la depărtare carnasierele mari şi insectele care nu erau utile vegetaţiei dinăuntru.

Am mers, am şchiopătat şi ne-am rostogolit până la cea mai apropiată clădire, care era recepţia. Restul spitalului se găsea în subteran, coborând pe treizeci de niveluri. Fiecare dintre noi a fost consultat şi i s-a repartizat o cameră; am încercat să obţin una dublă cu Marygay, dar nu aveau asemenea facilităţi.

Conform calendarului terestru, anul era 2213. Prin urmare aveam vârsta de 215 ani. Dumnezeule, ia uită-te la hodorogul ăla! Să facă cineva o chetă... nu, nu-i nevoie. Medicul care m-a examinat mi-a spus că solda ce mi se acumulase în atâţia ani avea să fie transferată de pe Pământ. Ţinând seama şi de dobânzi, nu-mi lipsea mult să fiu miliardar. Medicul a mai adăugat că pe Rai aveam să găsesc nenumărate modalităţi de a-mi cheltui miliardul.

S-au ocupat mai întâi de cei grav răniţi, aşa că eu am ajuns în sala de operaţii abia după câteva zile. M-am deşteptat apoi în odaia mea şi am constatat că-mi grefaseră o proteză pe ciot, o structură

articulată de metal sclipitor care, pentru ochiul meu neobişnuit cu astfel de spectacole, semăna leit cu scheletul unui picior. Părea ca dracu', zăcând acolo într-un înveliş transparent ce conţinea fluid, din care ieşeau câteva fire până la o maşinărie încastrată în tăblia patului.

Un infirmier a intrat în cameră.

– Cum vă simţiţi, domnule?

Am fost cât pe-aci să-i zic să termine cu rahatul ăla de „domnit"; terminasem cu milităria şi de data asta nu mai intenţionam să mă întorc în armată. Totuşi poate că pentru el era important să simtă că făcea parte din elita oştirii.

– Nu ştiu. Mă cam doare puţin.

– O să vă doară ca dracu'. Aşteptaţi până vă vor creşte nervii.

– Nervii?

– Sigur că da. Moşmondea la aparat, citind indicaţiile afişajelor. Cum puteţi avea un picior fără nervi? Ar fi inert.

– Nervi? Adică, aşa ca nervii adevăraţi? Vrei să zici c-o să pot gândi „mişcă" şi el o să se mişte?

– Sigur că da.

M-a privit întrebător, apoi şi-a văzut de treabă.

Ce mai chestie!

– Au avansat ceva protezele...

– Pro... cum?

– Vreau să spun piesele artificiale...

– Ah, da, ca-n manuale. Picioare din lemn, cârlige şi-altele.

Cum naiba se angajase aici?.

– Da, protezele. Aşa ca asta de la piciorul meu.

– Uitaţi ce este, domnule. A lăsat jos carnetul în care scria. Aţi lipsit multă vreme. Ăsta va fi un picior identic cu celălalt, atât că nu se poate rupe.

– Aşa se procedează şi cu braţele?

– Sigur - cu toate membrele. Şi-a reluat însemnările. Ficatul, rinichii, stomacul, orice organ... La inimă şi plămâni încă se lucrează, trebuie să folosească înlocuitori mecanici.

– Fantastic!

Marygay avea şi ea să fie întreagă.

Infirmierul a strâns din umeri.

– Mda. Se construiesc dinainte să mă fi născut eu. Ce vârstă aveţi, domnule?

I-am spus şi el a fluierat îndelung.

– La *naiba*! Trebuie să fi participat de la început.

Avea un accent ciudat. Toate cuvintele erau cunoscute, dar sunetele păreau în neregulă.

– Da. Am participat la atacul Epsilon. Aleph-0.

Începuseră să boteze colapsarii cu litere din alfabetul idiş, în ordinea descoperirii, apoi terminaseră literele când blestemăţiile începuseră să apară peste tot. Atunci adăugaseră cifre; ultima descoperire era, din câte ştiam eu, Yod-42.

– Tii, din zorii istoriei! Cum era pe atunci?

– Nu ştiu. Mai puţină aglomeraţie, mai plăcut. Acum un an - la dracu', acum un secol - m-am întors pe Pământ. Depinde cum iei lucrurile. Era atât de groaznic încât m-am reînrolat, ştii? O adunătură de zombi. Nu vreau să te jignesc...

El a înălţat din umeri.

– N-am fost niciodată acolo. Cei veniţi de pe Pământ par a-i duce lipsa. Poate că lucrurile s-au mai îmbunătăţit.

– Te-ai născut pe altă planetă? Pe Rai?

Nu era de mirare că nu-i putusem depista accentul.

– Născut, crescut şi recrutat. A pus pixul în buzunar şi a pliat carnetul, transformându-l într-un dreptunghi de mărimea unui portofel. Da, domnule. Îngeraş din generaţia a treia. Cea mai bună planetă din tot F.E.N.U.

Rostise acronimul pe litere, nu într-un singur cuvânt aşa cum îl auzisem întotdeauna..

– Mă scuzaţi, domnule locotenent, dar trebuie să fug. Mai am doi pacienţi de vizitat. S-a retras spre uşă. Dacă aveţi nevoie de ceva, aveţi o sonerie.

Îngeraş din generaţia a treia... Bunicii lui veniseră de pe Pământ, probabil pe când eu eram un tânăr punk din atâtea mii. M-am întrebat câte alte lumi colonizaseră. Să pierzi un braţ şi să-ţi creşti altul nou?

Avea să fie bine să mă liniştesc şi să trăiesc câte un an întreg pentru fiecare din anii care treceau.

* * *

Tipul nu glumise în legătură cu durerera. Nu era vorba numai de noul picior, deşi durea de parcă ar fi fost vârât în ulei încins. Pentru ca noile ţesuturi să „prindă”, îmi fusese redusă imunitatea faţă de celule străine; cancerul a izbucnit în cinci-şase locuri şi a trebuit tratat în mod separat şi dureros.

Mă simţeam epuizat, totuşi cumva mă fascina să privesc creşterea piciorului. Fire albe se preschimbară în vase sangvine şi nervi, mai întâi atârnând moi, apoi ocupându-şi locurile pe măsură ce musculatura creştea în jurul osului din metal.

Mă obişnuisem să-l văd crescând, de aceea spectacolul nu m-a dezgustat niciodată. Însă când Marygay a venit în vizită, a fost un şoc - era ambulatorie înainte ca pielea de pe braţul cel nou să

fi început să crească şi semăna cu o planşă anatomică umblătoare. Am izbutit totuşi să depăşesc momentul şi în cele din urmă ea a venit zilnic pentru câteva ore, ca să jucăm câte ceva, să bârfim, ori să stăm pur şi simplu şi să citim, braţul ei crescând încetişor în interiorul învelişului din plastic.

Eu avusesem piele cu o săptămână înainte de a-mi scoate carapacea din jurul piciorului şi a îndepărta maşinăria. Arăta ca naiba, spân şi cu o culoare albicioasă, de cadavru, rigid ca o vergea metalică. Dar, într-un fel, funcţiona. M-am putut scula şi m-am târşâit pe coridoare.

M-au transferat la ortopedie, pentru „reconfigurarea domeniului motric” - o denumire pompoasă pentru tortura lentă. Te leagă într-o maşină care-ţi îndoaie simultan ambele picioare. Cel nou opune rezistenţă.

Marygay se găsea într-o secţie alăturată, unde i se răsucea metodic braţul. Pentru ea trebuie să fi fost şi mai rău; arăta cenuşie şi trasă la faţă în fiecare după-amiază, când ne întâlneam ca să facem plajă pe sub copaci.

Cu timpul, terapia a devenit mai puţin o tortură şi mai degrabă un exerciţiu istovitor. Amândoi am început să înotăm câte o oră zilnic, în apa calmă şi păzită de supresor de lângă mal. Eu continuam să şchiopăt pe uscat, dar în apă mă descurcam binişor.

Singura încântare reală pe care o aveam pe Rai - încântare pentru sensibilităţile noastre tocite de lupte - o reprezenta apa aceea păzită cu atâta atenţie.

Câmpul supresor trebuie dezactivat pentru o fracţiune de secundă ori de câte ori asolizează o navetă; altfel aceasta ar ricoşa peste ocean. La

răstimpuri, câte un animal se strecoară înăuntru, totuşi creaturile uscatului sunt mai lente. În ocean, lucrurile stau altfel.

Stăpânul incontestabil al apelor Raiului este un răpitor urât pe care îngeraşii, într-un acces de originalitate, l-au denumit „rechin”. Ar putea înfuleca o duzină de rechini pământeni la micul dejun.

Cel care se strecurase de data aceasta era un rechin alb mediu, care dădea târcoale de multe zile perimetrului câmpului supresor, înnebunit de proteinele care plescăiau înăuntru. Din fericire, cu două minute înainte de dezactivarea supresorului răsuna o sirenă de avertizare, aşa încât nimeni nu se găsea în apă când rechinul a năvălit înăuntru. A fost realmente o năvălire, atacul său inutil fiind cât pe-aci să se încheie printr-o eşuare pe ţărm.

Consta din doisprezece metri de muşchi flexibili, terminaţi la un capăt printr-o coadă ascuţită ca briciul, iar la celălalt cu un set de dinţi având lungimea unui braţ omenesc. Ochii săi, globi mari şi galbeni, se aflau pe excrescenţe ce ieşeau cu peste un metru în exteriorul craniului. Botul îi era într-atât de larg încât, dacă-l ţinea deschis, un om putea sta confortabil înăuntru în poziţie aşezat. Să-şi facă o fotografie impresionantă pentru urmaşi.

Nu se putea pur şi simplu dezactiva câmpul supresor, aşteptând apoi plecarea fiarei. De aceea, Comitetul pentru Activităţi Recreative a organizat o vânătoare.

Nu mă entuziasma ideea de a mă oferi ca aperitiv unui peşte gigantic, dar Marygay crescuse în Florida şi participase la multe expediţii de pescuit subacvatic, aşa că era de-a dreptul aţâţată. Am fost

de acord să mă alătur, când am aflat cum intenţionau să procedeze; mi se părea destul de sigur.

Se constatase că „rechinii” nu atacau niciodată ambarcaţiunile. Doi indivizi care se încredeau mai mult decât mine în istoriile pescăreşti s-au apropiat de marginea câmpului supresor într-o barcă cu vâsle şi au azvârlit peste bord o carcasă de vacă. Rechinul a apărut fulgerător acolo.

Acela fusese semnalul pentru începutul distracţiei noastre. Eram douăzeci şi trei de idioţi aşteptând pe plajă cu labe, ochelari, aparate de respirat şi câte un harpon. Harpoanele erau nişte arme ieşite din comun; aveau lansatoare cu reacţie şi capete explozive.

Am sărit în apă, ne-am scufundat şi am înotat în falangă spre rechin. N-a atacat imediat cum ne-a văzut. A încercat să-şi ascundă prada, probabil pentru ca unii dintre noi să nu se furişeze şi să i-o înfulece în timp ce el se ocupa de restul. Dar de fiecare dată când se îndrepta spre apa adâncă, se lovea de câmpul supresor. În mod evident, devenise agasat.

În cele din urmă, a lăsat carnea, s-a răsucit şi ne-a atacat. Ce sport minunat! Cu o clipă în urmă rechinul fusese de mărimea unui deget, hăt departe la celălalt capăt al câmpului supresor, apoi brusc devenise de mărimea înotătorului de lângă mine şi creştea rapid.

Poate că zece harpoane l-au nimerit - nu şi al meu - şi l-au făcut bucăţi. Însă chiar şi după ce o lovitură de expert, sau pur şi simplu norocoasă, i-a smuls creştetul capului şi un ochi, chiar şi cu jumătate din carne şi măruntaie risipite în urma lui într-un siaj

sângeros, a dat iama în rândurile noastre încleştând fălcile în jurul unei femei şi retezându-i ambele picioare înainte de a-şi da seama că trebuia să moară.

Am scos-o pe plajă pe femeia care abia mai trăia; acolo aştepta o ambulanţă. Au îndopat-o cu surogat de sânge şi antişoc şi au plecat în trombă spre spital, unde a supravieţuit pentru a simţi în cele din urmă agonia creşterii unor picioare noi. Am decis să las pescuitul pe seama peştilor.

Odată ce terapia a devenit suportabilă, majoritatea şederii noastre în Prag a fost destul de plăcută. Nu exista disciplină militară, citeam cât doream şi aveam destule cu care să-mi pierd vremea. Un singur nor ne umbrea fericirea; era evident că nu fusesem trecuţi în rezervă. Nu eram nişte echipamente defecte, pe care le reparau ca să le azvârle înapoi în luptă. Marygay şi eu mai aveam fiecare câte trei ani în care să conducem ca locotenenţi.

Beneficiam însă şi de şase luni de permisie după ce membrele noi erau declarate în stare perfectă. Marygay a scăpat cu două zile înaintea mea, dar m-a aşteptat.

Dobânzile acumulate de pe urma soldei se ridicau la 892.746.012 dolari. Din fericire nu în baloturi de bancnote; pe Rai se foloseau bani electronici, aşa că-mi purtam averea într-un instrument micuţ cu un afişaj digital. Când cumpăram ceva, introduceam numărul de credit al vânzătorului şi valoarea cumpărăturii; în mod automat, suma se transfera în contul lui. Instrumentul aducea cu un portofel extraplat şi fusese codificat după amprenta digitală a proprietarului.

Economia Raiului era guvernată de prezenţa perpetuă a mii de soldaţi milionari aflaţi în permisie. Un sandviş modest costa o sută de dolari, o cameră la hotel de cel puţin zece ori mai mult. Deoarece FENU construise şi deţinea Raiul, inflaţia aceasta galopantă era, în mod destul de evident, o modalitate simplă de a repune dobânzile noastre în circuitul economic general.

Ne-am distrat, în modul cel mai disperat al cuvântului. Am închiriat un vehicul zburător şi echipament de excursionişti şi am plecat câteva săptămâni în exploarea planetei. Existau râuri reci ca gheaţa în care să înoţi şi jungle luxuriante prin care să te strecori; lunci, munţi, pustiuri polare şi deşerturi.

Puteam fi complet protejaţi de mediul ambiant, reglându-ne câmpurile supresoare individuale - ceea ce ne permitea să dormim în pielea goală în mijlocul unui viscol - ori puteam înfrunta natura. La sugestia lui Marygay, ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a reveni la civilizaţie a fost să escaladăm un pisc din deşert, postind câteva zile pentru a ne ascuţi simţurile (sau a ne da peste cap percepţiile, încă nu sunt sigur în privinţa asta) şi am stat spate în spate în arşiţa pârjolitoare, contemplând fluxul leneş al vieţii.

După care, înapoi în localurile de pierzanie! Am vizitat toate oraşele de pe planetă şi fiecare avea farmecul său unic, dar în cele din urmă ne-am întors în Ker pentru a petrece acolo restul permisiei.

Prin comparaţie cu Ker, celelalte aşezări erau de-a dreptul neglijabile. În cele patru săptămâni cât am rămas în domul aeropurtat al plăcerilor, eu şi Marygay am cheltuit o jumătate de miliard de dolari.

Am jucat în cazinouri - uneori pierzând mai mult de un milion de dolari pe noapte - am mâncat şi am băut cele mai fine specialităţi ale planetei şi am testat absolut toate produsele şi serviciile care nu erau prea bizare pentru recunoscutele noastre gusturi arhaice. Fiecare aveam câte o ordonanţă al cărui salariu îl depăşea pe al unui general-maior.

Am amintit deja: ne-am distrat ca disperaţii. Dacă războiul nu se modifica radical, şansele noastre de supravieţuire în următorii trei ani erau microscopice. Eram nişte victime remarcabil de sănătoase ale unei boli mortale, încercând să înghesuim într-o jumătate de an senzaţiile unei vieţi întregi.

Ne consolam că oricât de scurt avea să ne fie restul vieţii, urma cel puţin să rămânem împreună. Nu-mi dau seama de ce anume nu mă gândisem niciodată că şi asta ni se putea lua.

* * *

Ne bucuram de un prânz uşor la „primul etaj” transparent al lui Ker, privind apele oceanului alunecând pe sub noi, când şi-a făcut apariţia un curier şi ne-a înmânat două plicuri: ordinele de convocare.

Pe baza dosarelor militare şi a testelor făcute în Prag, Marygay fusese avansată căpitan, iar eu maior. Eu preluam comanda unei companii, în vreme ce ea devenise ajutor de comandant de companie.

Atât doar că cele două companii erau diferite.

Ea urma să se prezinte la o nouă companie care se forma chiar aici, pe Rai. Eu trebuia să revin pe Stargate pentru „îndoctrinare şi instruire” înainte de a prelua comanda.

Mult timp, nici unul dintre noi n-a scos o vorbă.

– O să fac apel, am mormăit în cele din urmă. Nu mă pot face comandant. Nu mă pot băga în pielea unui comandant.

Marygay rămăsese stupefiată. Acum nu se mai punea problema unei separări. Chiar dacă războiul se termina şi noi porneam spre Pământ în acelaşi minut, dar în nave diferite, geometriile salturilor colapsar aveau să ridice ani buni între noi. Când al doilea ajungea pe Pământ, partenerul său avea să aibă cu o jumătate de secol mai mult; sau, şi mai probabil, avea să fie deja mort.

Am tăcut o vreme, fară să ne atingem de mâncărurile exotice, ignorând frumuseţile din jur şi de dedesubt, conştienţi numai de persoanele noastre şi de cele două hârtii care ne separau printr-un hău ce avea lăţimea şi realitatea morţii.

Ne-am întors în Prag. Eu am făcut apel, dar argumentele mi-au fost ignorate. Am încercat s-o transfer pe Marygay în compania mea, ca ajutor de comandant. Mi s-a replicat că întregul personal al companiei primise convocarea. Am subliniat că mulţi dintre ei probabil nici nu se născuseră încă. Au primit convocările, mi s-a răspuns. O să treacă aproape un secol, m-am enervat, până voi ajunge pe Stargate. Mi s-a spus că în Comanda Forţelor de Asalt *se gândeşte* pe termen lung.

Nu în termeni umani.

Am avut parte de o zi şi o noapte împreună. Cu cât spun mai puţine despre asta, cu atât mai bine. Nu era vorba doar de pierderea unei iubite. Eu şi Marygay reprezentam reciproc unica legătură a celuilalt cu viaţa reală, cu Pământul anilor 2000 şi 2010. Nu cu grotescul pervers pe care ar fi trebuit

să-l păstrăm prin luptă. Când naveta ei a decolat, mi s-a părut că aud zăngănitul unui sicriu în criptă.

Am solicitat timp de calculator şi i-am căutat elementele orbitale ale navei şi data plecării; am aflat câ-i puteam urmări plecarea din deşertul „nostru”.

Am asolizat pe piscul unde postisem împreună şi, cu câteva ore înaintea zorilor, am văzut cum o nouă stea a apărut deasupra orizontului vestic, a sclipit orbitor, apoi a pălit deplasându-se, devenind o steluţă obişnuită, apoi una stinsă, apoi nimic. M-am apropiat de marginea piscului şi am privit în josul versantului vertical din piatră, până la undele îngheţate ale dunelor aflate la o jumătate de kilometru sub mine. Am rămas cu picioarele atârnând deasupra hăului, fără să mă gândesc la nimic, până ce razele oblice de soare au luminat dunele într-un clarobscur dulce, ispititor, al reliefului plat. De două ori m-am foit, deplasându-mi centrul de greutate, gata să sar. N-am făcut-o nu din teama de durere, sau de pierdere. Durerea ar fi fost doar un fulger strălucitor, iar pierderea n-o simţea decât armata. Iar asta ar fi însemnat victoria lor finală asupra mea - după ce-mi dirijaseră viaţa atâta vreme, m-ar fi silit s-o închei.

Măcar asta, o datoram inamicului.

# MAIORUL MANDELLA

## 2482-3167 d.Hr.

Mai ţineţi minte vechiul experiment despre care ne povesteau la ora de biologie din liceu? Se ia o râmă şi se învaţă să străbată un labirint. Apoi se taie bucăţele şi se dă ca hrană unei râme imbecile, pentru ca - hopa! - râma imbecilă să poată şi ea parcurge labirintul.

Simţeam în gură un gust neplăcut de general-maior.

De fapt, cred că rafinaseră tehnicile de pe vremea când făcusem eu liceul. Ţinând seama de dilatarea timpului, avuseseră la dispoziţie cam 450 de ani pentru cercetare şi dezvoltare.

Pe Stargate, conform ordinelor, trebuia să fiu „îndoctrinat şi instruit” înainte de a prelua comanda propriei Forţe de Asalt. Adică ceea ce încă se numea companie.

Pentru instruirea de pe Stargate, nu tăiaseră bucăţele generali-maiori, pe care să mi-i servească cu sos à la grec. De fapt, timp de trei săptămâni nu m-au hrănit *decât* cu glucoză. Cu glucoză şi electricitate.

Mi-au ras fiecare firicel de păr de pe corp, m-au injectat cu ceva care a făcut din mine o cârpă de şters pe jos, mi-au fixat zeci de electrozi pe scalp şi pe corp, m-au imersat într-o cuvă cu fluorură de carbon oxigenată şi m-au conectat la un CASR. Ăsta era un „calculator de accelerare a situaţiilor reale”.

Cred că maşinăria a avut nevoie de vreo zece minute ca să facă inventarul a tot ceea ce

învăţasem anterior despre artele (scuzaţi expresia) marţiale. Apoi a început cu chestiile noi.

Am învăţat modalităţile optime de utilizare a tuturor armelor, începând de la piatră şi terminând cu bomba nova. Nu numai teoretic, pentru asta existau electrozii. Chinestezie prin feedback negativ controlat în mod cibernetic; simţeam armele în mâini şi mă priveam operând cu ele. O făcea din nou şi din nou, până reuşeam perfect. Iluzia realităţii era totală. Am folosit suliţa cu un trib de războinici masai[7] în raidul asupra unui sătuc, şi când am plecat privirea, mi-am văzut corpul lung şi negru. Am reînvăţat scrima de la un bărbat cu o privire crudă, purtând veşminte înzorzonate, într-o curte interioară franceză din secolul XVIII. Am stat tăcut într-un copac, cu o puşcă Sharps, şi am tras ţintind cu multă atenţie în bărbaţi cu uniforme albastre care se târau peste un câmp mlăştinos spre Vicksburg. În trei săptămâni am ucis câteva regimente de fantome electronice. Mie mi s-a părut aproape un an, dar CASR acţionează straniu asupra modului cum percepi scurgerea timpului.

Învăţarea folosirii de arme exotice reprezenta doar o mică parte a instrucţiei. De fapt, partea relaxantă. Fiindcă atunci când nu eram în chinestezie, maşinăria îmi menţinea corpul perfect inert şi-mi ameţea creierul cu informaţii şi teorii militare din

---

[7] Masai sau „Maassai” sunt un popor care se ocupă cu păstoritul în Africa. Ei trăiesc la poalele masivului Kilimanjaro în sudul Keniei și nordul Tanzaniei. Ei se numără printre cele mai cunoscute popoare din Africa de Est. Cu toate că masaii pe de o parte și-au păstrat tradițiile și obiceiurile culturale, au reușit în același timp să comercializeze turiștilor cultura lor.

patru milenii. Şi nu puteam uita nici măcar una! Nu atâta vreme cât mă aflam în cuvă.

Vreţi să ştiţi cine a fost Scipio Aemilianus? Eu nu voiam. Luceafărul celui de-al treilea război punic. *Războiul reprezintă domeniul disensiunilor şi de aceea curajul mai mult decât orice altceva constituie cea dintâi calitate a soldatului*, a susţinut von Clausewitz[8]. Şi nu voi uita niciodată poezia din „pichetul mobil de cap avansează în coloană de marş, cu plutonul stat-major în frunte, urmat de o grupă laser, grupa armament greu şi a doua grupă laser; coloana se bazează pe observarea terenului pentru asigurarea securităţii flancurilor, exceptând cazurile când terenul şi vizibilitatea dictează necesitatea detaşării unor echipe de cercetare pe flancuri, în care caz comandantul pichetului mobil de cap va detaşa un sergent încheietor de pluton…” şi aşa mai departe. Asta-i din *Manualul comandantului forţei mici de asalt*, dacă puteţi numi manual ceva care ocupă două cartele microfişe, adică 2.000 de pagini.

Dacă doriţi să deveniţi un expert cu adevărat eclectic într-un domeniu care nu vă place, înrolaţi-vă în FENU şi înscrieţi-vă la instrucţia pentru ofiţeri.

**GRAFIC DE ORGANIZARE**
***Forţa de asalt Gamma***
**Campania Sade-138**

| | | |
|---|---|---|
| **EŞALON 1**: | ***Mai. Mandella*** | ***Cmndr. Antopol*** |
| **EŞALON 2**: | ***Cap. Moore*** | |
| **EŞALON 3**: | ***Lt. Hilleboe*** | |
| **EŞALON 4**: | ***Slt. Riland*** | |

---

[8] Karl von Clausewitz (1780-1831), ofiţer german şi autor de cărţi despre arta militară (n. trad.).

***Slt. Rusk***
***Slt. Alsever (Med.)***

**EŞALON 5**: ***Slt. Borgsted*** ***Slt. Brill*** ***Slt. Gainor*** ***Slt. Heimoff***

| | | | | |
|---|---|---|---|---|
| **EŞALON 6**: | ***Sgt.maj. Webster*** | ***Sgt.maj. Gillies*** | ***Sgt.maj. Abrams*** | ***Sgt.maj. Dole*** |
| **EŞALON 7**: | ***Sgt. Dolins*** | ***Sgt. Bell*** | ***Sgt. Anderson*** | ***Sgt. Noyes*** |
| | **Cpl. Geller** | **Cpl. Kahn** | **Cpl. Kalvin** | **Cpl. Spraggs** |
| **EŞALON 8**: | Sld. Boas | Cpl. Weiner | Sld. Miller | Sld. Conroy |
| | Sld. Lingeman | Sld. Ikle | Sld. Reisman | Sld. Yakata |
| | Sld. Rosevear | Sld. Schon | Sld. Coupling | Sld. Burris |
| | Sld. Wolfe, R. | Sld. Subik | Sld. Rostow | Sld. Cohen |
| | Sld. Lin | Sld. Duhl | Sld. Huntington | Sld. Graham |
| | Sld. Simmons | Sld. Peroff | Sld. De Sola | Sld. Schoellple |
| | Sld. Winograd | Sld. Moynihan | Sld. Pool | Sld. Wolfe, E. |
| | Sld. Brown | Sld. Frank | Sld. Nepla | Sld. Karkoshka |
| | Sld. Bloomquist | Sld. Graubard | Sld. Schuba | Sld. Majer |
| | Sld. Wong | Sld. Orlans | Sld. Ulanov | Sld. Dioujova |
| | Sld. Louria | Sld. Mayr | Sld. Shelley | Sld. Armaing |
| | Sld. Gross | Sld. Quarton | Sld. Lynn | Sld. Baulez |
| | Sld. Asadi | Sld. Ilin | Sld. Slaer | Sld. Johnson |
| | Sld. Herman | Sld. Stendhal | Sld. Schenk | Sld. Orbrecht |
| | Sld. Fox | Sld. Erikson | Sld. Deeistra | Sld. Kayibanda |
| | | Sld. Bora | Sld. Levy | Sld.Tschudi |

**SPECIALIŞI. Locotenenţi**: **Williams (Nav). Sublocotenenţi**: **Jarvil (Med), Wilber (Psi), Szdlowska (Întreţ), Gaptcenko (Com), Gedo (Com), Gim (Calc). Plutonieri: Evans (Med), Rodriguez (Med), Kostidinov (Med), Rwabwogo (Psi), Blazyniki (Întreţ), Turpin (Art). Sergenţi majori: Carreras (Med), Kuzneţov (Med), Waruinge (Med), Rojas (Med), Botos (Întreţ), Orban (Bucăt), Mubugua (Calc). Sergenţi: Perez (Med), Scales**

**(Întreţ), Anghelov (Art), Vugin (Calc). Caporali: Daborg (Med), Kajdi (Sex), Valdez (Sex), Muranga (Art). Soldaţi: Kottysch (Întreţ), Rudkoski (Bucăt), Minter (Art).**

## AVIZAT COMFA STARGATE 12 mar. 2482 PENTRU COMANDANTUL INDESCIFRABIL

O sută nouăsprezece oameni, iar eu răspundeam pentru o sută optsprezece dintre ei. Pe mine mă pusesem la socoteală, dar n-o pusesem pe comandor, care teoretic ar fi trebuit să se poată descurca şi singură.

În cele două săptămâni de refacere fizică ce au urmat CASR-ului nu întâlnisem pe nimeni din compania mea. Înaintea primei misiuni, trebuia să mă prezint la Ofiţerul de Orientare Temporală. Am solicitat o audienţă şi aghiotantul lui m-a anunţat că întâlnirea urma să aibă loc după cină, la Clubul Ofiţerilor de la Nivelul 6.

Am coborât ceva mai devreme la 6, gândindu-mă să cinez acolo, dar n-aveau decât gustări reci. De aceea am molfăit nişte licheni care semănau vag cu melcii şi mi-am completat necesarul de calorii îngurgitând alcool.

– Maiorul Mandella?

Fusesem preocupat de a şaptea bere şi nu-l zărisem pe colonel apropiindu-se. Am dat să mă scol, dar el mi-a făcut semn să rămân pe scaun şi s-a lăsat greoi pe locul din faţa mea.

– Îţi sunt îndatorat, mi-a spus. M-ai scăpat de cel puţin o jumătate de seară plictisitoare. Mi-a întins mâna. Jack Kynock, la dispoziţia ta.

– Domnule colonel…

– Nu mă domni şi n-o s-o fac nici eu. William, nişte fosile ca noi trebuie să... să ne menţinem perspectiva.

– Perfect din punctul meu de vedere.

A comandat o băutură de care n-auzisem niciodată.

– De unde să încep? Conform datelor noastre, ultima dată ai fost pe Pământ în 2048.

– Exact.

– Nu ţi-a plăcut prea mult, aşa-i?

– Nu.

Zombi... roboţi veseli...

– Ei bine, situaţia s-a îmbunătăţit. Apoi s-a înrăutăţit... mulţumesc.

Un soldat îi adusese băutura, un cocteil bolborositor, care era verde la fundul paharului şi se deschidea la culoare, devenind galben-oliv în partea de sus. Knyock a sorbit.

– Apoi s-a îmbunătăţit iar, apoi s-a înrăutăţit iar, apoi... Nu mai ştiu exact. Au fost mai multe cicluri.

– Cum este în momentul de faţă?

– Ei bine... nu-s chiar sigur. Primesc tone de rapoarte, dar e greu de eliminat toată propaganda. N-am mai fost pe-acolo de aproape două sute de ani şi atunci nu era prea grozav. Bineînţeles, depinde de gusturi.

– Cum adică?

– Păi, să vedem... Era destulă agitaţie. Ai auzit vreodată de mişcarea pacifistă?

– Nu cred.

– Hm-m-m, numele te poate păcăli. De fapt a fost un război, unul de gherilă.

– Crezusem că-ţi pot spune numele, data şi locul fiecărui conflict militar începând cu asediul Troiei. (El a surâs.) Probabil c-au scăpat unul.

– Şi din motive întemeiate. A fost declanşat de veterani - din câte am auzit, veterani ai campaniilor Yod-38 şi Aleph-40. Fuseseră demobilizaţi simultan şi au decis că puteau cuceri FENU-ul de pe Pământ. Au primit şi un sprijin important din partea populaţiei.

– Dar n-au învins.

– După câte vezi, noi suntem tot aici. A clătinat uşor paharul, imprimând o mişcare de rotaţie băuturii şi culorile s-au contopit. De fapt, tot ceea ce ştiu provine din zvonuri. Ultima dată când am fost pe Pământ, războiul se încheiase şi mai existau doar sabotaje sporadice, în plus, nu era un subiect tocmai sigur de discutat.

– Mă surprinde puţin, am spus, de fapt ceva mai mult decât puţin. Adică populaţia Pământului să fi fost realmente în stare să facă ceva... cât de mic, împotriva guvernului?

El a emis un mormăit echivoc.

– În nici un caz nu m-aş fi aşteptat la o revoluţie. Când am fost noi acolo, nimeni n-ar fi scos o vorbă împotriva FENU-lui, şi nici împotriva guvernelor locale. Erau cu toţii condiţionaţi să accepte lucrurile aşa cum le primeau.

– Ah, da. Aia-i altă chestie ciclică. S-a lăsat pe spate în scaun. Nu-i vorba de tehnologie. Dacă ar fi dorit, guvernul terestru ar fi putut avea control total asupra... oricărui gând şi acţiune a cetăţenilor, din leagăn până-n sicriu. N-au făcut-o pentru că ar fi fost fatal. În plus, războiul nu se terminase. Să luăm

chiar cazul tău: ai primit vreo condiţionare motivaţională în cuva de instruire?

M-am gândit câteva clipe.

– Chiar dacă aş fi primit, n-aş fi avut cum să-mi dau seama.

– Corect. Parţial corect. Crede-mă însă pe cuvânt: ţi-au lăsat neatinsă partea respectivă a creierului. Orice modificare în atitudinea ta faţă de FENU sau faţă de război, ori pur şi simplu faţă de război în general provine numai din cunoştinţele noi. Nimeni n-a intervenit asupra motivaţiilor tale fundamentale. Şi ar trebui să ştii motivul.

Nume, date, cifre se rostogoliră prin labirintul noilor cunoştinţe.

– Tet-17, Sed-21, Aleph-14. Lazlo… „Raportul comisiei de investigare Lazlo”. Iunie 2130.

– Exact. Şi, prin extensie, propria-ţi experienţă de pe Aleph-0. Roboţii nu sunt soldaţi de calitate.

– Erau, l-am contrazis. Erau până în secolul XXI. Condiţionarea comportamentală ar fi reprezentat răspunsul pentru visul oricărui general. Ar fi alcătuit o armată cu cele mai bune însuşiri ale SS-ului, gărzii pretoriene, Hoardei de Aur, Beretelor Verzi…

El a râs pe deasupra paharului.

– Opune armatei acesteia o grupă de soldaţi în costume de luptă moderne. Înfruntarea s-ar încheia în două minute.

– Atâta timp cât fiecare soldat din grupă nu se pierde cu firea. Şi se luptă ca dracu’ să rămână-n viaţă.

Generaţia de soldaţi care determinase Rapoartele Lazlo fusese condiţionată de la naştere să se conformeze cu imaginea cuiva asupra luptătorului ideal. Ei acţionau superb în echipă, setoşi de sânge,

ignorând instinctul de conservare - iar tauranii îi făceau bucăţele. Nici tauranii nu băgau în seamă instinctul de conservare. Dar ne erau superiori în această privinţă şi în plus ne întreceau întotdeauna numericeşte.

Kynock a sorbit din pahar şi a privit culorile învolburându-se.

– Ţi-am examinat profilul psihic, a rostit el. Atât înainte de a veni aici, cât şi după şedinţa din cuvă. În esenţă a rămas acelaşi, înainte şi după.

– Asta-i foarte liniştitor.

Am comandat altă bere.

– Poate că n-ar trebui să fie.

– Adică, ce-nseamnă - că n-o să fiu un bun comandant? Le-am spus de la-nceput că nu-s un lider.

– Dintr-un punct de vedere ai dreptate, din altul greşeşti. Vrei să ştii ce conţine profilul acela?

Am strâns din umeri.

– Nu-i strict secret?

– Ba da, dar acum eşti maior. Poţi accesa profilul oricărei persoane de sub comanda ta.

– Nu cred c-ar conţine mari surprize.

Eram totuşi curios. Care animal nu-i fascinat de o oglindă?

– Nu. Se afirmă că eşti pacifist. Unul lipsit însă de succes, ceea ce-ţi determină o uşoară nevroză. De care te aperi, transferând povara vinovăţiei asupra armatei.

Berea cea nouă era atât de rece încât m-au durut dinţii.

– Până aici nici o noutate...

– Dacă ar trebui să omori un om, nu un tauran, nu sunt sigur că ai putea s-o faci. Chiar dacă cunoşti o mie de modalităţi diferite de a ucide.

N-am ştiut ce să-i răspund la asta. Ceea ce probabil însemna că avea dreptate.

– În ceea ce priveşte şefia, deţii un anume potenţial. Deşi ar fi mai degrabă în direcţia unui post în învăţământ sau în cler - trebuie să conduci mânat de empatie, de compasiune. Doreşti să-ţi impui ideile asupra altora, dar nu deţii voinţa respectivă. Ceea ce-nseamnă că ai dreptate, vei fi un comandant al naibii de incompetent, dacă nu te schimbi.

Am fost nevoit să râd.

– FENU trebuie să fi ştiut toate astea când m-au trimis la instruire.

– Există şi alţi parametri. De pildă, eşti adaptabil, destul de inteligent, analitic... în plus eşti unul dintre cei unsprezece oameni care au supravieţuit întregului război.

– Supravieţuirea este o virtute pentru un soldat, dar un ofiţer trebuie să ofere un exemplu eroic. Să nu-şi abandoneze corabia. Să asalteze fără teamă parapetul.

Kynock a tuşit la ultimul exemplu.

– Nu şi atunci când se află la o mie de ani-lumină de cel care l-ar putea înlocui.

– Tot nu-mi dau seama... De ce m-ar târî tocmai de pe Rai, riscând să „mă aducă în formă”, când probabil că o treime din cei de aici, de pe Stargate, ar fi ofiţeri mai buni? Dumnezeule, cum funcţionează mintea militarilor!

– Eu bănuiesc că mintea birocraţilor, cel puţin, ar avea o legătură. Deţii o vechime stânjenitoare ca să fii simplu soldat.
– Asta se datorează exclusiv dilatării timpului. Am participat la numai trei campanii.
– Nu contează! În plus, trei înseamnă de două ori şi jumătate mai mult decât supravieţuieşte un soldat obişnuit. Probabil că băieţii de la propagandă te vor transforma într-un fel de erou al Pământului.
– Erou al Pământului... Am sorbit din bere. Unde-i Arnold Schwarzenegger acum, când avem cu adevărat nevoie de el?
– Arnold Schwarzenegger? A clătinat din cap. Ştii, eu n-am fost niciodată în cuva de instruire. Nu sunt expert în istoria militară.
– Las-o baltă.
Kynock şi-a terminat paharul şi i-a cerut chelnerului să-i aducă un „rom Antares”.
– Ei bine, ar trebui să-ţi fiu Ofiţerul de Orientare Temporală. Ce vrei să ştii despre prezent? Ceea ce se înţelege prin prezent...
Nu uitasem un lucru.
– N-ai fost în cuva de instruire?
– Nu, este rezervată doar ofiţerilor activi. Facilităţile calculatorului şi energia de care beneficiezi timp de trei săptămâni ar asigura funcţionarea Pământului pentru câteva zile. Prea costisitor pentru noi, care ne frecăm fundurile de scaune.
– După decoraţii, te-aş fi crezut combatant.
– Onorific.
Romul Antares consta dintr-o sondă înaltă şi subţire, umplută cu un lichid chihlimbariu-deschis deasupra căreia plutea puţină gheaţă. La fund se

găsea o globulă roşu-strălucitor, cam de mărimea unghiei de la degetul mare; din ea se ridicau filamente care se legănau lent.

– Ce-i chestia aia roşie?

– Scorţişoară. Nişte ester cu scorţişoară. Destul de bun... vrei să guşti?

– Nu, mulţumesc. Rămân la bere.

– Jos la nivelul 1, calculatorul bibliotecii are un fişier de orientare temporală pe care echipa mea îl actualizează zilnic. Poţi căuta acolo răspunsuri la întrebări specifice. În principal eu intenţionez să... te pregătesc pentru întâlnirea cu Forţa ta de Asalt.

– De ce? Sunt cu toţii ciborgi? Clone?

– Nu, a râs el, donarea oamenilor este ilegală. Principala problemă este că... hm-m-m, tu eşti heterosexual.

– Asta nu-i o problemă. Sunt tolerant.

– Da, profilul tău afirmă că... crezi că eşti tolerant, dar de fapt nu asta-i problema.

– Aha.

Ştiam ce avea să zică. Nu detaliile, ci esenţa.

– În FENU sunt înrolate numai persoanele stabile emoţional. Ştiu că-ţi vine greu să accepţi, însă heterosexualitatea este considerată o disfuncţie emoţională. Relativ uşor de vindecat.

– Dacă ei cred că mă vor putea vindeca *pe mine*...

– Relaxează-te, eşti prea vârstnic pentru un tratament. A sorbit cu delicateţe. Nu va fi chiar atât de greu să te înţelegi cu ei pe cât ai...

– Aşteaptă! Vrei să zici că nimeni... că toţi cei din compania mea sunt homosexuali? Dar eu?

– William, pe Pământ *toţi* sunt homosexuali. Excepţie fac vreo mie de persoane, veterani şi incurabili.

– Aha! (Ce aş fi putut spune?) Mi se pare o modalitate destul de drastică pentru rezolvarea problemei demografice.

– Poate că da, însă a dat rezultate. Populaţia Pământului a rămas stabilă la mai puţin de un miliard. Când cineva moare sau părăseşte planeta, un altul este format.

– Nu „născut”...

– Ba da, născut, dar nu aşa cum ştiai tu. Voi le spuneaţi „copii născuţi în eprubetă”, dar bineînţeles că acum nu se mai folosesc eprubete.

– Pare un progres...

– În orice creşă există un uter artificial care se îngrijeşte de individ în primele opt-zece luni de după formare. Ceea ce tu ai numi naştere se petrece în câteva zile - nu-i acel eveniment brusc şi drastic pe care-l cunoşteai.

O bravă lume nouă! m-am gândit.

– Nu mai există trauma naşterii, ci doar un miliard de homosexuali perfect potriviţi.

– Dacă-i judeci după standardele Pământului de azi. Poate că noi doi i-am considera puţin mai ciudaţi.

– Ăsta-i un eufemism. Am golit halba. Tu, tu... ă-ă-ă, eşti homosexual?

– Ah, nu! (M-am relaxat.) Deşi pot spune că nu mai sunt nici hetero. S-a bătut cu palma peste şold şi am auzit un zgomot ciudat. Am fost rănit şi s-a dovedit că am o afecţiune extrem de rară a sistemului limfatic - că nu se poate regenera. De la brâu în jos, sunt din metal şi plastic. Pentru a folosi termenul tău, sunt un ciborg.

La extrema cealaltă, cum obişnuia să spună mama.

– Soldat, l-am strigat pe chelner, adu-mi şi mie una din chestiile astea Antares.

Stăteam la bar cu un ciborg asexuat, care era probabil singura persoană normală, cu excepţia mea, de pe nenorocita aia de planetă.

– Şi să fie dublu.

**2**

Păreau destul de normali, în sala de conferinţe, unde ne-am întâlnit în ziua următoare. Tineri şi uşor încordaţi.

Majoritatea ieşiseră din creşă de numai de şapte-opt ani. Creşa era un mediu controlat şi izolat, în care aveau acces doar câţiva specialişti - în principal pediatri şi profesori. Când un individ pleacă din creşă, la doisprezece-treisprezece ani, el îşi alege un prenume (numele de familie provine în mod automat de la părintele cu contribuţia genetică mai însemnată) şi este în mod legal un adult în perioadă de testare, având o educaţie echivalentă cu cea deţinută de mine după primul an de colegiu. Cei mai mulţi continuă cu o educaţie - specializată, dar unii primesc slujbe şi încep munca imediat.

Sunt observaţi îndeaproape, iar aceia care manifestă simptome de sociopatie, de pildă predispoziţii heterosexuale, sunt trimişi în instituţii corecţionale. Se vindecă, sau rămân acolo pentru toată viaţa.

Absolut toţi sunt înrolaţi în FENU la vârsta de douăzeci de ani. Majoritatea desfăşoară o activitate administrativă vreme de cinci ani după care sunt lăsaţi la vatră. Câţiva norocoşi, cam unu la opt mii, sunt invitaţi să se ofere voluntari pentru instrucţia de luptă. Refuzul este „sociopat”, chiar dacă

înseamnă alţi cinci ani de armată. Iar şansele de a supravieţui timp de zece ani (subiectivi) de serviciu sunt atât de mici încât pot fi ignorate; n-a izbutit nimeni. Singura şansă este ca războiul să ia sfârşit înainte de terminarea lor. Să speri că dilatarea timpului va pune cât mai mulţi ani între bătăliile la care participi.

Deoarece se poate aproxima că, în medie, participi la o luptă într-un an subiectiv, şi pentru că într-o bătălie se înregistrează în medie treizeci şi patru la sută supravieţuitori, sunt uşor de calculat şansele de a supravieţui zece ani. Sunt în jur de două miimi din unu la sută. Altfel spus, ia un revolver antic cu butoiaş şi joacă ruleta rusească cu patru gloanţe în magazia de şase. Dacă o poţi face de zece ori la rând fără să împodobeşti peretele din spate, felicitări! Ai redevenit civil.

Întrucât în FENU există cam şaizeci de mii de soldaţi activi, te poţi aştepta ca 1,2 la sută dintre ei să supravieţuiască pentru zece ani. Eu nu intenţionam în mod serios să mă număr printre norocoşi, deşi mă aflam la jumătatea drumului.

Câţi dintre soldaţii aceia tineri care umpleau sala de conferinţe ştiau că sunt sortiţi pierii? Am încercat să asociez chipurile cu fişierele pe care le scanasem toată dimineaţa, însă nu era uşor. Cu toţii fuseseră selectaţi pe baza aceloraşi parametri de bază şi semănau extrem de mult între ei: înalţi, dar nu foarte înalţi, musculoşi dar nu greoi, inteligenţi dar nu introvertiţi... iar Pământul era mult mai omogen din punct de vedere rasial decât fusese pe timpul meu. Majoritatea păreau vag polinezieni. Doar doi, Kayibanda şi Lin, păreau reprezentanţii puri ai unor tipuri rasiale. M-am întrebat dacă ceilalţi îi şicanau.

Femeile erau sfâşietor de frumoase, însă nu mă aflam într-o poziţie care să-mi permită critica. Celibatul meu depăşea un an, de când mă despărţisem de Marygay.

M-am întrebat dacă vreuna dintre ele putea deţine o urmă de atavism, sau dacă ar fi ironizat excentricitatea comandantului ei. *Este absolut interzis ca un ofiţer să aibă legături sexuale cu subordonaţii săi*. **Ce formulare amabilă!** *Încălcarea acestei dispoziţii se pedepseşte prin suspendarea tuturor drepturilor băneşti şi degradarea la rangul de soldat sau cu moartea, dacă relaţia afectează eficienţa unităţii respective*. Dacă toate regulamentele FENU ar fi putut fi încălcate cu atâta nepăsare şi în mod repetat, aşa cum se întâmpla cu acesta, armata ar fi fost tare uşoară.

Pe de altă parte nu mă atrăgeau deloc băieţii. Nu eram deloc sigur cum anume aveau să arate peste încă un an.

– 'Ten-*ţie*!

Fusese locotenenta Hilleboe. Puteam fi recunoscător noilor mele reflexe că nu sărisem în picioare. Toţi cei din sală o făcuseră.

– Sunt locotenent Hilleboe şi voi fi încheietorul vostru de companie.

Pe timpuri asta era funcţia unui plutonier. Un semn că o armată există de prea multă vreme este faptul că numărul ofiţerilor creşte considerabil.

Hilleboe se comporta ca o adevărată profesionistă dură. Probabil că răcnea comenzi spre oglindă în fiecare dimineaţă, în timp ce se bărbierea. Îi parcursesem însă profilul şi ştiam că luptase o singură dată şi atunci numai două minute. Pierduse

un braţ şi un picior şi fusese avansată, ca şi mine, în urma testelor din clinica de regenerare.

La naiba, poate că fusese o persoană simpatică înainte de a trece prin trauma aceea; nici măcar un singur membru nu era plăcut de regenerat.

Le ţinea obişnuitul discurs înflăcărat al ofiţerului dur-însă-cinstit; nu-mi irosiţi timpul cu fleacuri, adresaţi-vă superiorului direct, majoritatea problemelor se pot rezolva la nivelul eşalonului cinci.

Îmi părea rău că nu avusesem vreme să discut cu ea mai devreme. Comanda Forţelor de Asalt ne zorise în noua misiune - urma să ne îmbarcăm a doua zi - iar eu abia dacă schimbasem câteva cuvinte cu ofiţerii mei.

Cu totul insuficient, întrucât devenea clar că eu şi Hilleboe aveam opinii destul de diferite despre modul de conducere al unei companii. Era adevărat că „vătăfia” urma să cadă în sarcina ei; eu eram şeful absolut. Hilleboe însă demarase o potenţială situaţie şef bun/şef rău, folosindu-se de scara ierarhică pentru a se izola de subordonaţi. Intenţionam să nu fiu la fel de distant, rezervându-mi o oră la fiecare două zile când orice soldat putea să mi se adreseze în mod direct cu plângeri sau sugestii, fără să ceară în prealabil permisiunea superiorului direct.

Amândoi primisem aceleaşi informaţii în decursul celor trei săptămâni petrecute în cuvă. Era interesant că ajunsesem la concluzii atât de diferite privind conducerea. Politica Uşii Deschise, de exemplu, dăduse bune rezultate în armatele „moderne” din Australia sau America şi părea mai cu seamă adecvată situaţiei noastre, în care urmam

să trăim laolaltă timp de luni sau chiar ani de zile. Folosisem sistemul pe *Sangre y Victoria*, ultima navă pe care servisem, şi păruse că dusese la reducerea tensiunilor.

Hilleboe le dăduse pe loc repaus în timp ce expunea toată organizarea preconizată; în curând avea să-i scoale în picioare şi să mă prezinte. Despre ce ar fi trebuit să vorbesc? Intenţionasem să spun numai câteva cuvinte previzibile şi să explic politica Uşii Deschise, apoi să-i las pe mâna comandorului Antopol, care să le vorbească despre *Masaryk II* [9]. Era însă bine să amân orice explicaţii până după o discuţie cu Hilleboe; de fapt, ar fi fost ideal dacă ea ar fi prezentat politica Uşii Deschise, ca să nu se pară că noi doi am fi fost în conflict.

Cel care m-a salvat a fost secundul meu la comandă, căpitanul Moore. A apărut grăbit printr-o uşă laterală - era permanent grăbit, un meteor grăsuţ - a salutat rapid şi mi-a întins un plic ce conţinea ordinele de luptă. M-am sfătuit rapid în şoaptă cu comandorul şi ea a fost de acord că le puteam spune încotro ne îndreptam, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, erau informaţii ce nu-i priveau pe soldaţi.

Una din problemele care nu trebuia să ne îngrijoreze în acest război era cea a spionilor duşmani. Sub un strat gros de vopsea de camuflaj, un tauran s-ar fi putut deghiza într-o ciupercă umblătoare. Imposibil să nu trezească suspiciuni.

Hilleboe îi ridicase în picioare şi le povestea ce comandant bun aveam să fiu; că luptasem în război încă de la început şi dacă intenţionau să

[9] Tomáš Garrigue Masaryk (1850-1937), om politic și filosof, primul președinte al Republicii Cehoslovace.

supravieţuiască pe durata înrolării ar fi fost bine să-mi urmeze exemplul. N-a menţionat că fusesem un soldat mediocru, cu talentul de a nu fi nimerit de gloanţe. Nici că demisionasem din armată la prima ocazie ivită şi că revenisem numai datorită condiţiilor intolerabile de pe Pământ.

– Mulţumesc, locotenent. I-am luat locul pe podium. Pe loc repaus!

Am despăturit foaia ce conţinea ordinul nostru de luptă şi le-am arătat-o.

– Am pentru voi o veste bună şi una rea.

Ceea ce până acum cinci secole fusese o glumă devenise actualmente consemnarea seacă a unei realităţi.

– Acestea sunt ordinele noastre privind campania Sade-138. Vestea bună este că probabil nu vom lupta, în nici un caz imediat. Vestea rea este că vom fi o ţintă.

S-au foit puţin auzind, însă nimeni n-a comentat şi nici nu şi-a luat ochii de la mine. Erau bine disciplinaţi. Sau poate doar fatalişti; nu ştiam cât de realistă era imaginea pe care o aveau asupra viitorului lor. Mai exact a inexistenţei unui viitor.

– Am primit ordin să... să găsim cea mai mare planetă portal aflată pe orbită în jurul colapsarului Sade-138 şi să construim acolo o bază. După aceea să rămânem în bază până vom fi înlocuiţi. Asta înseamnă doi-trei ani. Mai mult ca sigur că în acest timp vom fi atacaţi. După cum probabil cei mai mulţi dintre voi ştiu, Comanda Forţelor de Asalt a descoperit un şablon în deplasările inamicului de la un colapsar la altul. Se speră ca, refăcând în sens invers acest şablon prin timp şi spaţiu, să se descopere planeta tauranilor. Deocamdată se pot

trimite doar forţe de intercepţie, care să stânjenească expansiunea duşmanului. Într-o perspectivă mai largă, acesta va fi rolul nostru. Vom fi una din cele câteva zeci de forţe de asalt utilizate în manevrele de blocare de-a lungul frontierei inamice. Nu voi fi capabil să subliniez îndeajuns de des, sau de apăsat cât de importantă este misiunea - dacă FENU poate opri extinderea duşmanului, s-ar putea să-l încercuim. Şi să câştigăm războiul.

Preferabil înainte să fi murit cu toţii.

– Un lucru doresc să fie clar: este posibil să fim atacaţi chiar în ziua asolizării, sau să rămânem pe planetă timp de zece ani şi să ne întoarcem liniştiţi acasă. (Ce să-ţi zic!) Indiferent ce se va întâmpla, cu toţii ne vom păstra condiţia fizică. Pe durata tranzitului vom menţine un program regulat de calistenice şi vom repeta instrucţia fundamentală. Mai cu seamă tehnicile de construcţie - va trebui să instalăm baza şi facilităţile defensive în timpul cel mai scurt cu putinţă.

Dumnezeule, începusem să sun ca un ofiţer.

– Există întrebări?

Nimeni n-a ridicat mâna.

– Vă voi prezenta atunci pe comandorul Antopol.

Comandorul n-a încercat să-şi ascundă plictiseala în vreme ce a descris, unei săli pline de pifani, caracteristicile şi capabilităţile lui *Masaryk II*. Eu învăţasem în cuvă cele mai multe din lucrurile spuse de ea, totuşi finalul mi-a atras atenţia.

– Sade-138 va fi colapsarul cel mai depărtat la care au ajuns oamenii. Nu se află nici măcar în galaxia propriu-zisă, ci face parte din Norul Mare al lui Magellan, situat la o sută cincizeci de ani-lumină. Călătoria noastră va necesita patru salturi colapsar

şi va dura patru luni subiective. Manevrele de inserţie în colapsar ne vor duce cu trei sute de ani înapoia calendarului Stargate până ajungem la Sade-138.

Şi alte şapte sute de ani, dacă aveam să supravieţuiesc. Desigur, n-ar fi contat prea mult; Marygay era ca şi moartă şi nu exista nici o altă persoană în viaţă care să însemne ceva pentru mine.

– După cum a spus domnul maior, nu trebuie să lăsaţi cifrele acestea să vă adoarmă vigilenţa. Inamicul se îndreaptă de asemenea spre Sade-138 şi este posibil să ajungem acolo simultan. Matematica situaţiei este complicată, dar credeţi-ne pe cuvânt: va fi o cursă strânsă. Domnule maior, mai aveţi să le spuneţi ceva?

Am dat să mă ridic.

– Păi...

– 'Ten-*ţie*! a zbierat Hilleboe.

Trebuia să mă fi aşteptat la asta.

– Doar că aş dori să discut câteva minute cu ofiţerii mei, de la eşalonul 4 în sus. Sergenţii de pluton, vă aduceţi oamenii în Zona de Încărcare 67 mâine dimineaţă la ora 4:00. Până atunci sunteţi liberi. Rupeţi rândurile.

* * *

I-am invitat pe cei cinci ofiţeri în cabina mea şi am scos o sticlă de coniac franţuzesc veritabil. Mă costase solda pe două luni, dar ce altceva să fi făcut cu banii? Să-i fi investit?

Am împărţit pahare, dar doctoriţa Alsever m-a refuzat. A preferat să-şi spargă sub nări o capsulă micuţă şi să inhaleze profund. După aceea a

încercat, fără mult succes, să-şi ascundă expresia euforică.

– Mai întâi, am rostit turnând coniac, să încep cu o problemă personală esenţială. Toţi cei de faţă ştiu că nu sunt homosexual?

Un cor de „da, domnule” şi „nu, domnule”.

– Credeţi că asta va... complica poziţia mea de comandant? În privinţa funcţiei şi rangului?

– Domnule, eu nu..., a început Moore.

– Când suntem între noi, nu sunt necesare apelativele de felul acesta, l-am oprit. După timpul meu subiectiv, acum patru ani eram soldat. Când nu sunt soldaţi în preajmă, îmi veţi spune Mandella ori William. (Am simţit că făceam o greşeală, chiar în timp ce vorbeam.) Continuă, te rog!

– Ei bine, William, a reluat Moore, acum o sută de ani s-ar putea să fi reprezentat o problemă. Ştii ce credeau oamenii pe atunci.

– De fapt habar n-am. În domeniul istoriei, din secolul XXI şi până în prezent, nu cunosc decât ceea ce ţine de armată.

– Ah... Ei bine, a fost... ă-ă-ă, a fost... cum să spun?

A gesticulat din mâini.

– A fost o crimă, a intervenit sec Alsever. Asta s-a întâmplat când Consiliul Eugenic a început să-i obişnuiască pe oameni cu ideea homosexualismului universal.

– Consiliul Eugenic?

– Un organism al lui FENU, care are autoritate numai pe Pământ. A inhalat adânc din capsula goală. Ideea era să-i oprească pe oameni de a procrea biologic. Pentru că *A*, oamenii dovedeau o regretabilă lipsă de capacitate în alegerea partenerului genetic. Şi *B*, Consiliul a remarcat că

diferenţele rasiale aveau un inutil efect de disensiune asupra omenirii. Prin controlul total al naşterilor, în numai câteva generaţii toţi oamenii puteau avea aceeaşi rasă.

Nu ştiusem că se ajunsese atât de departe. Dar bănuiesc că era logic.

– Şi eşti de acord? Ca medic?

– Ca medic? Nu sunt sigură.

A scos altă capsulă din buzunar şi a frecat-o între degetul cel mare şi arătător, privind în gol. Sau privind ceva ce noi, ceilalţi, nu puteam zări.

– Într-un fel, îmi uşurează munca. Multe boli pur şi simplu nu mai există. Totuşi cred că ei nu cunosc chiar atâtea despre genetică. Nu este o ştiinţă exactă... ar putea face nişte lucruri foarte rele, ale căror rezultate să se vadă abia după câteva secole.

A spart capsula sub nări şi a inspirat adânc de două ori.

– Ca femeie însă, sunt cu totul pentru.

Hilleboe şi Rusk au încuviinţat, aprobând viguros din cap.

– Că ai scăpat de chinurile naşterii?

– Asta ar fi un aspect. Şi-a încrucişat ochii în mod comic, examinând capsula şi a mai inhalat o dată. În principal însă este vorba că nu... trebuie... să am un bărbat. Înăuntrul meu. Înţelegi? E dezgustător.

Moore a izbucnit în râs.

– Dacă n-ai încercat, Diana, nu...

– Taci din gură, a replicat ea azvârlind capsula în joacă spre căpitan.

– Totuşi e ceva perfect natural, am protestat.

– Ca şi legănatul pe o liană. Ca şi dezgroparea rădăcinilor comestibile cu ajutorul unui băţ. Progresul, maiorule, progresul!

– Oricum, a zis Moore, a reprezentat o crimă doar pentru o scurtă perioadă de timp. După aceea a fost considerată o, ă-ă-ă, ceva tratabil...

– O disfuncţie, a precizat Alsever.

– Mulţumesc. Iar acum, ei bine, este foarte rar. Mă îndoiesc că un bărbat sau o femeie ar avea sentimente puternice pro sau contra în această privinţă.

– O simplă bizarerie, a acceptat cu mărinimie Diana. Nimic comparabil cu canibalismul.

– E-n regulă, Mandella, a spus Hilleboe. N-am nici un fel de resentimente faţă de tine din acest motiv.

– Mă... mă bucur.

Grozav! Începusem să-mi dau seama că habar n-aveam cum să mă comport în societate. O mare parte a comportamentului meu „normal” se baza pe un cod nerostit de etichetă sexuală. Trebuia oare să-i tratez pe bărbaţi ca pe femei şi invers? Sau să-i tratez pe toţi ca fraţi şi surori? Totul era foarte derutant.

Mi-am terminat paharul şi l-am pus jos.

– Ei bine, vă mulţumesc pentru asigurări. În principal, cam asta dorisem să vă întreb... Sunt sigur că aveţi lucruri de făcut, să vă luaţi rămas bun de la cei dragi şi altele asemănătoare. Nu mă lăsaţi să vă reţin.

Cu toţii au plecat, mai puţin Charlie Moore. Am decis împreună să tragem o beţie ca-n basme, testând toate barurile şi cluburile din sector. Am ajuns la al doisprezecelea şi probabil că ne-am fi atins ţelul, dar am decis să dorm câteva ore înainte de plecare.

Singura dată când Charlie mi-a făcut un avans a fost extrem de politicos. Speram că şi refuzul meu

fusese tot politicos - dar bănuiam că aveam să capăt destulă practică.

## 3

Primele nave FENU avuseseră un fel de frumuseţe delicată, de dantelă. Însă în urma numeroaselor îmbunătăţiri tehnologice, rezistenţa structurii devenise mai importantă decât conservarea masei (o navă veche s-ar fi pliat ca un acordeon, dacă ai fi încercat o manevră la 25 *g*) iar asta se reflecta în design: obtuz, masiv, funcţional. Singurul ornament erau literele albastre mate, **MASARYK II**, scrise pe fuzelajul ca de obsidian.

Naveta noastră a trecut pe deasupra denumirii, în drum spre zona de andocare, şi am zărit o echipă de muncitori minusculi care lucrau acolo. Luându-i ca referinţă, mi-am dat scama că literele aveau peste o sută de metri înălţime. Nava depăşea un kilometru lungime (1036,5 metri, m-a anunţat memoria latentă), iar lăţimea era cam o treime din lungime (319,4 metri).

Asta nu însemna că urma să beneficiem de mult spaţiu liber. În cală existau şase vânători mari, cu propulsie tahionică, şi cincizeci de drone. Infanteria se înghesuia într-un colţ. *Războiul reprezintă domeniul disensiunilor*, afirmase Chuck von Clausewitz; încercam sentimentul că urma să-i punem la încercare spusele.

Aveam cam şase ore la dispoziţie înainte de a intra în cuva de accelerare. Mi-am lăsat bagajul în cabina micuţă ce avea să-mi fie cămin pentru următoarele douăzeci de luni şi am plecat în explorare.

Charlie ajunsese înaintea mea la bar şi beneficiase primul de privilegiul de a evalua calitatea cafelei din *Masaryk II*.

– Fiere de rinocer, a comentat el.

– Cel puţin nu-i soia, am replicat sorbind precaut.

Am decis că peste o săptămână aveam să duc dorul soiei.

Barul ofiţerilor era o cabină de trei metri pe patru, cu pereţi şi podea metalică, un automat pentru cafea şi un display de calculator. Şase scaune rigide şi o masă cu tastatură încorporată.

– Vesel loc, nu-i aşa? Absent, a comandat indexul general al bibliotecii. Aproape numai teorie militară.

– E bine. Ne împrospătează amintirile.

– Te-ai oferit voluntar pentru şcoala de ofiţeri?

– Eu? Nu. Am primit ordin.

– Cel puţin ai o scuză. A pocnit comutatorul de alimentare şi a privit punctul verzui dispărând. Eu am fost voluntar. Nu mi-au spus c-o să fie aşa.

– Mda. (Nu vorbea despre vreo problemă subtilă, despre povara responsabilităţii sau altceva.) Se spune că dispare încetul cu încetul.

Toate informaţiile acelea care erau împinse cu forţa în tine; un murmur permanent, neauzit.

– Ah, aici eraţi!

Hilleboe a apărut pe uşă şi ne-a salutat pe amândoi. A examinat rapid încăperea şi, în mod evident, mobilierul spartan i-a întrunit acceptul.

– Vrei să vorbeşti companiei înainte de a intra în cuvele de acceleraţie?

– Nu, nu văd de ce ar fi... necesar.

Fusesem cât pe-aci să spun „important”. Arta criticării subalternilor este una delicată. Îmi dădeam

seama că trebuia să-i reamintesc mereu lui Hilleboe cine era şeful.

Sau puteam schimba funcţiile între noi. Să simtă şi ea bucuriile conducerii.

– Ai putea să-i aduni pe şefii de plutoane şi să repetaţi secvenţa de imersiune. În cele din urmă vom face şi exerciţii contracronometru. Deocamdată însă cred că soldaţii pot beneficia de câteva ore de odihnă.

Dacă erau la fel de mahmuri ca şi comandantul lor...

– Da, domnule.

S-a răsucit şi a ieşit. Puţin iritată, fiindcă ceea ce-i cerusem să facă ar fi constituit mai degrabă atribuţiile lui Riland sau Rusk.

Charlie şi-a aşezat formele dolofane într-un scaun şi a suspinat:

– Douăzeci de luni într-o navă închisă. Cu ea! La dracu'!

– Ei bine, dacă te comporţi frumos cu mine, n-o să vă repartizez împreună.

– S-a făcut. Sunt sclavul tău pe viaţă. Începând de... vinerea viitoare. A inspectat ceaşca şi a decis să nu bea şi zaţul. Vorbesc serios, femeia asta va fi o problemă. Ce ai de gând să faci cu ea?

– Nu ştiu.

Bineînţeles şi Charlie se dovedea nesubordonat. El însă era secundul meu şi ieşea din scara ierarhică. În plus, trebuia să am *un* prieten.

– Poate că se va înmuia, după ce pornim.

– Cum să nu...

Teoretic vorbind, pornisem deja misiunea, târându-ne spre colapsarul Stargate cu acceleraţia de 1 *g*. Asta era însă doar pentru urechile echipajului;

tambuchiurile sunt greu de închis în imponderabilitate. Călătoria avea să înceapă cu adevărat numai după ce ne instalam în cuve.

Barul era prea deprimant, de aceea eu şi Charlie am folosit orele rămase la dispoziţie pentru explorarea navei.

Puntea de comandă aducea cu oricare altă extensie a unui calculator; se renunţase la luxul ecranelor de observaţie. Am rămas la o distanţă respectuoasă în vreme ce Antopol şi ofiţerii ei executau ultimele verificări înainte de a intra în cuve şi a ne lăsa soarta în seama maşinilor.

De fapt, exista un hublou, o lentilă groasă de plastic, în partea din faţă a punţii. Locotenentul Williams nu era ocupat, faza de preinserţie a funcţiei sale fiind complet automatizată, de aceea a fost încântat să ne prezinte detalii.

A bătut cu unghia în hublou.

– Sper că nu va fi nevoie să-l folosim în călătoria asta.

– Cum adică? a întrebat Charlie.

– Îl folosim numai dacă ne rătăcim. (Dacă unghiul de inserţie era greşit cu o miime de radian, aveam toate şansele să ajungem în cealaltă parte a galaxiei.) O idee aproximativă asupra poziţiei noastre se poate obţine din analiza spectrală a celor mai strălucitoare stele. Sunt ca nişte amprente... Identificăm trei şi putem triangula.

– Apoi găsim colapsarul cel mai apropiat şi revenim pe rută, am completat.

– Asta-i problema. Sade-138 este unicul colapsar pe care-l cunoaştem în Norii lui Magellan. Ştim de el doar din datele capturate de la taurani. Chiar dacă

am găsi alt colapsar, presupunând că ne rătăcim în Nor, n-am şti cum să facem inserţia.

– Grozav...

– Nu-i chiar ca o rătăcire de-a binelea, a continuat el cu o expresie maliţioasă pe chip. Am putea să ne închidem în cuve, să ne orientăm spre Pământ şi să pornim cu viteză maximă. Am ajunge acolo în trei luni, după timpul navei.

– Sigur că da, am încuviinţat, dar la 150.000 de ani în viitor.

La 21 *g*, atingi nouă zecimi din viteza luminii în mai puţin de o lună. După aceea, rămâi la mâna Sf. Albert.

– E adevărat, ăsta-i un dezavantaj, a zis Williams. Cel puţin vom afla cine a câştigat războiul.

Stai şi te-ntrebi câţi soldaţi au scăpat de război exact în felul ăsta. Patruzeci şi două de forţe de asalt erau rătăcite pe undeva şi pierdute din socoteală. Era posibil ca toate să se târască prin spaţiul normal cu o viteză apropiată de cea a luminii şi, de-a lungul veacurilor, să apară una câte una în vecinătatea Pământului sau a lui Stargate.

O modalitate convenabilă de dezertare, fiindcă odată ce intrai în lanţul de salturi colapsar nu mai puteai fi urmărit. Din nefericire, secvenţa de salturi era anteprogramată de Comanda Forţelor de Asalt; navigatorul uman intervenea numai dacă o eroare de calcul îl trimitea în „gaura de vierme” incorectă şi se ivea într-o regiune necunoscută a spaţiului.

Charlie şi cu mine am mers să inspectăm sala de sport, care era suficient de mare pentru ca o duzină de oameni să poată lucra simultan. L-am rugat să facă un grafic de utilizare, astfel încât fiecare să exerseze zilnic câte o oră, după ieşirea din cuve.

Sala de mese o depăşea cu puţin pe cea de gimnastică - chiar în patru ture succesive, urma să fim ticsiţi - iar barul trupei mi s-a părut şi mai deprimant decât al ofiţerilor. Aveam să mă confrunt cu o problemă de moral cu mult înainte de trecerea celor douăzeci de luni.

Arsenalul atingea dimensiunile sălii de sport, sălii de mese şi celor două baruri puse laolaltă. Aşa şi trebuia, dat fiind marea varietate a armelor de infanterie care evoluaseră de-a lungul veacurilor. Arma fundamentală rămăsese costumul de luptă, cu toate că devenise mult mai sofisticat decât primul model în care mă chircisem imediat înaintea campaniei Aleph-0.

Sublocotenentul Riland, armurierul, îşi supraveghea cei patru subordonaţi, câte unul din fiecare pluton, care verificau pentru ultima dată arsenalul. Probabil că era misiunea cea mai importantă de pe întreaga navă, când stai să te gândeşti ce se putea petrece cu toate tonele acelea de explozibil şi substanţe radioactive la o acceleraţie de 25 *g*.

I-am răspuns la salutul laconic.

– Totul în regulă, sublocotenent?

– Da, domnule, mai puţin blestematele de săbii. (Ele se foloseau în câmpul de stază.) Pur şi simplu se îndoaie, oricum le-am pune. Să sperăm că nu se vor rupe.

Nici măcar nu puteam încerca să înţeleg principiile de funcţionare ale câmpului de stază; fizica aflată la baza lor şi diploma mea în domeniu erau separate de un interval de timp comparabil cu cel ce-i despărţea pe Galileo şi Einstein. Însă efectele mi-erau cunoscute.

Înăuntrul câmpului, care era un volum sferic cu raza de aproximativ cincizeci de metri, nimic nu putea depăşi o viteză mai mare de 16,3 metri pe secundă. În interiorul lui nu exista radiaţie electromagnetică; nici electricitate, nici magnetism, nici lumină. Purtând costumul spaţial, totul din jur îţi apărea într-o monocromie fantomatică - fenomen despre care mi se explicase cu dezinvoltură că se datora „transferului de fază a cvasienergiei infiltrată dintr-o realitate tahionică adiacentă”, ceea ce pentru mine reprezenta o vorbărie fără noimă.

Drept rezultat însă, orice fel de armă devenea inutilizabilă. Până şi o bombă nova se transforma într-un soi de calup inert, în plus, orice creatură, fie ea pământeană ori taurană, murea într-o fracţiune de secundă, dacă era prinsă în interiorul câmpului fără un costum adecvat de protecţie.

La început se păruse că descoperisem arma finală. Se dăduseră cinci bătălii în care bazele taurane fuseseră rase fără nici o pierdere din partea noastră. Nu trebuia decât să duci generatorul de câmp lângă inamici (patru soldaţi voinici se puteau descurca în gravitaţia terestră) şi să-i priveşti murind în timp ce pătrundeau prin peretele opac al câmpului. Cei care transportaseră generatorul erau invulnerabili, cu excepţia scurtelor perioade când puteau fi nevoiţi să-l dezactiveze pentru a se orienta.

La a şasea folosire însă, tauranii fuseseră pregătiţi. Avuseseră costume protectoare şi purtaseră suliţe ascuţite, cu care putuseră perfora costumele celor din interiorul câmpului. Din clipa aceea, cei dinăuntru au fost înarmaţi.

Numai alte trei asemenea bătălii mai fuseseră raportate, deşi o duzină de forţe de asalt fuseseră

dotate cu generatoare de câmp. Celelalte continuau să lupte, sau se aflau pe drum, sau fuseseră complet distruse. Adevărul avea să fie cunoscut doar după întoarcerea lor. Şi nu erau încurajate să revină, dacă tauranii continuau să controleze propriile planete - conform legii, asta constituia „dezertare sub focul inamic”, având ca rezultat execuţia tuturor ofiţerilor (deşi se zvonea că li se spălau pur şi simplu creierii, erau reinstruiţi şi trimişi înapoi pe front).

– Vom folosi câmpul de stază, domnule? a întrebat Riland.

– Probabil. Nu de început, dacă nu cumva tauranii se găsesc deja acolo. Nu mă-ncântă ideea să trăiesc în costum, zi şi noapte.

Nu mă încânta nici ideea folosirii spadei, suliţei şi chakrei; indiferent câte spectre electronice trimisesem în Valhalla cu ajutorul lor.

Mi-am privit ceasul.

– Ei bine, ar fi timpul să coborâm la cuve, căpitane. Să vedem dacă toată lumea este pregătită.

Până la începutul secvenţei de inserţie mai rămăseseră două ore.

Sala în care se găseau cuvele semăna cu o imensă uzină chimică; podeaua avea diametrul de o sută de metri şi era ticsită cu aparate masive, vopsite într-un gri mat, uniform. Cele opt cuve erau dispuse aproape simetric în jurul ascensorului central - simetria era anulată de faptul că o cuvă avea dimensiuni duble faţă de celelalte. Aceea trebuia să fie cea pentru ofiţeri şi specialişti.

Plutonierul Blazynski a apărut dinapoia unei cuve şi m-a salutat. Nu i-am răspuns la salut.

– Ce dracu-i asta?

O pată de culoare în universul cenuşiu.
– O pisică, domnule.
– Nu mai spune! (Era o pisică mare, bălţată în toate culorile. Arăta ridicol, atârnând pe umărul lui.) Atunci să reformulez întrebarea: Ce dracu’ caută aici o pisică?
– Este mascota echipei de întreţinere, domnule.
Mâţa şi-a ridicat capul doar ca să stuchească fără chef spre mine, apoi a revenit la poziţia ei relaxată.
M-am uitat spre Charlie, care a strâns din umeri.
– Mi se pare o cruzime, a comentat el după care s-a adresat plutonierului: N-o să te bucuri prea mult de ea. După 25 *g*, o să fie numai blană şi maţe.
– Ah, nu, domnule! Domnilor!
A îndepărtat blana dintre umerii animalului şi am zărit acolo un niplu de fluorcarbon, exact cum aveam şi eu deasupra şoldului.
– Am cumpărat-o deja modificată de la un magazin de pe Stargate, domnule. Multe nave au pisici din astea. Comandorul ne-a semnat aprobarea.
Antopol avea tot dreptul s-o facă; întreţinerea ne revenea amândorura. În plus era nava ei.
– Nu puteaţi lua un câine?
Dumnezeule, urăsc pisicile! Îşi bagă nasul peste tot.
– Nu, domnule, nu se pot adapta. Nu fac faţă în imponderabilitate.
– A fost nevoie să faceţi vreo adaptare specială a cuvei? s-a interesat Charlie.
– Nu, domnule. Există o cuşetă suplimentară. (Minunat! Asta însemna că aveam să fiu în aceeaşi cuvă cu animalul.) N-a trebuit decât să scurtăm centurile. Pentru întărirea pereţilor celulari este necesar un alt ser, dar era inclus în preţ.

Charlie a scărpinat pisica înapoia unei urechi. Pisica a tors încetişor, dar nu s-a clintit.

– Mi se pare idiot. La animal mă refer...

– I-am injectat deja serul, domnule. (Nu era de mirare că nu reacţiona aproape deloc; medicamentul respectiv îţi încetineşte metabolismul la limita supravieţuirii.) Este mai uşor să-l fixăm în centuri...

– Cred că n-am nimic împotrivă, am spus gândindu-mă că putea fi bine pentru moral. Dar dacă începe să mi se bage printre picioare, eu personal o trimit la reciclare.

– Da, domnule! a exclamat plutonierul vizibil uşurat.

Se gândea probabil că, de fapt, n-aş fi putut face una ca asta unui ghemotoc aşa drăguţ de blăniţă. Pune-mă la încercare, amice!

Am inspectat totul. Singura incintă nevizitată a fost cala uriaşă unde aşteptau vânătorii şi dronele, fixaţi cu cleme în masivele lor rame de protecţie împotriva acceleraţiilor. M-am dus împreună cu Charlie să aruncăm o privire, dar nu existau ferestruici în partea noastră a sasului. Ştiam că înăuntru trebuia să fie una, însă ecluza fusese evacuată şi nu merita să parcurgem întregul ciclu de umplere-şi-încălzire doar pentru a ne satisface curiozitatea.

Începusem să mă simt de-a dreptul inutil. Am apelat-o pe Hilleboe, care m-a anunţat că totul era sub control. Având încă o oră de pierdut, m-am înapoiat în bar şi am început cu calculatorul un joc de *Kriegspieler*, care tocmai începuse să devină interesant când a răsunat semnalul de avertizare - mai erau zece minute.

* * *

Cuvele de accelerare aveau o „durată de înjumătăţire a vieţii” de cinci săptămâni; existau cincizeci la sută şanse ca să poţi rămâne imersat timp de cinci săptămâni înainte ca vreo supapă sau conductă să plesnească şi să fii strivit aidoma unui gândac sub talpă. În practică, doar o situaţie cu totul şi cu totul specială ar fi justificat utilizarea cuvelor mai mult de două săptămâni. Noi intram în ele pentru mai puţin de zece zile; prima etapă a călătoriei.

Cinci săptămâni sau cinci ore - în privinţa celui din interior era totuna. Odată ce presiunea atingea nivelul operaţional, nu mai simţeai trecerea timpului. Creierul şi corpul îţi deveneau beton. Nici unul din simţuri nu oferea vreun input şi te puteai amuza câteva ore, pur şi simplu încercând să-ţi silabiseşti numele.

De aceea n-am fost tocmai surprins când mi s-a părut că, aproape imediat, m-am simţit brusc uscat, cu corpul furnicându-mă. Locul părea întrunirea unor astmatici în mijlocul unei fâneţe: treizeci şi nouă de persoane şi o pisică tuşind şi strănutând simultan, ca să scape de ultimele reziduuri de fluorcarbon. În vreme ce bâjbâiam pe la centuri, uşa laterală a glisat, inundând cuva cu o lumină dureros de strălucitoare. Pisica a ieşit prima, urmată de năvala generală a oamenilor. Ca să-mi păstrez demnitatea, am aşteptat să fiu ultimul.

Peste o sută de persoane se înghesuiau afară, masându-şi cârceii şi crampele. Demnitate! Înconjurat de pogoane de trupuri goale de femei tinere, am căutat să le privesc drept în ochi, încercând cu disperare să rezolv în minte o ecuaţie

diferenţială de gradul trei pentru a evita erecţia reflexă. O soluţie de moment, care a reuşit totuşi să mă aducă în ascensor.

Hilleboe răcnea ordine, aliniind soldaţii şi, când uşile s-au închis, am observat că toţi membrii unui pluton erau acoperiţi din creştet până în tălpi cu vânătăi uşoare. Douăzeci de perechi de ochi negri. Trebuia neapărat să discut atât cu cei de la întreţinere, cât şi cu corpul medical despre problema respectivă.

După ce mă îmbrăcam.

## 4

Am rămas timp de trei săptămâni la 1 *g*, cu perioade ocazionale de imponderabilitate pentru controlul navigaţiei, în vreme ce *Musaryk II* se îndepărta de colapsarul Resh-0 pe o orbită alungită şi îngustă, pentru a reveni de unde plecase. Perioada respectivă s-a desfăşurat fără probleme, soldaţii adaptându-se destul de bine rutinei de la bord. Le-am oferit un minim de corvezi şi un maxim de exerciţii fizice şi recapitulări ale instrucţiei - pentru binele lor, deşi nu eram naiv să cred că ei vor privi în acelaşi fel lucrurile.

Cam după o săptămână, soldatul Rudkoski (ajutorul de bucătar) şi-a construit un alambic, producând zilnic aproape opt litri de alcool etilic 95%. N-am dorit să-l opresc - viaţa era şi aşa monotonă; nu-mi păsa, câtă vreme oamenii veneau treji la post - dar eram al naibii de curios să aflu cum reuşea să extragă materia primă din sistemul nostru ecologic închis şi cum i se plătea pentru băutură. De aceea m-am folosit de scara ierarhică în sens invers, cerându-i lui Alsever să afle. Ea l-a întrebat pe Jarvil,

care l-a întrebat pe Carreras, care stătea împreună cu Orban, bucătarul. S-a dovedit că sergentul-major Orban pusese totul la cale, lăsându-l pe Rudkoski să facă munca propriu-zisă, şi acum tânjea să se laude unei persoane demne de încredere.

Dacă aş fi mâncat vreodată alături de soldaţi, poate aş fi mirosit că se întâmpla ceva anormal. Schema pusă la punct nu-i cuprindea însă şi pe ofiţeri.

Prin intermediul lui Rudkoski, Orban clădise o întreagă economie a alcoolului. Ea se desfăşura cam aşa:

Fiecare masă includea un desert extrem de dulce - tartă, prăjitură sau şarlotă - pe care îl puteai mânca, dacă rezistai la gustul leşinător. Însă dacă îl aduceai înapoi, când te prezentai cu el la ghişeul de reciclare, Rudkoski îţi dădea un bon valorând zece cenţi şi arunca desertul într-o cuvă de fermentare. Avea două asemenea cuve, de câte douăzeci de litri fiecare, una „operaţională”, în timp ce o completa pe cealaltă.

Bonul de zece cenţi stătea la baza unui sistem ce-ţi permitea să cumperi o jumătate de litru de etil (cu aroma dorită) pentru suma de cinci dolari. O grupă de cinci soldaţi care renunţa la toate deserturile putea cumpăra aproape un litru săptămânal, suficient pentru o petrecere, totuşi nu îndeajuns ca să le afecteze sănătatea.

Când Diana mi-a povestit totul, a adus şi o sticlă de Rudkoski Prost - literalmente; era o aromă care dăduse greş. După ce parcursese scara ierarhică, din sticlă lipseau doar câţiva centimetri cubi.

Gustul era oribil: o combinaţie de căpşuni şi seminţe de chimen. Dând dovadă de o perversitate

nu neobişnuită la cei care beau rar, Dianei i-a plăcut. Am adus nişte apă de la gheaţă şi s-a pilit complet într-o oră. Eu mi-am umplut un singur pahar, pe care nu am izbutit să-l termin.

Când a trecut de jumătatea drumului spre inconştienţă, bolborosind un monolog liniştitor în direcţia ficatului, Diana a ridicat brusc capul şi m-a privit direct, aidoma unui copil inocent.

– O s-ai o p'o... blemă, maio' William.

– Nici jumătate din problema pe care o s-o ai tu mâine dimineaţă, sublocotenent Diana.

– Nu, nu. A fluturat un braţ nesigur prin faţa ochilor. Nişte vita... mine, nişte glu... coză, un pic de ad'e... nalină, dacă alealte nu me'g. Tu... tu... O s-ai o p'o... blemă... adevă'ată!

– Uite ce-i, Diana, n-ai vrea să...

– T'ebuie să... te duci la capo'alu' ăla d'ăguţ... Valdez. (Valdez era consilierul masculin în probleme sexuale.) Iel a'e iempatie. Ie mese'ia lui. O să te...

– Am mai discutat despre asta, ţii minte? Vreau să rămân aşa cum sunt.

– Toţi v'em aşa. Şi-a şters o lacrimă conţinând probabil unu la sută alcool. Ştii că te-au po'eclit Moşu' A'mat. Nu-i aşa!

A privit podeaua, apoi un perete.

– De fapt îţi zic Moşu' Ciudat!

Mă aşteptasem la porecle mult mai rele, dar nu atât de repede.

– Nu-mi pasă. Întotdeauna comandanţii sunt porecliţi.

– Ştiu, da'... S-a sculat brusc, clătinându-se puţin. Am băut p'ea mult. T'ebuie să m-aşez.

S-a întors cu spatele la mine şi s-a întins atât de tare încât i-a trosnit o articulaţie. După aceea a

şuierat un fermoar şi Diana şi-a lăsat tunica să-i cadă, a ieşit din ea şi s-a apropiat în vârful picioarelor de patul meu. S-a aşezat şi a bătut cu palma în saltea.

– Haide, William. Ie singu'a ocazie.

– Pentru Dumnezeu, Diana. N-ar fi cinstit.

– Ba-i cinstit, a chicotit ea. În plus, sunt docto'. Pot fi detaşată, n-o să mă de'an... jeze. Ajută-mă...

După cinci sute de ani, sutienele se prindeau tot cu cleme la spate.

Un anume tip de gentleman ar fi ajutat-o să se dezbrace şi ar fi ieşit pe nesimţite. Un alt tip de gentleman s-ar fi repezit spre uşă. Neaparţinând nici uneia dintre acele categorii, m-am apucat de treabă.

Poate că a fost mai bine că ea a adormit înainte de a fi avansat cine ştie ce. I-am admirat şi pipăit trupul mult, apoi, simţindu-mă aidoma unui ticălos, i-am strâns toate boarfele şi am îmbrăcat-o.

Am ridicat-o din pat - dulce povară! - după care mi-am dat seama că dacă mă zărea cineva ducând-o în cabina ei, avea să fie ţinta zvonurilor pe toată durata campaniei. L-am apelat pe Charlie, i-am spus că am băut ceva şi Diana nu se simţea prea bine şi l-am întrebat dacă nu poate veni să ciocnim un păhărel şi să mă ajute s-o transport acasă pe buna doctoriţă.

Până când Charlie a ciocănit la uşă, Diana sforăia nevinovată într-un scaun.

– Doctore, a surâs căpitanul, vindecă-te singur!

i-am întins sticla, avertizându-l. A mirosit-o şi s-a strâmbat.

– Ce-i asta, vopsea?

– Ceva preparat de bucătari. Garantat!

A lăsat sticla cu grijă, parcă temându-se să nu explodeze dacă o mişca prea brusc.

– Întrevăd o apropiată reducere a clienţilor. O epidemie de intoxicaţii... ea a băut cu adevărat mizeria asta?

– De fapt bucătarii au recunoscut că a fost un experiment care nu s-a desfăşurat aşa cum speraseră. Celelalte arome ale lor sunt clar băubile. Da, chiar i-a plăcut.

– Ei bine... A izbucnit în râs: La dracu'! O iei tu de picioare şi eu de mâini?

– Nu, uite ce-ţi propun, fiecare s-o luăm de sub un braţ. Poate că reuşeşte să umble.

Diana a gemut încetişor când am ridicat-o din scaun, a deschis un ochi şi a mormăit:

– Bună, Cha'lii...

Apoi a închis ochiul şi ne-a lăsat s-o târâm până în cabină. Nimeni nu ne-a văzut pe drum, dar tovarăşa ei de cabină, Laasonen, era trează şi citea.

– A băut până la urmă porcăria aia? Şi-a privit prietena cu o afecţiune amuzată. Haide, lăsaţi-mă să v-ajut.

Toţi trei am vârât-o în pat. Laasonen i-a îndepărtat nişte şuviţe de păr din ochi.

– Spunea că era vorba de un experiment.

– Are mai mult devotament decât mine vizavi de ştiinţă, a comentat Charlie. Plus un stomac mai sănătos.

Cu toţii ne-am dorit să nu fi spus asta.

* * *

Destul de stingherită, Diana a recunoscut că nu-şi mai amintea nimic din cele întâmplate după primul pahar şi, discutând cu ea, am dedus că crezuse că Charlie fusese tot timpul de faţă. Ceea ce era mai

bine, desigur. Deşi, vai! Diana, latenta mea heterosexuală, o să-ţi cumpăr o sticlă de scotch adevărat în primul port în care vom ajunge. Peste vreo şapte sute de ani.

Am revenit în cuve pentru saltul de la Resh-10 la Kaph-35. Asta a însemnat două săptămâni la 25 *g*, urmate de alte patru săptămâni de exerciţii fizice la 1 *g*.

Eu îmi anunţasem politica Uşii Deschise, dar practic nimeni nu profita de ea. Îi vedeam rareori pe soldaţi şi ocaziile respective aveau întotdeauna conotaţii negative: testările recapitulărilor de instrucţie, admonestările şi ocazionalele cursuri. Iar ei vorbeau de-a dreptul ininteligibil, răspunzând doar la întrebările directe.

Majoritatea aveau engleza ca limbă principală, sau secundară, însă aceasta se modificase atât de drastic în 450 de ani încât de abia o puteam înţelege, ba chiar deloc dacă se vorbea rapid. Din fericire, în decursul instrucţiei de bază, toţi învăţaseră engleza de la începutul secolului XXI; graiul, sau dialectul acela servea drept *lingua franca*[10] temporală, cu ajutorul căreia un soldat din veacul XXV se putea face înţeles de cineva care fusese contemporan cu stră-stră-bunicii săi acum nouă generaţii. Dacă mai exista noţiunea de bunici...

---

[10] Lingua franca desemna în limba latină  o limbă comună, de comunicare, limba administrației, a documentelor oficiale etc. Având în vedere structura multi etnică și multiculturală a Imperiului Roman, această funcție era îndeplinită de *limba latină*. În perioada modernă a existat o tentativă de a inventa o lingua franca, *esperanto*. În condițiile globalizării, o parte din funcțiile lingua franca au fost preluate de *limba engleză*.

M-am gândit la primul meu comandant combatant, căpitanul Stott - pe care-l detestasem la fel de cordial ca restul companiei - şi am încercat să-mi imaginez cum m-aş fi simţit dacă el ar fi fost dereglat sexual şi eu ar fi trebuit să învăţ o limbă nouă în folosul său.

Aşa că, desigur, aveam şi probleme de disciplină. Mai surprinzător însă mi se părea că exista disciplina în sine. Hilleboe era responsabilă pentru asta; deşi n-o înghiţeam deloc, trebuia să recunosc că ştia cum să-şi ţină soldaţii în frâu.

Majoritatea inscripţiilor mâzgălite pe pereţii navei se refereau la acte sexuale la limita imposibilului între încheietorul de companie şi şeful ei.

* * *

De la Kaph-35 am sărit la Samk-78, de acolo la Ayin-129 şi în sfârşit la Sade-138. Marea parte a salturilor nu aveau decât câteva sute de ani-lumină, dar ultimul a acoperit 140.000 - probabil cel mai lung salt colapsar efectuat de un echipaj uman.

Timpul petrecut prin gaura de vierme de la un colapsar la următorul era întotdeauna acelaşi, indiferent de distanţă. Când studiasem fizica, se crezuse că durata unui salt colapsar avea valoarea zero dar, după vreo două secole, un experiment complicat cu ghid de unde dovedise că, în realitate, saltul dura o fracţiune de nanosecundă. Nu pare cine ştie ce, dar şi aşa fizica trebuise reclădită din temelii după descoperirea saltului colapsar; acum fuseseră nevoiţi să dărâme din nou toată blestemăţia după ce constataseră că pentru a ajunge din *A* în *B* se scurgea o anumită durată de timp. Fizicienii tot nu ajunseseră la o teorie comună.

Noi însă aveam probleme mult mai presante când ieşisem din câmpul colapsar al lui Sade-138 având viteza egală cu trei sferturi din cea a luminii. Nu se putea spune imediat dacă tauranii ajunseseră înaintea noastră. Am lansat o dronă anteprogramată care urma să decelereze la 300 *g* şi să arunce o privire în jur. Ea avea să ne avertizeze dacă detecta alte nave în sistemul planetar, ori dovezi ale activităţii taurane pe vreuna dintre planetele colapsarului.

După lansarea dronei, am intrat în cuve şi calculatoarele au executat o serie de manevre evazive vreme de trei săptămâni, în timp ce încetineam. N-au fost nici un fel de probleme, totuşi trei săptămâni reprezintă o durată a naibii de mare pentru a rămâne îngheţaţi în cuvă; vreo două zile după ce am ieşit, cu toţii ne târam pe coridoare aidoma unor geriatrici ologi.

Dacă drona ne-ar fi anunţat că tauranii se găseau deja în sistem, am fi decelerat imediat la 1 *g* şi am fi lansat vânătorii şi drone înarmate cu bombe nova. Sau poate că n-am fi apucat să trăim atât; uneori tauranii atacau navele la numai câteva ore după ce pătrundeau în sistem. Moartea în cuvă nu reprezenta chiar modalitatea cea mai plăcută de părăsire a lumii.

Am avut nevoie de o lună ca să ne apropiem la două U.A. de Sade-138, unde drona găsise o planetă respectând specificaţiile.

Era o planetă ciudată, puţin mai mică decât Pământul dar cu densitatea mai mare. Nu avea chiar gerul criogenic ce putea fi întâlnit pe majoritatea planetelor portal, atât datorită căldurii miezului ei cât şi faptului că S Doradus, steaua cea mai

strălucitoare a Norului, se afla doar la o treime de an-lumină depărtare.

Trăsătura cea mai stranie a planetei o constituia lipsa oricăror forme de relief. Din spaţiu semăna cu o bilă de biliard uşor deformată. Fizicianul nostru, sublocotenentul Gim, i-a explicat starea relativ pură, explicând că orbita ei anormală, aproape identică cu a unei comete, însemna probabil că-şi petrecuse cea mai mare parte a vieţii ca „planetă vagabond”, rătăcind singură prin spaţiul interstelar. Existau destule şanse de a nu fi fost lovită de nici un meteor mare până ce nimerise în preajma lui Sade-138 şi fusese capturată - silită să rămână lângă alte fragmente de materie ce se roteau în jurul colapsarului.

Am lăsat *Masaryk II* pe orbită (putea asoliza, însă în felul acesta şi-ar fi redus vizibilitatea şi timpul necesar plecării) şi am descărcat materialele de construcţie folosind cei şase vânători.

Era grozav să ieşim din navă, deşi planeta nu era chiar primitoare. Atmosfera consta dintr-un vânt rarefiat şi rece de hidrogen şi heliu, chiar la amiază fiind prea frig pentru ca alte substanţe să existe în stare gazoasă.

„Amiaza” era momentul când S Doradus se găsea deasupra capului, o scânteie micuţă şi orbitor de luminoasă. Temperatura cobora noaptea, ajungând de la 25 la 17 Kelvin - ceea ce ridica probleme, întrucât înaintea zorilor hidrogenul începea să se condenseze din atmosferă, făcând totul atât de alunecos încât n-avea rost să faci orice altceva decât să te aşezi şi să-i aştepţi evaporarea. La ivirea zorilor, un curcubeu în culori pastelate şi şterse era

singurul fenomen capabil să alunge monotonia alb-negru a peisajului.

Acoperit cu mici bulgări granulari de gaz îngheţat, care glisau lent dar continuu în briza anemică, solul devenea înşelător. Trebuia să păşeşti încet şi legănat ca să te menţii pe picioare; dintre cei patru oameni care aveau să moară în timpul construcţiei bazei, trei aveau să fie victimele unor banale căzături.

Soldaţii nu fuseseră încântaţi de hotărârea mea de a construi perimetrele defensive şi antiaeriene înaintea dormitoarelor. Lucram însă după manual şi ei căpătau două zile de repaus la bordul navei pentru fiecare „zi” petrecută pe planetă - ceea ce, recunosc, nu era din cale afară de generos, fiindcă zilele la bordul navei aveau 24 de ore, pe când ziua pe planetă dura 38,5 ore.

Baza a fost terminată în mai puţin de patru săptămâni şi constituia cu adevărat o structură formidabilă. Perimetrul, un inel cu diametrul de un kilometru, era păzit de douăzeci şi cinci de lasere bevawatt, cu autoghidaj, al căror timp de ochire şi tragere atingea o miime de secundă. Ele reacţionau la mişcarea oricărui obiect mai măricel aflat între perimetru şi orizont. Uneori, când vântul atingea o anumită viteză, iar solul era umed cu hidrogen, micuţele granule de gheaţă se contopeau în bulgări de zăpadă prea puţin tasată care începeau să se rostogolească. Nu ajungeau prea departe…

Pentru o protecţie timpurie, înainte ca inamicul să apară deasupra orizontului nostru, baza se afla în centrul unui uriaş câmp de mine. Minele îngropate detonau la cea mai neînsemnată distorsiune a câmpurilor gravitaţionale locale; un singur tauran le

declanşa dacă se apropia la mai puţin de douăzeci de metri de ele; acelaşi lucru îl putea realiza şi o navetă trecând la un kilometru deasupra. Existau 2.800 de mine, majoritatea bombe nucleare de 100 microtone. Cincizeci dintre ele erau dispozitive tahionice devastator de puternice. Toate fuseseră împrăştiate în mod aleatoriu într-o coroană circulară care se extindea cu cinci kilometri dincolo de limita eficienţei laserelor.

În interiorul bazei ne bizuiam pe laserele individuale, grenadele de o microtonă şi lansatoarele cu repetiţie de rachete tahionice, care nu fuseseră niciodată testate în luptă, câte unul pentru fiecare pluton. Ca ultimă soluţie, câmpul de stază fusese instalat lângă dormitoare. În interiorul domului său cenuşiu opac, alături de suficient armament paleolitic pentru a stăvili Hoarda de Aur, adusesem şi un vânător mic, în eventualitatea că pierdeam toate vehiculele spaţiale în decursul câştigării unei bătălii. Doisprezece oameni puteau astfel să revină pe Stargate.

Nu era prea grozav să ne gândim la faptul că ceilalţi supravieţuitori nu puteau face nimic până mureau, sau erau înlocuiţi.

Dormitoarele şi anexele administrative se aflau în subteran, pentru a fi protejate de armele cu tragere directă. Dispunerea respectivă nu ridica însă mult moralul; existau liste de aşteptare pentru fiecare detaliu exterior, indiferent cât ar fi fost de laborios sau riscant. Nu dorisem ca soldaţii să iasă la suprafaţă în timpul liber, din cauza pericolelor implicate dar şi datorită durerilor de cap administrative determinate atât de verificările

echipamentelor la ieşire şi intrare, cât şi de urmărirea permanentă a locaţiilor fiecărei persoane.

În cele din urmă am fost nevoit să cedez şi să le permit să iasă câteva ore pe săptămână. Nu exista nimic de văzut, cu excepţia şesului neted şi a cerului (dominat în timpul zilei de S Doradus, iar noaptea de uriaşul şi înceţoşatul oval al galaxiei), totuşi era mai bine decât să priveşti pereţii şi plafonul din stâncă topită.

Unul din sporturile favorite era să te apropii de perimetru şi să azvârli bulgări de zăpadă în faţa laserelor; să vezi cât de mic era bulgărul ce putea declanşa arma. Mie mi se părea că distracţia oferită de această ocupaţie egala privirea unui robinet care picură, totuşi nu făcea nimănui rău întrucât laserele trăgeau doar în exterior şi aveam suficientă energie de irosit.

Timp de cinci luni, lucrurile s-au desfăşurat fără necazuri. Problemele administrative erau de felul celor pe care le avusesem pe *Masaryk II*. În plus, ne aflam în mai puţin pericol aşa, ca troglodiţi pasivi, decât ca atunci când sărisem de la un colapsar la altul, cel puţin până apărea inamicul.

M-am făcut că nu văd când Rudkoski şi-a reasamblat alambicul. Orice destrăma monotonia corvezilor din garnizoană era binevenit, iar alambicul nu numai că asigura băutură soldaţilor, dar şi oferea ceva de riscat. Eu am intervenit doar în două moduri: nimeni nu putea ieşi din bază dacă nu era complet treaz şi nimeni nu putea vinde favoruri sexuale. Poate că vinovat era puritanul din mine, însă procedam după regulament. Opiniile specialiştilor erau împărţite. Sublocotenentul Wilber, ofiţerul psihiatru, îmi dădea dreptate; consilierii

sexuali Kajdi şi Valdez nu. Probabil că făceau pe nebunii, fiind „profesioniştii”.

Cinci luni de stereotipie comodă până la plictis, apoi a intervenit cazul soldatului Graubard.

* * *

Din motive evidente, armele erau interzise în dormitoare. Datorită instrucţiei primite, până şi o bătaie cu pumnii se putea transforma într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte, iar temperamentele erau irascibile. Probabil că o sută de oameni obişnuiţi şi-ar fi sărit unul de gâtul celuilalt după o săptămână petrecută în buncărul nostru, însă soldaţii aceştia fuseseră selectaţi cu grijă pentru capacitatea lor de acceptare a spaţiilor închise.

Cu toate acestea, existaseră şi bătăi. Graubard aproape că-şi ucisese fostul amant, Schon, când acesta se strâmbase la el în cantină. Căpătase o săptămână de detenţie solitară (ca şi Schon, care declanşase conflictul), urmată de terapie psihiatrică şi măsuri punitive. După aceea îl transferasem în plutonul 4, ca să nu se mai întâlnească zilnic cu Schon.

Prima dată când trecuseră unul pe lângă celălalt pe coridoare, Graubard îl salutase pe Schon cu o lovitură sălbatică de picior aţintită spre beregată. Diana fusese nevoită să-i facă o trahee nouă. Graubard căpătase altă rundă intensivă de detenţie, terapie şi pedepse - la naiba, nu-l puteam transfera în altă *companie* - şi acolo a fost băiat bun timp de două săptămâni. Am rearanjat graficele de corvezi şi mese ale celor doi astfel încât să nu mai fie niciodată în aceeaşi încăpere. S-au întâlnit însă din nou pe coridoare şi de data asta scorul a fost mai echilibrat: Schon s-a ales cu două coaste fracturate,

dar Graubard a pierdut patru dinţi şi şi-a spart un testicul.

Dacă se menţinea tot aşa, urma să am cel puţin o gură mai puţin de hrănit.

Conform Codului Universal al Justiţiei Militare, aş fi putut ordona execuţia lui Graubard, întrucât din punct de vedere tehnic ne găseam în stare de luptă. Charlie a sugerat însă o soluţie mai umanistă, cu care am fost de acord.

Nu aveam suficient spaţiu pentru a-l ţine pe Graubard în detenţie solitară permanentă, ceea ce părea singura metodă umană şi în acelaşi timp practică, dar la bordul lui *Masaryk II*, care se afla deasupra noastră pe o orbită staţionară, exista îndeajuns loc. Am apelat-o pe Antopol şi ea a fost de acord să-l preia. I-am acordat permisiunea de a-l evacua pe nenorocit în spaţiu dacă-i făcea probleme.

Am convocat o adunare generală pentru a explica situaţia, astfel încât să fie o lecţie pentru toţi. Tocmai începusem să vorbesc, cu compania aliniată în faţa mea, iar ofiţerii şi Graubard în spate... când cretinul a decis să mă ucidă.

Precum toţi ceilalţi, Graubard beneficia de cinci ore pe săptămână de antrenamente în câmpul de stază. Supravegheaţi îndeaproape, soldaţii exersau cu spadele, suliţele şi alte arme albe asupra unor manechine de taurani. Nu se ştie cum, Graubard reuşise să şterpelească o armă, o chakra indiană, care e un disc din metal cu muchia exterioară tăioasă ca briciul. Este un instrument dificil, dar dacă înveţi cum să-l foloseşti poate fi aruncat mult mai eficient decât un cuţit. Graubard devenise expert în manevrarea lui.

Într-o fracţiune de secundă, el i-a scos din luptă pe cei care-l încadrau - izbindu-l pe Charlie cu cotul în tâmplă şi simultan sfărâmând rotula lui Hilleboe cu o lovitură de picior -, a scos chakra din tunică şi a lansat-o spre mine. Înainte să fi reacţionat, chakra parcursese jumătate din distanţa spre beregata mea.

Instinctiv, am ridicat palma ca să-i deviez traiectoria şi am fost la un centimetru de pierderea a patru degete. Muchia ascuţită mi-a tăiat adânc podul palmei, însă am izbutit să-i schimb direcţia. Apoi Graubard s-a năpustit, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet pe care sper că nu-l voi mai vedea niciodată.

Poate că nu-şi dăduse seama că *moşul ciudat* nu era decât cu cinci ani mai în vârstă decât el; că *moşul ciudat* avea reflexe de luptă şi trei săptămâni de antrenament chinestezic prin feedback negativ. Oricum, a fost atât de simplu încât aproape mi-a părut rău pentru el.

Vârful drept al piciorului său se răsucise spre interior; am ştiut că avea să mai facă un pas după care să ţâşnească într-un salt de *savate*. Am reglat distanţa dintre noi printr-o *ballestra* scurtă şi, în clipa când ambele lui picioare au părăsit podeaua, l-am izbit din lateral în plexul solar. Când a atins pardoseala nu mai era conştient.

*Dacă ar trebui să omori un om*, spusese Kynock, *nu sunt sigur că ai putea s-o faci*. În săliţa aceea erau peste o sută douăzeci de oameni şi nu se auzea decât sângele meu, picurând monoton pe podea din pumnul încleştat. *Chiar dacă cunoşti o mie de modalităţi diferite de-a ucide*. Dacă l-aş fi lovit cu câţiva centimetri mai sus şi sub un unghi puţin diferit, l-aş fi omorât instantaneu. Însă Kynock

avusese dreptate; nu aveam instinctul pentru aşa ceva.

Dacă m-aş fi mulţumit să-l omor, apărându-mă, necazurile mi-ar fi luat sfârşit în loc să se multiplice instantaneu.

Un comandant poate încarcera un banal psihopat, uitând de el. Nu însă şi un asasin care a dat greş. Şi nu trebuia să fac un sondaj pentru ca să ştiu că execuţia lui nu avea să îmbunătăţească relaţia mea cu soldaţii.

Mi-am dat seama că Diana îngenunchease lângă mine, încercând să-mi descleşteze degetele.

– Vezi ce-i cu Moore şi cu Hilleboe, am bolborosit, apoi m-am adresat trupei: Rupeţi rândurile!

**5**

– Nu fi tâmpit, a spus Charlie.

Ţinea o cârpă udă pe vânătaia de pe tâmplă.

– Nu crezi c-ar trebui să-l execut?

– Nu te mai mişca!

Diana încerca să alăture marginile rănii ca să le poată lipi. De la încheietură în jos, îmi simţeam mâna ca un bloc de gheaţă.

– În nici un caz tu personal. Poţi delega pe altcineva. În mod aleatoriu.

– Charlie are dreptate, a încuviinţat Diana. Pune-i să tragă la sorţi.

Eram bucuros că Hilleboe dormea tun pe celălalt pat. N-aveam nevoie de opinia ei.

– Şi dacă respectivul refuză?

– Îl pedepseşti şi pui altul, a răspuns Charlie. N-ai învăţat nimic în cuva aia? Nu poţi abroga autoritatea făcând în mod public o treabă... care în mod evident ar trebui delegată.

– De acord, pentru oricare altă treabă. Dar în privinţa asta... nimeni din companie n-a ucis deocamdată pe cineva. S-ar părea că deleg pe alţii să-mi rezolve problemele morale delicate.

– Dacă-i atât de complicat, a intervenit Diana, de ce nu ieşi în faţa trupelor, ca să le explici exact lucrul ăsta. După aceea, să tragă la sorţi. Nu sunt copii.

O cvasiamintire puternică mi-a spus că existase o armată în care se procedase aşa. Miliţiile marxiste POUM[11], în războiul civil din Spania, la începutul secolului XX. Îndeplineai un ordin numai după ce-ţi fusese explicat în detaliu; îl puteai refuza, dacă ţi se părea prostesc. Ofiţerii şi soldaţii se îmbătau împreună, nu se salutau niciodată şi nici nu utilizau gradele. Pierduseră războiul, dar adversarii nu se distraseră deloc.

– Am terminat, m-a anunţat Diana lăsându-mi mâna inertă în poală. Nu încerca să te foloseşti de ea o jumătate de oră. Când începe să te doară, anunţă-mă.

Am inspectat rana îndeaproape.

– Liniile palmei nu sunt continui. Asta nu-nseamnă că-ţi fac un reproş...

– Nici n-ar trebui. În mod normal, ai fi rămas doar un ciot. Nu uita că aici n-avem facilităţi de regenerare.

– Ciotul ar trebui să fie în locul gâtului, a comentat Charlie. Nu-nţeleg de ce ai atâtea probleme de conştiinţă. Ar fi trebuit să-l omori pe nenorocit atunci.

---

[11] *Partido Obrero de Unificacion Marxista*, facţiunea dizidentă a Partidului comunist spaniol (n. trad.).

– *Ştiu asta, fir-ar a dracu'!* Atât Charlie cât şi Diana au tresărit înaintea izbucnirii mele. Scuzaţi-mă, băga-mi-aş... Uite ce-i, lăsaţi-mă pe mine să-mi fac griji!

– De ce nu discutaţi şi despre altceva? Diana s-a sculat şi a verificat conţinutul trusei medicale. Mai am un pacient de vizitat, încercaţi să nu vă excitaţi reciproc.

– Te duci la Graubard? a întrebat-o Charlie.

– Exact. Să mă asigur că poate sui singur eşafodul.

– Ce facem dacă Hilleboe...

– O să-şi revină de abia peste vreo jumătate de oră. Pentru orice eventualitate, o să-l trimit pe Jarvil aici.

Diana a ieşit grăbită pe uşă.

– Eşafodul... (Nu mă gândisem la aşa ceva.) Cum dracu' o să-l executăm? N-o putem face înăuntru - ar afecta morala trupei. Un pluton de execuţie este o treabă cam nasoală.

– Scoate-l prin ecluză. Nu-i datorăm nici un fel de ceremonial.

– Probabil că ai dreptate. Nu mă gândisem la el. (M-am întrebat dacă Charlie văzuse pe cineva murind în felul acela.) Poate că ar trebui să-l băgăm în reciclator. Oricum o s-ajungă acolo.

– Aşa te vreau, a chicotit căpitanul.

– Va trebui să-l mai ajustăm puţin. Uşa nu-i prea mare.

Charlie a venit cu câteva sugestii în direcţia respectivă. Atunci a apărut şi Jarvil, care nu ne-a băgat în seamă.

Brusc, uşa infirmieriei a sărit în lături. Un pacient pe un cărucior; Diana alerga pe lângă el, apăsându-i

pieptul, în vreme ce un soldat împingea căruciorul. Doi alţi soldaţi îi urmau, însă au rămas în afara uşii.

– Lângă perete, a ordonat ea.

Era Graubard.

– A încercat să se sinucidă, a spus Diana. A făcut stop cardiac.

Îşi făcuse un laţ din centură, care continua să-i atârne în jurul gâtului.

Pe perete atârnau doi electrozi mari cu mânere din cauciuc. Diana le-a înhăţat cu o mână, iar cu cealaltă a rupt tunica lui Graubard.

– Luaţi mâinile de pe cărucior!

A depărtat electrozii, a lovit cu piciorul un comutator, apoi i-a apăsat pe pieptul bărbatului. Au zumzăit pe un ton scăzut, în timp ce corpul tremura şi se zbătea. S-a simţit miros de carne arsă.

Diana a clătinat din cap.

– Pregăteşte-te să-l deschidem, i s-a adresat lui Jarvil. Cheam-o pe Doris.

Dinspre corp se auzeau bolboroseli, însă păreau nişte sunete mecanice, aidoma celor dintr-o instalaţie sanitară.

Diana a decuplat comutatorul şi a lăsat electrozii, şi-a scos un inel de pe deget şi s-a apropiat de bazinul cu soluţie sterilă, în care şi-a cufundat braţele. Jarvil a început să tamponeze pieptul lui Graubard cu un fluid urât mirositor.

Între cele două arsuri de electrozi se zărea un mic semn roşu. Am avut nevoie de câteva momente ca să-mi dau scama ce era. Jarvil l-a şters. M-am apropiat şi am pus mâna pe gâtul soldatului.

– Dă-te la o parte, William, nu eşti steril.

Diana a pipăit clavicula lui Graubard, a măsurat puţin în jos şi a făcut o incizie până la baza

sternului. Sângele s-a ivit imediat şi Jarvil i-a întins un instrument care aducea un cleşte imens cu fălci cromate. Mi-am ferit privirea, dar a fost imposibil să nu aud scrâşnetul coastelor retezate. Diana a cerut depărtător şi absorbţie, apoi altele, iar eu m-am retras. Cu coada ochiului am zărit-o pătrunzând în torace şi masând cordul.

Charlie arăta de parcă se simţea exact ca mine. A rostit încetişor:

– Nu te obosi prea tare, Diana.

Ea nu i-a răspuns. Jarvil adusese inima artificială şi-i întindea două tuburi. Femeia a luat un bisturiu şi mi-am ferit din nou privirea.

* * *

Peste o jumătate de oră era tot mort. Au oprit echipamentul şi au aruncat un cearşaf peste Graubard. Diana şi-a spălat sângele de pe braţe şi a spus:

– Trebuie să mă schimb. Mă-ntorc într-un minut.

M-am sculat şi am pornit spre cabina ei, care avea uşa imediat lângă infirmierie. Trebuia să aflu. Am ridicat mâna ca să ciocănesc şi deodată am simţit prin ea o durere ca o linie de foc. Am bătut cu stânga şi Diana a deschis imediat.

– Ce... aha, vrei ceva pentru mână? Era pe jumătate dezbrăcată, dar nu se stingherea. Cere-i lui Jarvil.

– Nu-i vorba de asta. Ce s-a-ntâmplat?

– Ah... Ei bine - şi-a tras o tunică peste cap astfel încât glasul i-a răsunat înnăbuşit - cred c-a fost vina mea. L-am lăsat singur câteva minute.

– Şi a încercat să se spânzure.

– Exact. Diana s-a aşezat pe pat şi mi-a indicat scaunul. Când m-am întors, era mort. Îl trimisesem

şi pe Jarvil de lângă el, fiindcă nu voiam ca Hilleboe să rămână nesupravegheată.

– Totuşi... n-are nici un semn pe gât. Nici o vânătaie, nimic...

Ea a ridicat din umeri.

– N-a murit datorită strangulării. A suferit un atac de cord.

– Cineva i-a făcut o injecţie. Chiar deasupra inimii.

M-a privit intrigată.

– Eu i-am făcut-o. Adrenalină. Asta-i procedura standard.

Punctul acela roşu de sânge coagulat apare dacă te retragi brusc în timp ce ţi se face o injecţie. Altfel, fluidul trece prin pori şi nu lasă nici o urmă.

– Când i-ai făcut injecţia, era mort?

– Asta-i opinia mea de medic. (Nici măcar nu clipise.) Nu avea puls, nu respira şi nici inima nu-i bătea. Foarte puţine alte accidente au simptomele astea.

– Mda, am înţeles.

– Este ceva... ce s-a-ntâmplat, William?

Fie că avusesem un noroc incredibil, fie că Diana era o actriţă excepţională.

– Nimic. Da, ar fi bine să iau ceva pentru mână. Am deschis uşa. M-a scăpat de multe necazuri.

Ea m-a privit direct în ochi.

– E adevărat.

* * *

De fapt, scăpasem de un necaz şi dădusem peste altul. În ciuda faptului că la moartea lui Graubard asistaseră câţiva martori dezinteresaţi, circula zvonul că-i cerusem pur şi simplu lui Alsever să-i facă felul - fiindcă eu dădusem greş şi nu doream

să-mi mai bat capul cu procedurile complicate ale curţii marţiale.

În realitate, conform Codului Universal al „Justiţiei” Militare, Graubard nu avusese dreptul la nici un fel de proces. Nu trebuia decât să fi ordonat: „Tu, tu şi tu! Duceţi-l afară pe omul acesta şi omorâţi-l, vă rog.” Şi vai de soldatul care ar fi refuzat să îndeplinească ordinul.

Într-un sens, relaţia mea cu soldaţii s-a îmbunătăţit. Cel puţin la exterior se dovedeau mai respectuoşi. Bănuiam totuşi că, cel puţin parţial, era genul de respect ieftin pe care-l ai faţă de o brută care s-a dovedit periculoasă şi uşor iritabilă.

De aceea, noua mea poreclă a devenit *Ucigaşul*. De abia când mă obişnuisem cu *Moşul ciudat*.

Baza a revenit rapid la rutina de instrucţie şi aşteptare. Eu eram de-a dreptul nerăbdător să apară tauranii, doar pentru a termina odată lucrurile, într-un fel sau altul.

Soldaţii se adaptaseră noii situaţii mai bine decât mine, din motive evidente. Aveau de îndeplinit activităţi specifice şi îndeajuns timp liber pentru obişnuitele remedii cazone împotriva plictiselii. Sarcinile mele erau mai variate, însă ofereau puţine satisfacţii, pentru că problemele ce ajungeau până la mine făceau parte din categoria „autoritatea mea încetează aici”; cazurile cu soluţii plăcute, lipsite de ambiguitate, se rezolvau la eşaloanele inferioare.

Nu mă dădusem în vânt după jocuri sau sporturi, dar m-am lăsat atras din ce în ce mai mult de ele, considerându-le o supapă de refulare. Claustrat în atmosfera aceea încordată, mi se întâmpla, pentru întâia oară în viaţă, să nu mă pot refugia în lectură sau în studiu. Aşa că m-am duelat cu bastonul şi cu

spada, avându-i ca parteneri pe ceilalţi ofiţeri; am lucrat în sala de forţă până cădeam frânt de oboseală, ba chiar ajunsesem să ţin o coardă de sărituri în birou. Mai toţi ceilalţi ofiţeri jucau şah, dar mă învingeau cu regularitate - ori de câte ori câştigam o partidă, aveam senzaţia că adversarii voiau să mă binedispună. Jocurile lingvistice îmi rămâneau aproape inaccesibile, deoarece cunoştinţele mele de limbă se limitau la un dialect arhaic pe care ceilalţi nu-l puteau folosi decât cu mare greutate. Iar timp şi talent pentru a ajunge să stăpânesc engleza „modernă” nu prea aveam.

O vreme am lăsat-o pe Diana să-mi administreze psihotonice, dar efectul lor cumulat era înspăimântător - o dependenţă insidioasă, cu atât mai periculoasă cu cât, la început, nici măcar n-o sesizasem - aşa că am încetat tratamentul. După aceea am încercat psihanaliză sistematică, sub supravegherea sublocotenentului Wilber. A fost imposibil. Deşi teoretic omul îmi cunoştea necazurile, nu reuşeam să vorbim aceeaşi limbă; recomandările lui privind dragostea şi sexul semănau cu îndemnurile pe care le-aş fi adresat eu unui şerb din secolul XIV, despre cum să-i iubească pe preot şi pe senior.

La urma urmei, aici era miezul problemei. Eram sigur că aş fi suportat răspunderile şi frustrările legate de funcţia de comandant sau încarcerarea într-o peşteră alături de oamenii aceia care, uneori, păreau mai străini decât înşişi tauranii: până şi covârşitoarea certitudine că totul nu putea duce decât la o moarte dureroasă în slujba unei cauze de două parale - numai s-o am pe Marygay lângă mine.

Şi, pe măsură ce lunile se scurgeau una după alta, deprimarea mea se adâncea tot mai mult.

Când am ajuns în starea asta, Wilber m-a tratat cu asprime, acuzându-mă că dramatizez situaţia în care mă aflam. Mi-a spus că ştia ce e dragostea; şi el fusese îndrăgostit. Iar polaritatea sexuală a cuplului n-avea nici o importanţă - în regulă, eram dispus să accept şi aşa ceva; ideea în sine fusese un clişeu încă de pe vremea părinţilor mei (deşi generaţia căreia îi aparţineau o privea cu o rezervă previzibilă). Dar dragostea, mai spunea Wilber, dragostea este o floare plăpândă, un cristal delicat, o reacţie instabilă cu o perioadă de înjumătăţire de aproximativ opt luni. Astea-s prostii, ripostam eu. Într-un rând l-am acuzat că suferă de orbire culturală; treizeci de secole de civilizaţie antebelică propovăduiau că dragostea putea dăinui până la moarte şi chiar dincolo de ea *şi dacă el s-ar fi născut din femeie, iar nu format în incubator, ar fi ştiut asta şi fără să i se spună!* Auzindu-mă, pe faţă îi apărea un zâmbet strâmb şi îngăduitor şi repeta că devenisem victima frustrărilor sexuale autoimpuse şi a mistificărilor romantice.

Privind retrospectiv, socot că ne-am delectat de minune contrazicându-ne reciproc. Însă nici vorbă să mă lecuiască.

Am căpătat totuşi un nou prieten care-mi stătea în poală permanent. Era motanul, care dovedea obişnuitul talent de a se ascunde de cei cărora le plac felinele şi a se vârî în sufletul celor care au probleme cu sinusurile, sau pur şi simplu detestă animalele mici şi iscoditoare. Cu toate acestea, aveam ceva în comun, fiindcă după ştiinţa mea era singurul mamifer mascul heterosexual de pe o rază

apreciabilă. Fusese bineînţeles castrat, dar în condiţiile respective faptul era lipsit de importanţă.

## 6

Trecuseră exact patru sute de zile de când începusem lucrările de construcţie. Stăteam la biroul meu şi nu aveam chef să verific noua programare a corvezilor întocmită de Hilleboe. Motanul îmi torcea sonor în poală, deşi refuzam să-l mângâi. Charlie şedea în scaun şi citea ceva pe un display. Telefonul a bâzâit scurt şi, ridicând receptorul, am auzit vocea comandorului.

– Au sosit.

– Poftim?

– Am spus că au sosit. O navă taurană tocmai a ieşit din colapsar. Viteză 0,8 *c*. Deceleraţie 30 *g*. Plus sau minus.

Charlie era deja lângă mine.

– Ce?!

Am azvârlit motanul cât colo.

– Cât timp... Cât timp îţi trebuie să porneşti în urmărirea ei? m-am interesat.

– Imediat ce termini cu întrebările.

Am închis şi m-am dus la calculatorul logistic, identic cu cel al lui *Masaryk II* şi legat la acela. În vreme ce încercam să obţin o serie de date, Charlie a comandat afişarea vizuală.

Proiectată, holograma avea suprafaţa de aproximativ un metru pătrat şi adâncimea de jumătate de metru. Era programată să indice poziţiile lui Sade-138, ale planetei pe care ne aflam şi ale altor câteva bucăţi de rocă din sistem. Puncte verzi şi roşii indicau poziţiile navelor noastre şi ale tauranilor.

Calculatorul a estimat că pentru decelerare şi revenire la planetă, tauranilor le vor trebui minimum unsprezece zile. Desigur, în calcul fuseseră considerate acceleraţia şi deceleraţia maxime în linie dreaptă; le puteam rade ca pe nişte muşte aşezate pe un perete. Prin urmare, ca şi noi, aveau să-şi varieze aleatoriu direcţia de zbor şi rata acceleraţiei. Având o bază de date, cu sute de alte exemple comportamentale ale inamicului, calculatorul ne-a furnizat tabelul probabilităţilor.

| **Zile până la contact** | **Probabilitate** |
|---|---|
| 11 | 0,000001 |
| 15 | 0,001514 |
| 20 | 0,032164 |
| 25 | 0,103287 |
| 30 | 0,676324 |
| 35 | 0,820584 |
| 40 | 0,982685 |
| 45 | 0,993576 |
| 50 | 0,999369 |
| **MEDIA** | |
| 28,9554 | 0,500000 |

Asta în cazul că Antopol şi piraţii veseli nu reuşeau să-i lovească mortal. Cât zăcusem în cuvă, aflasem că şansele de reuşită, într-un asemenea caz, erau ceva mai mici de cincizeci la sută.

Fie că trebuiau 28,9554 zile sau două săptămâni, noi cei de la sol nu puteam face altceva decât să stăm cu mâinile încrucişate şi să privim. Dacă Antopol reuşea, atunci nu mai eram obligaţi să aşteptăm sosirea trupelor care să ne înlocuiască, putând porni direct spre următorul colapsar.

– Încă n-au plecat.
Charlie redusese scara imaginii la minim; planeta devenise o minge albă de mărimea unui dovleac ceva mai răsărit, iar *Masaryk II* era un punct verde, la vreo opt dovleci spre dreapta; dimensiunea displayului nu-ţi permitea să le vezi pe ambele simultan.
În timp ce priveam, un alt punct verde, mai mic, s-a desprins, îndepărtându-se, din punctul care reprezenta nava. Era însoţit de o fantomatică cifră „2”, iar legenda, proiectată în colţul din stânga jos al displayului, îl identifica drept *2-Dronă de urmărire*. Alte cifre corespundeau lui *Masaryk II*, unui vânător din defensiva planetară şi altor paisprezece drone. Cele şaisprezece nave nu erau încă destul de îndepărtate una de alta pentru a fi reprezentate ca puncte distincte.
Motanul mi s-a frecat de gleznă; l-am ridicat şi l-am mângâiat.
– Anunţ-o pe Hilleboe să convoace adunarea generală. Ar fi mai bine să le spunem tuturor dintr-un foc.

* * *

Soldaţii n-au primit prea bine vestea şi, sincer vorbind, n-aveam de ce să-i condamn. Cu toţii ne aşteptasem să fim atacaţi mai demult şi când, după atâta timp, tauranii nu apăruseră, se încetăţenise părerea că fusese o greşeală a Comandamentului şi că inamicul nu va sosi deloc.
Le-am cerut să reia, în modul cel mai serios cu putinţă, tragerile cu armamentul din dotare; de aproape doi ani, nimeni nu mai folosise armele de mare putere. Le-am activat degetele-laser şi am distribuit lansatoarele de grenade şi rachete. Nu

puteam efectua trageri de antrenament înăuntrul bazei, ca să nu deteriorăm senzorii externi şi inelul laser defensiv. A trebuit să-l dezactivăm pe jumătate şi să ieşim la circa un kilometru dincolo de perimetrul bazei; tragerile se făceau pe plutoane, sub conducerea mea sau a lui Charlie. Rusk supraveghea atent ecranele de alarmă. Dacă se apropia ceva, primise ordin să lanseze o rachetă de semnalizare, iar plutonul se întorcea în interiorul inelului înainte ca duşmanul să apară la orizont, moment în care laserele defensive se activau automat. Asta pentru că, pe lângă doborîrea obiectului necunoscut, laserele erau în stare să prăjească şi întregul pluton în mai puţin de 0,02 secunde.

Nu ne puteam dispensa de obiectele din bază ca să le transformăm în ţinte, dar asta nu s-a dovedit o problemă irezolvabilă. Prima rachetă tahionică a scobit o groapă de douăzeci de metri lungime, zece lăţime şi cinci adâncime; roca dislocată ne-a oferit o sumedenie de ţinte, unele depăşind de două ori statura unui om.

Soldaţii erau buni, cu mult mai buni decât atunci când folosiseră armele primitive în câmpul de stază. Cel mai reuşit antrenament cu laserele aducea cu tragerea la talere. Oamenii lucrau în tandem, stând spate în spate; unul arunca bolovani în aer la intervale aleatorii, celălalt trăgea. Cel care trăgea trebuia să aprecieze traiectoria bolovanului şi să-l spulbere înainte să atingă solul. Coordonarea ochi-mână pe care-o dovedeau era impresionantă (aici Consiliul Eugenic făcuse totuşi treabă bună). Atunci când trăgeau în ţinte de mărimea unor pietricele, majoritatea realizau procentaje de peste nouăzeci la

sută. Sărmanul de mine, nefiind rezultatul bioingineriei genetice, reuşeam să nimeresc doar şapte pietre din zece, deşi nu-mi neglijasem câtuşi de puţin antrenamentul.

Soldaţii dovedeau aceeaşi dezinvoltură în aprecierea traiectoriilor şi cu aruncătoarele de grenade, acum mai complexe decât cele cunoscute de mine. Încărcătura propulsivă standard nu mai era bomba de o microtonă, ci existau patru încărcături diferite şi bombe de una, două, trei, respectiv patru microtone. Pentru luptele la distanţe foarte mici, când era primejdios să foloseşti laserele, ţeava aruncătorului se deschidea, primind un încărcător cu „alice”. Fiecare foc împroşca o mie de săgeţi minuscule - fleşete - sub forma unui nor, moarte sigură până-n cinci metri, care se transforma în vapori nevătămători de la şase metri încolo.

Lansatorul de rachete tahionice nu presupunea nici un fel de îndemânare. Trebuia doar să fii atent să nu se afle nimeni în spatele tău când trăgeai; jetul de gaz fierbinte al rachetei mătura totul în urmă, pe o distanţă de câţiva metri. În rest, potriveai colimatorul pe ţintă şi apăsai butonul. N-aveai treabă cu traiectoria; practic vorbind, era rectilinie de fiecare dată. Racheta atingea prima viteză cosmică în mai puţin de o secundă.

Ieşirile în afara bazei şi sfârtecarea peisajului cu ajutorul noilor jucării contribuiau la menţinerea moralului în rândul trupei. Numai că peisajul nu riposta. Oricât de impresionante ar fi fost efectele armelor, eficienţa lor avea să depindă de ceea ce vor folosi tauranii pentru a trage în noi. Falanga grecească o fi arătat ea înspăimântătoare, dar n-ar

fi rezistat mult în faţa unui singur individ înarmat cu un aruncător de flăcări.

Ca şi în cazul altor conflicte similare, din cauza dilatării temporale era imposibil să ne dăm seama ce armament vor avea duşmanii. Totul depindea de nivelul tehnologic atins de taurani în clipa când îşi începuseră misiunea; puteau fi cu câteva secole înaintea sau în urma noastră. Puteau să n-aibă habar de câmpul de stază. Dar, la fel de bine, puteau să spună o formulă magică şi să ne facă să dispărem.

Eram cu plutonul 4, pârjolind stâncile, când Charlie m-a chemat de urgenţă în bază. L-am lăsat la comandă pe Heimoff.

– Încă unul?

Scara imaginii holografice fusese astfel ajustată încât planeta noastră avea dimensiunile unui bob de mazăre, situat cam la cinci centimetri de X-ul care indica poziţia lui Sade-138. În jurul colapsarului erau împrăştiate patruzeci şi unu de puncte roşii şi verzi; legenda identifica numărul *41* drept *Crucişător tauran (2)*.

– Ai anunţat-o pe Antopol?

– Mda. Şi, anticipând următoarea întrebare, a continuat: Va dura aproape o zi ca semnalul să ajungă până acolo şi să se întoarcă.

– Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum.

Evident, ştia şi Charlie asta.

– Poate colapsarul ăsta prezintă o importanţă deosebită pentru ei.

– Posibil.

Era deci aproape sigur că vom lupta la sol. Chiar dacă Antopol reuşea să distrugă primul crucişător, la

al doilea n-ar mai fi avut cincizeci la sută şanse să-l lichideze. Prea puţine drone şi vânători.

– N-aş vrea să fiu acum în pielea ei?

– Doar că are s-o încaseze înaintea noastră.

– Nu se ştie. Suntem şi noi destul de bine pregătiţi.

– William, asta să le-o spui soldaţilor, nu mie.

A micşorat scara hologramei până când au rămas doar două obiecte: Sade-138 şi punctul roşu recent apărut, care se deplasa încet.

* * *

Ne-am petrecut următoarele două săptămâni privind cum pâlpâiau şi se stingeau punctuleţele. Şi, dacă ştiai când şi unde să priveşti, puteai ieşi afară să vezi cum se petrecea totul în direct: o pată strălucitoare de lumină care pierea în circa o secundă.

În secunda aceea, o bombă nova elibera o putere de un milion de ori mai mare decât cea a unui laser bevawatt. Se năştea o stea miniaturală cu diametrul de jumătate de kilometru, la fel de fierbinte ca interiorul Soarelui. Mistuia tot ce atingea. Radiaţia emisă de o lovitură cu puţin ratată putea deteriora iremediabil electronica navelor - doi vânători, câte unul din fiecare tabără, avuseseră deja o asemenea soartă; acum, lipsiţi de putere, părăseau cu viteză constantă sistemul planetar.

La începutul războiului, folosisem bombe nova mai puternice, dar, în cantităţi mari, materia degenerată folosită ca explozibil devenea instabilă. Bombele tindeau să detoneze când se aflau încă la bordul navei. Evident, tauranii se confruntau cu aceeaşi problemă - sau ne copiaseră procesul tehnologic - pentru că şi ei ajunseseră la bombe nova ce foloseau mai puţin de o sută de kilograme de

materie degenerată. Le utilizau aproape la fel ca şi noi, adică fragmentând încărcătura activă, pe măsură ce se apropiau de ţinte, în zeci de capete, dintre care numai unul era bomba propriu-zisă.

Odată spulberate *Masaryk II* şi cohorta ei de vânători şi drone, bănuiam că le vor mai rămâne câteva bombe. Prin urmare, era foarte probabil că ne iroseam timpul şi energia cu tragerile de antrenament.

Nu ascund că mi-a trecut prin minte să adun unsprezece oameni şi să ne îmbarcăm pe vânătorul ascuns la loc sigur, în interiorul câmpului de stază. Era programat să ne ducă înapoi pe Stargate.

Ajunsesem până acolo încât, încercând să mă gândesc la cei pe care-i preţuiam cel mai mult, făcusem chiar şi o listă cu cei unsprezece. Rezultatul era că pe şase dintre ei urma să-i aleg la întâmplare.

Până la urmă, am lăsat-o baltă. Aveam totuşi şanse, poate al naibii de bune, chiar şi împotriva unui crucişător complet echipat. Nu era uşor să lanseze o bombă nova atât de aproape încât să ne prindă în raza ei de acţiune.

Şi în plus mă puteau ejecta în spaţiu pentru dezertare. Aşa că, de ce atâta bătaie de cap?

* * *

Buna dispoziţie ne-a mai revenit când o dronă a lui Antopol a distrus primul crucişător tauran. Fără a mai socoti ce lăsase în urmă pentru apărarea planetei, ei îi rămâneau optsprezece drone şi doi vânători. Acestea au pornit să intercepteze al doilea crucişător, aflat în momentul acela la câteva ore-lumină depărtare, urmărite însă în continuare de cincisprezece drone inamice.

Una dintre ele a ajuns la Antopol. Navele ei auxiliare au încercat să continue atacul, dar au fost puse pe fugă. Fără să fie urmărite, trei drone şi un vânător au părăsit cu viteză maximă locul bătăliei, descriind o buclă pe deasupra planului elipticii. Le-am contemplat cu un interes morbid, în timp ce crucişătorul inamic revenea încet spre noi, pentru a încheia socotelile. Încercând să scape, vânătorul se îndrepta spre Sade-138. Nimeni nu reproşa nimic echipajului. Ba chiar le-am trimis un mesaj de rămas-bun/baftă: blocaţi cum erau în cuvele de acceleraţie, bineînţeles că n-au răspuns. Dar, pentru cine o căuta, înregistrarea avea să fie acolo.

Tauranilor le-au trebuit cinci zile să se instaleze comod, pe o orbită staţionară, de cealaltă parte a planetei. Ne-am pregătit pentru atacul de-acum inevitabil; prima fază, aeriană, era complet automată - dronele lor contra laserelor noastre. Am trimis cincizeci de oameni, bărbaţi şi femei, în interiorul câmpului de stază, asta în caz că vreo dronă ar fi reuşit să treacă. În realitate, un gest inutil; la o adică, inamicul putea să aştepte, arzându-i pe cei dinăuntru în clipa când ar fi anulat câmpul.

Lui Charlie i-a venit o idee trăznită pe care era cât pe-aci s-o aprob.

– Am putea mina toată baza.

– Ce vrei să spui? l-am întrebat. Totul în jur este *deja* minat pe o rază de douăzeci şi cinci de kilometri.

– Nu, nu mă refer la astea, ci la bază în sine, aici, în subteran.

– Continuă.

– În vânător există două bombe nova, a arătat Charlie spre câmpul de stază de care ne despărţeau câteva sute de metri de rocă. Le aducem aici, le armăm, apoi ne ascundem cu toţii în interiorul câmpului de stază şi aşteptăm.

Ideea era oarecum atrăgătoare. Mă scutea de răspunderea ce-mi revenea pentru ordinele date; totul era lăsat în voia sorţii.

– Charlie, nu cred c-ar merge.

A părut jignit.

– Ba da.

– Ba nu. Uite, ca să reuşeşti, ar trebui să-i atragi pe toţi tauranii în raza de acţiune, înainte de explozie. E sigur însă că, după ce vor trece de sistemele noastre defensive, nu se vor înghesui să dea năvală aici. Cu atât mai puţin dacă locul ar părea părăsit. Ar bănui ceva, ar trimite o patrulă de recunoaştere. Şi după ce patrula ar declanşa explozia...

– Ne-am întoarce de unde am plecat, da. Şi fără bază. Păcat!

Am strâns din umeri.

– A fost o idee. Mai gândeşte-te, Charlie.

Mi-am îndreptat din nou atenţia către display, unde inegalul război spaţial era în plină desfăşurare. Înainte să se ocupe de noi, tauranii voiau mai întâi să distrugă toţi vânătorii din sistemul defensiv planetar. Nu puteam face altceva decât să urmărim punctele roşii, rotindu-se încet în jurul planetei, ca la un concurs de tir. Până acum, pilotul eliminase pe rând toate dronele urmăritoare; vânătorii inamici încă nu-şi făcuseră apariţia.

Îi trecusem pilotului controlul a cinci lasere din inelul nostru defensiv. Din păcate, nu-i erau de mare folos. Un laser bevawatt furnizează pulsuri de un

miliard de kilowaţi pe secundă la distanţă de o sută de metri. La o mie de kilometri altitudine însă, puterea fasciculului scade la zece kilowaţi. Putea avaria, eventual, un senzor optic. Măcar mai încurca lucrurile.

– Nu ne-ar strica încă un vânător. Sau şase.

– Mai elimină nişte drone, am spus eu.

Aveam bineînţeles un vânător şi un boboc detaşat la noi pe post de pilot. Se putea dovedi unica noastră speranţă, în caz că am fi fost încolţiţi în câmpul de stază.

– Cât de departe e tipul celălalt? a întrebat Charlie, referindu-se la vânătorul care dăduse bir cu fugiţii.

Am redus holograma şi undeva în dreapta a apărut un punctuleţ verzui.

– La vreo şase ore-lumină.

Îi mai rămăseseră doar două drone, prea apropiate ca să apară ca puncte distincte; a treia fusese sacrificată pentru a-şi acoperi retragerea.

– Nu mai accelerează, dar are deja 0,9 *c*.

– Să vrea şi tot n-ar putea să ne ajute.

Îi trebuia o lună doar să încetinească.

De-abia făcusem constatarea, când s-a stins şi punctul care reprezenta vânătorul din defensiva noastră.

– Rahat!

– Acum începe distracţia. Anunţ soldaţii să se pregătească pentru ieşirea la suprafaţă?

– Nu... dă-le ordin să îmbrace costumele în caz de depresurizare. Dar cred că mai avem până să facem faţă unui atac la sol.

Am mărit din nou holograma. Deja patru puncte roşii înconjurau agale globul, îndreptându-se spre noi.

* * *

Mi-am pus costumul şi am revenit la postul de comandă, grăbit să nu pierd focurile de artificii de pe monitoare.

Laserele funcţionau perfect. Toate cele patru drone, convergând simultan spre noi, au fost localizate şi distruse. În afară de una singură, restul bombelor nova explodaseră sub linia orizontului vizibil (acesta se afla la aproximativ zece kilometri depărtare, dar laserele erau montate la altitudine şi puteau ţinti asupra unor obiective situate la o distanţă dublă). Detonând în câmpul nostru vizual, bomba topise o porţiune semicirculară care, vreme de câteva minute, a strălucit orbitor de alb. O oră mai târziu, locul încă emitea o lumină portocalie spălăcită, iar temperatura exterioară crescuse la cincizeci de grade Kelvin, topind mai toată zăpada şi dezgolind un sol cenuşiu-întunecat şi accidentat.

Următorul atac s-a încheiat tot într-o fracţiune de secundă, dar acum fuseseră opt drone şi patru dintre ele ajunseseră la mai puţin de zece kilometri de noi. Radiaţia propagată de craterele înroşite a ridicat temperatura până spre 300 Kelvin. Depăşea punctul de topire al gheţii şi începusem să mă neliniştesc. Costumele de luptă rezistau până la o mie de grade, dar timpul de răspuns al laserelor automate depindea de supraconductorii de joasă temperatură.

Am cerut calculatorului parametrii termici pentru care erau proiectate laserele şi am obţinut *TR 398-734-009-265, „Aspecte privind adaptabilitatea tehnicii de luptă criogenice la medii cu temperaturi înalte”*, oferind o sumedenie de sfaturi, care de care mai utile despre modul în care ne puteam izola

armele dacă aveam la îndemână un arsenal perfect aprovizionat. Se menţiona totuşi că timpul de răspuns al dispozitivelor cu autoghidare creştea odată cu temperatura şi că peste un „prag critic” armele nu mai ocheau deloc. Nu exista însă nici o posibilitate de a anticipa comportarea fiecărei arme în parte; puteam, cel mult, să notăm că plaja temperaturilor critice înregistrate se întindea de la 790 K la 420 K.

Charlie urmărea concentrat displayul. Vocea i-a sunat sec în căştile costumului.

– Şaisprezece de data asta.

– Te surprinde?

Unul din puţinele lucruri aflate despre gândirea taurană se referea la o anumită obsesie legată de numere, îndeosebi de cele prime şi de puterile lui doi.

– Să sperăm că nu le-au rămas încă treizeci şi două.

Am folosit din nou calculatorul: n-am aflat decât că, până atunci, tauranii lansaseră patruzeci şi patru de drone, iar unele crucişătoare puteau transporta o sută douăzeci şi opt.

Aveam la dispoziţie o jumătate de oră până la primul impact. Puteam evacua tot personalul în interiorul câmpului de stază unde, în eventualitatea unei bombe nova, ar fi fost pe moment în siguranţă. În siguranţă, dar prinşi în capcană. Oare cât dura răcirea craterului dacă trei sau patru bombe - ca să nu mai vorbesc de şaisprezece - penetrau sistemul defensiv? Nu puteai trăi la nesfârşit îmbrăcat în costumul de luptă, deşi el recicla totul cu o eficienţă nemiloasă. O săptămână ajungea să te deprime total. Două săptămâni - şi manifestai tendinţe

sinucigaşe. În condiţii de luptă, nimeni nu rezistase trei săptămâni.

În plus, ca poziţie defensivă, câmpul de stază tinde să devină o capcană mortală. Domul fiind opac, inamicul poate face orice vrea; ca să afli ce pune la cale, trebuie să scoţi capul dinăuntru. Aşa că nu-i nevoie să dea buzna peste tine cu arme primitive, decât dacă îl roade nerăbdarea. Pur şi simplu, „îmbracă” domul în foc laser şi aşteaptă să închizi generatorul. Iar între timp, te hărţuieşte continuu, zvârlind înăuntru suliţe, pietre şi săgeţi - desigur, asediatul răspunde în acelaşi fel, dar zadarnic.

Bineînţeles, lăsând pe cineva în bază, ceilalţi puteau petrece jumătate de oră fatidică în câmpul de stază. Dacă cel rămas în urmă n-ar mai fi revenit, era semn că afară treburile luaseră amploare. Am trecut pe frecvenţele pe care le puteau recepţiona toţi de la eşalonul cinci în sus.

– Vă vorbeşte maiorul Mandella.

Tot mai suna ca o glumă proastă.

Le-am expus în linii mari situaţia şi le-am cerut să comunice soldaţilor că puteau intra în câmpul de stază. Eu aveam să rămân pe loc, venind să-i scot ulterior dacă totul era bine - desigur, nu din mărinimie, ci pentru că preferam să fiu vaporizat într-o nanosecundă decât să am parte de o moarte lentă sub domul cenuşiu.

Am apelat frecvenţa lui Charlie.

– Poţi să pleci şi tu. Mă ocup eu de problemele care vor apărea.

– Nu, mulţumesc, a zis el încet. Aş prefera... Hei, ia uite aici!

Crucişătorul lansase încă un punct roşu, la două minute în urma celorlalte. Legenda de pe display îl identifica drept altă dronă.

– Ciudat...

– Ticăloşi superstiţioşi, a comentat el rece.

Până la urmă, doar unsprezece oameni s-au alăturat celor cincizeci cărora le ordonasem să ocupe poziţii în interiorul domului. Asta m-a surprins, deşi n-ar fi fost cazul.

Dronele se apropiau tot mai mult, iar Charlie şi cu mine ne holbam la displayuri, evitând cu grijă imaginea holografică întrucât, în mod tacit, amândoi împărtăşeam ideea că era mai bine să nu ştim când se aflau la un minut depărtare, la treizeci de secunde. Apoi, ca şi-n celelalte dăţi, totul s-a terminat înainte să ne dăm seama că începuse. Pe ecrane a explodat o lumină albă şi orbitoare, imediat urmată de şuierul paraziţilor, iar noi eram încă în viaţă.

De data asta însă la orizont - sau chiar mai aproape! - apăruseră alte cincisprezece cratere, iar temperatura creştea atât de repede, încât ultima cifră de pe afişaj devenise o pată nedefinită. Când indicaţiile au început să descrească, valoarea maximă depăşise opt sute Kelvin.

În acea fracţiune de secundă cât le trebuise laserelor să ţintească şi să tragă, nu văzusem nici o dronă. Acum însă, ca un fulger deasupra orizontului, a apărut a şaptesprezecea, zigzagând nebuneşte şi oprindu-se exact deasupra noastră. O clipă a lăsat impresia că pluteşte, apoi a început să cadă. Jumătate din lasere o detectaseră şi trăgeau continuu, dar nici unul nu putea ţinti: erau toate blocate pe ultima poziţie de tragere.

Sclipea coborînd, oglinda polizată a fuzelajului aerodinamic reflectând strălucirea albă aruncată de cratere şi licărul intermitent şi straniu al descărcărilor laser, susţinute dar inutile. L-am auzit pe Charlie ţinându-şi respiraţia şi drona a căzut atât de aproape, încât se desluşea păienjenişul fin al cifrelor taurane imprimate pe blindaj, precum şi un hublou transparent lângă bot - apoi a erupt o flamă şi drona s-a făcut nevăzută.

– Ce dracu'? a mormăit încet Charlie.

Hubloul...

– Probabil de recunoaştere.

– Aşa cred şi eu. Deci s-au prins că suntem cu mâinile legate.

– Doar dacă nu-şi revin laserele. (Nu părea posibil.) Ar fi mai bine să ne retragem în dom.

A pronunţat un cuvânt a cărui vocală se transformase de-a lungul secolelor, păstrându-şi însă înţelesul.

– Nu-i grabă. Să-i vedem ce fac.

Am aşteptat câteva ore. Temperatura în exterior se stabilizase la 690 K - puţin sub punctul de topire al zincului, mi-am amintit fără nici o legătură - şi am încercat controlul manual pentru lasere, dar erau încă înţepenite.

– Uite-le că vin iar, a anunţat Charlie. Tot opt.

Am pornit spre display.

– Cred c-o să...

– Stai! Nu sunt drone.

Legenda le identifica pe toate opt drept *Transportoare*.

– Am impresia că vor să cucerească baza, a spus el. Intactă.

Asta era şi probabil voiau să testeze noi arme şi tehnici de luptă.

– Nu prea au ce pierde. Pot oricând să se retragă şi să ne arunce în cap o bombă nova.

Am luat legătura cu Brill şi i-am ordonat să mobilizeze toţi soldaţii aflaţi în câmpul de stază. Împreună cu restul plutonului, urmau să organizeze o linie defensivă în jurul sectoarelor nord-est şi nord-vest. Restul aveau să acopere celălalt semicerc.

– Am o idee, a vorbit Charlie. Cred că n-ar trebui să-i urcăm pe toţi odată la sol. Întâi să aflăm câţi taurani sunt.

Avea dreptate. Să păstrăm rezerve şi să-l facem pe inamic să ne subestimeze forţele.

– De acord... s-ar putea să fie doar şaizeci şi patru în opt transportoare.

Sau 128 sau 256. Regretam că sateliţii noştri spioni nu aveau o rezoluţie mai bună, dar nu poţi vârî prea multă aparatură într-un obiect de mărimea unei portocale.

Am hotărît să-i las pe cei şaptezeci de oameni ai lui Brill să alcătuiască prima linie defensivă şi le-am ordonat să ocupe poziţii în tranşeele săpate în jurul perimetrului bazei. Restul aveau să rămână jos, până la noi ordine.

Dacă reieşea că, numeric sau tehnologic, tauranii puteau debarca o forţă invincibilă, urma să ordon intrarea generală în câmpul de stază. Între bază şi dom exista un tunel, astfel încât cei aflaţi în subteran se puteau deplasa acolo în siguranţă. Cei din tranşee trebuiau să se retragă sub bătaia focului. Asta dacă mai trăia vreunul când aveam să dau un asemenea ordin.

Am anunţat-o pe Hilleboe şi am lăsat-o să supravegheze laserele împreună cu Charlie. Dacă se deblocau, o puteam chema înapoi pe Brill, împreună cu oamenii ei. Urma apoi reconectarea autoghidajului şi lăsam spectacolul să se desfăşoare în voie. Însă chiar şi blocate, laserele ne puteau fi de folos. Charlie a marcat displayurile pentru a vedea direcţia lor de lovire; el şi cu Hilleboe puteau să tragă manual, ori de câte ori apărea ceva în linia de ochire.

Mai aveam vreo douăzeci de minute. Brill inspecta perimetrul cu oamenii din subordine, desfăşurându-i pe grupe în tranşee şi stabilind sectoare de foc suprapuse. Am intervenit, cerându-i să dispună armamentul greu astfel încât să poată fi folosit pentru a împinge inamicul în linia de bătaie a laserelor.

Nu mai erau multe de făcut, aşa că am rămas în aşteptare. L-am pus pe Charlie să estimeze apropierea tauranilor şi să mă ţină la curent cu timpul pe care-l aveam la dispoziţie, apoi m-am aşezat cu un blocnotes la birou, ca să schiţez poziţiile ocupate de Brill, în ideea de a le îmbunătăţi.

Motanul mi-a sărit în poală, miorlăind jalnic. În mod evident, nu-i putuse deosebi pe oameni din cauza costumelor, dar la biroul acela nu stăteam decât eu. M-am aplecat să-l mângâi şi s-a retras nemulţumit.

La prima linie pe care am trasat-o, am intrat cu vârful pixului prin patru foi de hârtie. Trecuse cam mult de când nu mai făcusem operaţiuni de fineţe îmbrăcat în costum. Mi-am amintit cum, în cursul pregătirilor, ni se ceruse să ne obişnuim cu circuitele de amplificare a forţei, trecând ouă de la

unul la altul - o treabă oribilă. Asta m-a făcut să mă întreb dacă pe Pământ se mai găseau ouă.

După ce am terminat diagrama, am constat că n-aveam ce să-i adaug. Mi se vârâse în cap teorie cu ghiotura; posedam o mulţime de cunoştinţe tactice privind învăluirea şi încercuirea, numai că punctul de vedere era pe dos. Dacă tu erai cel încercuit, nu existau multe opţiuni. Una spunea să stai locului şi să lupţi. Alta zicea să răspunzi rapid la concentrările adverse, dar să rămâi flexibil pentru ca inamicul să nu poată utiliza o trupă de diversiune care să-ţi atragă forţele dintr-o altă porţiune a perimetrului defensiv. O altă recomandare, întotdeauna valoroasă, era: *Foloseşte la maximum sprijinul aerian şi spaţial*. Strânge din dinţi, nu-ţi pierde cumpătul şi roagă-te să vină cavaleria. Nu ceda poziţia şi nu te gândi nicicum la Dien Bienphu, la Alamo sau la bătălia de la Hastings.

– Încă opt transportoare, a anunţat Charlie. Şi cinci minute până să ajungă primele opt.

Deci atacau în două valuri. Cel puţin două. Cum aş fi procedat eu în locul comandantului tauran? Nu era mare greutate; tauranilor le lipsea imaginaţia tactică şi aveau tendinţa de a copia comportamentul uman.

Primul val putea fi de sacrificiu, o acţiune kamikaze, care să ne sperie şi să ajute la aprecierea defensivei noastre. Al doilea val avea să atace mai metodic, pentru a isprăvi cu noi. Sau invers: primul grup trebuia să ocupe poziţii în tranşee în douăzeci de minute, iar al doilea să treacă pe deasupra noastră şi să lovească în forţă, într-un singur punct, străpungând perimetrul şi ocupând baza.

Sau poate trimiseseră două forţe pur şi simplu fiindcă doi era un număr magic. Sau nu reuşeau să lanseze decât opt transportoare odată (treabă periculoasă - însemna că transportoarele erau mari; în alte situaţii, tauranii folosiseră transportoare în care încăpeau de la patru până la o sută douăzeci şi opt de soldaţi).

– Trei minute.

Am privit îndelung grupul de displayuri prezentând diferite sectoare ale câmpului de mine. Dacă eram norocoşi, coborau la sol chiar acolo, ca măsură de protecţie. Ori poate treceau în zbor destul de jos ca să detoneze minele.

Aveam un vag sentiment de vinovăţie. Mă găseam la adăpost în borta asta, mâzgălind planuri pe hârtie, gata să dau ordine. Ce părere aveau cei şaptezeci de miei de sacrificiu despre comandantul lor chiulangiu?

Şi mi-am adus aminte de prima mea misiune şi de căpitanul Stott, care preferase să rămână în siguranţă pe orbită în timp ce noi luptam la sol. Retrăirea valului de ură simţit atunci a fost atât de vie încât a trebuit să fac un efort să alung senzaţia de greaţă.

– Hilleboe, poţi manevra laserele singură?

– Bineînţeles, domnule.

Am azvârlit creionul cât colo şi m-am ridicat.

– Charlie, preia coordonarea unităţilor. Te poţi descurca la fel de bine ca şi mine. Eu plec la suprafaţă.

– Nu v-aş recomanda asta, domnule.

– La dracu’, William! Nu te prosti.

– Eu comand aici, nu...

– N-o să rezişti nici zece secunde acolo, a zis Charlie.
– O să risc alături de ceilalţi.
– Nu înţelegi ce-ţi spun? Or să te ucidă *oamenii*!
– Soldaţii? Aiurea. Ştiu că nu ţin la mine prea mult, dar...
– N-ai tras cu urechea pe frecvenţa lor?
N-o făcusem; când vorbeau între ei, foloseau un jargon care mi-era complet străin.
– Ei consideră că i-ai scos la suprafaţă drept pedeapsă pentru laşitate. Şi asta după ce le-ai spus că aveau voie să intre cu toţii în dom.
– Nu-i aşa, domnule? a întrebat Hilleboe.
– Să-i pedepsesc? Nu, nici vorbă. (Nu în mod premeditat.) Doar că erau la suprafaţă când am avut nevoie... Sublocotenentul Brill nu le-a spus nimic?
– Eu unul n-am auzit, a răspuns Charlie. Probabil e prea ocupată şi a uitat să treacă pe frecvenţa noastră.
Sau poate că era de acord cu soldaţii.
– Mai bine...
– Priviţi! a strigat Hilleboe.
Pe unul dintre monitoarele care supravegheau câmpul minat, se vedea primul transportor; după o secundă au apărut şi celelalte. Veneau din direcţii aparent aleatorii şi nici măcar nu erau distribuite uniform în jurul bazei. Cinci în sectorul nord-estic şi doar unul în cel sud-estic. I-am transmis lui Brill noile informaţii.
Le anticipasem destul de bine modul de acţiune; toate coborau spre câmpul de mine. Un transportor s-a apropiat îndeajuns de mult ca să detoneze un dispozitiv tahionic. Suflul exploziei i-a atins partea

din spate, făcându-l să se dea peste cap şi să se prăbuşească în bot. Ecluzele laterale s-au deschis, lăsând tauranii să se târască afară. Erau doisprezece; patru rămăseseră probabil înăuntru. Dacă şi în celelalte vehicule erau tot şaisprezece, însemna că ne depăşeau numeric doar cu puţin.

Asta în primul val...

Celelalte transportoare au coborât fără incidente. Într-adevăr, în fiecare se aflau câte şaisprezece taurani. Brill a redistribuit rapid grupele pentru a face faţă concentrării de soldaţi inamici, iar noi am rămas în aşteptare.

Au traversat rapid câmpul minat, păşind la unison ca nişte roboţi cu picioare curbate şi trupuri masive, fără a slăbi ritmul de înaintare nici măcar atunci când unul dintre ei era spulberat de explozii, lucru care s-a întâmplat de unsprezece ori.

Când au apărut la orizont, am înţeles şi motivul distribuţiei aparent aleatorii: analizaseră dinainte traseele care le ofereau cea mai bună acoperire pe teren, profitând de sfărâmăturile făcute de drone. Înaintând astfel, ajungeau la numai doi kilometri de bază. Fără ca să-i putem ţinti cum se cuvine. Iar costumele lor aveau circuite de amplificare a forţei, similare cu ale noastre, aşa că parcurgeau un kilometru în mai puţin de un minut.

Brill a ordonat imediat soldaţilor să deschidă focul, mai degrabă pentru a le menţine moralul decât cu speranţa de a-şi lovi adversarii. Era greu de spus, dar poate că, din când în când, reuşeau să-i nimerească. Bine totuşi că rachetele tahionice transformau stâncile mari în pietriş, treabă impresionantă de altfel.

Tauranii ripostau trăgând cu nişte arme asemănătoare rachetelor tahionice, poate chiar identice. Rareori nimereau ţinta; oamenii noştri se aflau sub nivelul solului şi, dacă nu loveau un obstacol, rachetele îşi continuau zborul la nesfârşit. Au reuşit totuşi să distrugă un laser bevawatt, iar vibraţia exploziei, atât cât a ajuns până la noi, a fost îndeajuns de puternică încât să mă facă să regret că nu ne îngropasem mai adânc de douăzeci de metri.

Laserele bevawatt nu ne erau de nici un folos. Probabil că tauranii descoperiseră direcţiile lor de ochire şi acum le ocoleau cu grijă. Ăsta a fost şi norocul nostru, pentru că dezamăgirea l-a făcut pe Charlie să-şi dezlipească privirea, pentru moment, de la monitoarele laserelor şi să se uite la hologramă.

– Ce dracu?!

– Probleme, Charlie?

Rămăsesem cu ochii la monitoare. Aşteptând să se întâmple ceva.

– Nava, crucişătorul... a dispărut.

Am privit holograma. Avea dreptate, singurele luminiţe roşii erau cele care reprezentau transportoarele.

– Unde au plecat? am întrebat prosteşte.

– Să rederulăm.

A derulat înregistrarea câteva minute înapoi şi a fixat scara astfel încât în cubul hologramei să încapă atât planeta cât şi colapsarul. Crucişătorul a reapărut şi, odată cu el, trei puncte verzi. „Laşul” nostru, atacându-l doar cu două drone.

Şi cu un mic ajutor din partea legilor fizicii.

În loc să procedeze la inserţia în colapsar, vânătorul îl *ocolise*, folosindu-i gravitaţia pentru a

obţine un efect de praştie. Ieşise cu 0,9 *c*, iar dronele cu 0,99 *c*, angajate direct spre crucişătorul inamic.

Planeta se găsea la aproximativ o mie de secunde-lumină de colapsar, astfel încât nava taurană avusese doar zece secunde răgaz să detecteze şi să distrugă cele două drone. Iar la viteza aceea, era totuna dacă te lovea o bombă nova sau un scuipat.

Prima dronă dezintegrase crucişătorul, iar cealaltă, la 0,01 secunde în urma ei, intrase pe o traiectorie de coliziune cu planeta. Vânătorul evitase prăbuşirea, trecând la numai două sute de kilometri de planetă şi se pierduse în spaţiu, decelerând la maximum, cu 25 *g*. Urma să se întoarcă peste câteva luni.

Tauranii însă n-aveau de gând să aştepte. Se apropiaseră destul de mult de liniile noastre pentru ca ambele părţi să folosească laserele, dar ei se aflau şi în raza de acţiune a grenadelor. O stâncă suficient de mare îi proteja de focul laserelor; în schimb, grenadele şi rachetele făceau ravagii în rândurile lor.

La început, soldaţii lui Brill au avut un avantaj copleşitor; luptând din tranşee, puteau fi atinşi doar cu lovituri norocoase sau cu grenade extrem de bine ţintite (tauranii le aruncau cu mâna la distanţe de ordinul sutelor de metri). Brill pierduse patru oameni, însă faţă de începutul atacului, forţele taurane îşi înjumătăţiseră practic efectivul.

În cele din urmă, peisajul fusese îndeajuns de sfârtecat ca grosul forţei taurane să lupte acum din gropile aflate pretutindeni în jur. Bătălia lâncezea, transformându-se în dueluri individuale cu lasere, punctate ici şi colo de folosirea armelor grele. Nu

era însă recomandabilă utilizarea unei rachete tahionice împotriva unui singur tauran, cel puţin nu atunci când la o depărtare de câteva minute se aflau forţe al căror număr nu se cunoştea.

Ceva din reluarea pe care tocmai o urmărisem nu-mi dădea pace. Acum, când bătălia se mai calmase, mi-am dat seama ce anume.

Ce efecte produsese impactul celei de-a doua drone, prăbuşită pe planetă cu o viteză apropiată de a luminii? M-am repezit la calculator şi i-am cerut estimările: cantitatea de energie eliberată în ciocnire, coroborată apoi cu informaţia geologică din memorie.

De douăzeci de ori mai multă energie decât a celui mai puternic cutremur înregistrat vreodată. Şi asta pe o planetă cât trei sferturi din Pământ.

Am transmis pe frecvenţa generală:

– Toată lumea la suprafaţă! Imediat!

Am acţionat presurizarea, apoi deschiderea ecluzei şi tunelului care ducea de la postul de comandă la suprafaţă.

– Ce dracu’, Will....

– Cutremur! (Cât timp mai aveam?) Mişcă-te!

Hilleboe şi Charlie veneau imediat după mine. Motanul stătea pe birou, spălându-se indiferent. Am încercat pornirea iraţională de a-l strecura în costumul meu, aşa cum îl adusesem din navă în interiorul bazei, dar ştiam că n-avea să accepte situaţia decât câteva minute. Apoi m-am gândit, mult mai raţional, să-l vaporizez cu degetul-laser, însă uşa s-a închis şi ne năpustisem pe scară. Urcând, şi destulă vreme după aceea, am fost obsedat de imaginea animalului neajutorat, prins

sub tone de sfărâmături, murind lent pe măsură ce aerul se pierdea.

– Suntem mai adăpostiţi în tranşee? a întrebat Charlie.

– Nu ştiu, am răspuns. E primul meu cutremur.

Şi dacă pereţii tranşeii aveau să se surpe şi să ne strivească?

Am rămas surprins de întunericul care domnea la suprafaţă. S Doradus aproape apusese; diafragmele camerelor video compensaseră nivelul scăzut de iluminare.

Un laser duşman a măturat locul deschis din stânga noastră, stârnind o cascadă de scântei în trecerea peste postamentul unui bevawatt. Încă nu fusesem reperaţi. Am hotărât la unison că în tranşee era mai sigur şi din trei paşi am ajuns la cea mai apropiată.

Acolo se aflau patru soldaţi, unul dintre ei grav rănit sau poate mort. M-am rostogolit peste taluz şi am comutat amplificatorul de imagine la intensificare dublă, pentru a-i vedea pe tovarăşii noştri de tranşee. Aveam noroc; unul era grenadier şi exista chiar şi un lansator de rachete. Am reuşit să le disting şi numele înscrise pe căşti. Nimerisem în tranşeea lui Brill, dar ea încă nu ne observase. Se afla în celălalt capăt şi, supraveghind precaută împrejurimile, dirija două grupe ce efectuau o manevră de învăluire. După ce şi-au ocupat poziţiile, s-a adăpostit şi ea.

– Dumneavoastră sunteţi, domnule maior?

– Exact, am răspuns cu fereală.

Mă întrebam dacă printre oamenii din tranşee exista cineva care să-mi poarte sâmbetele.

– Ce-i povestea asta cu cutremurul?

Aflase despre crucişătorul distrus, dar nu şi despre a doua dronă. I-am expus situaţia în câteva cuvinte.

– Încă n-a ieşit nimeni din ecluză, a remarcat ea. Cel puţin până acum. Cred că au intrat toţi în câmpul de stază.

– Da, erau aproape şi de una şi de alta.

Poate că unii nu-mi luaseră avertismentul în serios şi se aflau încă în subteran. Pentru mai multă siguranţă am lansat un nou apel pe frecvenţa generală şi, imediat după aceea, s-a dezlănţuit infernul.

Solul s-a scufundat brusc sub noi, apoi s-a arcuit ridicându-se; ne-a izbit cu o asemenea forţă încât ne-a proiectat în aer, rostogolindu-ne afară din tranşee. Am zburat câţiva metri, îndeajuns de sus ca să văd mozaicul galben şi portocaliu de ovaluri strălucitoare, craterele bombelor nova. Am căzut în picioare, dar pământul se clătina şi aluneca atât de violent sub tălpi, încât îmi era imposibil să-mi păstrez poziţia.

Cu un scrâşnet mugit pe care l-am simţit chiar prin costum, terenul de deasupra bazei noastre s-a prăbuşit, fărâmiţându-se. Odată cu testarea solului, partea din talpa câmpului de stază expusă pentru o clipă s-a aşternut din nou pe suprafaţă cu o graţie nepăsătoare.

Speram că toată lumea avusese mintea şi timpul necesare să intre sub dom.

Din tranşeea alăturată a apărut o siluetă clătinându-se şi, brusc, mi-am dat seama că nu era umană. La o asemenea distanţă, laserul meu i-a găurit casca; tauranul a mai făcut doi paşi şi s-a prăbuşit pe spate. Deasupra tranşeei s-a ivit altă

cască. I-am retezat partea de sus înainte ca posesorul ei să poată schiţa vreun gest.

Nu reuşeam să mă orientez. Singurul lucru neschimbat era domul de stază, dar el arăta la fel din orice unghi l-ai fi privit. Laserele bevawatt fuseseră îngropate însă unul dintre ele se declanşase, iar fascicolul orbitor şi intermitent ilumina un vârtej de rocă vaporizată.

Fără putinţă de îndoială, mă aflam în teritoriul inamic. Am pornit să traversez solul, încă tremurător, în direcţia domului.

Nici un comandant de pluton n-a răspuns apelurilor mele. Toţi, cu excepţia lui Brill, erau probabil în interiorul domului. I-am găsit, totuşi, pe Hilleboe şi pe Charlie; pe Hilleboe am trimis-o în dom, să-i scoată afară pe toţi cei dinăuntru. Dacă şi al doilea val de atac număra o sută douăzeci şi opt de taurani, atunci trebuia să ne strângem toate forţele.

Zgâlţâielile s-au mai potolit şi am nimerit într-o tranşee „prietenă” - de fapt a bucătarilor, pentru că singurii ei ocupanţi erau Orban şi Rudkoski.

– Se pare că va trebui s-o iei de la zero, soldat.

– Nu-i nimic, domnule maior. Abia se mai relaxează ficatul.

Am primit un apel din partea lui Hilleboe:

– Domnule maior... erau doar zece oameni acolo. Restul n-au reuşit să scape.

– Au rămas pe loc?

Avuseseră timp suficient să iasă.

– Nu ştiu, domnule.

– Nu-i nimic. Vezi de câţi oameni mai dispunem.

Am încercat din nou frecvenţele comandanţilor de plutoane, dar nu se auzeau decât paraziţii legăturilor întrerupte.

Vreme de câteva minute am pândit focul laser inamic, însă acesta încetase. Probabil se aşteptau întăriri.

Hilleboe m-a apelat din nou:

– Doar cincizeci şi trei au răspuns la apel, domnule maior. S-ar putea ca unii să-şi fi pierdut cunoştinţa.

– Bine. Să fie pregătiţi pentru...

Apoi a apărut al doilea val de transportoare, cu reactoarele orientate spre noi, decelerând peste orizont.

– *Foc de voie cu rachetele în ticăloşi*! a răcnit Hilleboe către toţi soldaţii.

Nimeni însă nu izbutise să-şi păstreze lansatorul de rachete în clipele când fusese zvârlit de colo-colo. Lipseau şi aruncătoarele de grenade, iar distanţa era prea mare pentru laserele individuale.

Transportoarele acestea erau de patru-cinci ori mai mari decât cele din primul val. Unul dintre ele a asolizat la aproximativ un kilometru în faţa noastră, oprind atât cât să-şi verse încărcătura de soldaţi. Peste cincizeci, probabil şaizeci şi patru - înmulţit cu opt egal cinci sute doisprezece. Imposibil să-i respingem.

– Aici maiorul Mandella. Ascultaţi-mă cu atenţie. Încercam să-mi păstrez vocea calmă şi sigură. Ne vom retrage în dom, repede, dar în ordine desăvârşită. Ştiu că suntem răspândiţi care încotro. Dacă faceţi parte din plutoanele 2 sau 4, rămâneţi un minut pe poziţie şi acoperiţi plutoanele 1, 3 şi întăririle, apoi e rândul vostru. Plutoanele 1, 3 şi întăririle, vă retrageţi la jumătatea distanţei dintre poziţiile actuale şi dom, apoi vă adăpostiţi şi acoperiţi plutoanele 2 şi 4. Ele continuă până la

marginea domului, de unde vă acoperă pe restul distanţei.

N-ar fi trebuit să spun „retragere”; în regulamente nu există acest cuvânt. Poate „manevră de repliere”.

A fost mai mult repliere decât manevră. Câte opt-nouă oameni trăgeau, iar restul fugeau de mama focului. Rudkoski şi Orban dispăruseră. Ţintind cu mare atenţie, am tras de câteva ori, fără nici un folos, apoi am luat-o la goană către celălalt capăt al tranşeii, am suit afară şi m-am îndreptat spre dom.

Tauranii au început să tragă cu rachete, dar majoritatea treceau prea sus. Până la jumătatea distanţei ce mă despărţea de dom am văzut doi dintre ai noştri spulberaţi. Apoi am găsit o stâncă mare şi m-am ascuns îndărătul ei. Am aruncat o privire în urmă şi m-am convins că doar doi-trei taurani se aflau suficient de aproape ca să devină posibile ţinte pentru laser, însă mi s-a părut mai înţelept să nu atrag atenţia asupra mea. Am alergat restul drumului până la marginea câmpului de stază şi m-am oprit să ripostez focului inamic. După câteva lovituri, mi-am dat seama că mă expuneam în mod inutil; din câte vedeam, o singură persoană mai alerga spre dom.

O rachetă a fulgerat razant pe lângă mine; dacă aş fi întins mâna, aş fi atins-o. M-am încordat, ghemuindu-mă, şi am sărit, intrând în dom într-o poziţie oarecum lipsită de demnitate.

## 7

Ajuns înăuntru, am văzut racheta care mă ratase, străbătând lent domul pe o traiectorie uşor ascendentă. Avea să se vaporizeze de îndată ce

ieşea, fiindcă toată energia cinetică, pierdută prin brusca încetinire la 16,3 m/s, urma să se transforme în căldură.

Nouă oameni zăceau morţi, cu feţele în jos, chiar la marginea câmpului. Era de aşteptat, chiar dacă asemenea lucruri de obicei nu li se spuneau soldaţilor.

Costumele lor de luptă erau intacte - altfel n-ar fi ajuns până aici - dar în tăvăleala şi trânteala prin care trecuseră în ultimele minute, stratul special izolator care le proteja de efectele câmpului de stază se deteriorase. De aceea, imediat ce intraseră în câmp, orice activitate electrică încetase în organism, ducând la moarte subită. Şi pentru că nici o moleculă din corp nu putea depăşi 16,3 m/s, îngheţaseră bocnă imediat, iar temperatura trupurilor se stabilizase instantaneu la 0,426 K.

Am decis să nu-l întorc pe nici unul cu faţa în sus, lăsând pe mai târziu identificarea numelor. Trebuia să punem la punct o poziţie defensivă înainte ca tauranii să pătrundă în dom. Asta în cazul în care nu aveau de gând să aştepte, ci doreau să lovească în forţă.

Cu gesturi largi şi complicate am reuşit să-i adun pe toţi în centrul câmpului, sub coada vânătorului, unde se aflau stivuite armele.

Erau o grămadă, pentru că fuseserăm pregătiţi să echipăm de trei ori mai mulţi oameni decât cei aflaţi acum în dom. După ce am dat fiecăruia câte un scut şi o sabie scurtă, am scris cu degetul în zăpadă: **ARCAŞI BUNI? RIDICAŢI MÂNA**. S-au oferit cinci voluntari, apoi am mai ales trei ca să folosim toate arcurile. Am distribuit câte douăzeci de săgeţi fiecăruia. Pentru distanţe mari, nu existau arme mai

eficiente; săgeţile erau aproape invizibile în zborul lor lent, iar masa era concentrată într-un vârf din cristal, dur ca diamantul.

Am dispus arcaşii circular în jurul vânătorului (ampenajul îi apăra parţial de proiectilele venite din spate), între fiecare pereche am plasat alţi patru oameni: doi suliţaşi, un luptător cu bastonul şi unul înarmat cu o secure de luptă şi cu douăsprezece chakre. Teoretic cel puţin, o astfel de organizare acoperea toate formele de luptă, de la distanţă până la corp la corp.

În realitate, la raportul de forţe existent - cam cincisprezece la unu - puteau să vină probabil cu câte un bolovan în fiecare mână, fără scuturi sau arme speciale, şi chiar aşa să ne bată măr.

Asta în cazul că ştiau ce-i acela un câmp de stază. Altfel, tehnologia lor părea să fie la zi în toate privinţele cu cea terestră.

Vreme de câteva ore nu s-a întâmplat nimic. Aşteptând să murim, ne-am plictisit din plin. N-aveai cu cine schimba o vorbă, nu vedeam decât domul neschimbat şi cenuşiu, nava cenuşie, zăpada cenuşie şi câţiva soldaţi anonimi, identici şi cenuşii. Nimic de auzit, gustat sau mirosit, cu excepţia propriului corp.

Aceia dintre noi interesaţi încă de luptă supravegheau marginea inferioară a domului, aşteptând apariţia primilor taurani. Ne-a trebuit o secundă întreagă să ne dăm seama că se declanşase atacul. Venea de deasupra, un roi de fleşete catapultate, împroşcate de la vreo treizeci de metri înălţime, ţintite exact spre centrul emisferei.

Scuturile erau destul de mari, aşa că oamenii îşi puteau proteja corpul cu ele dacă se lăsau pe vine;

cei care au văzut fleşetele s-au apărat cu uşurinţă. Pe ceilalţi, surprinşi cu spatele în direcţia atacului sau odihnindu-se, numai norocul chior îi mai putea salva; nimeni nu putea striga vreun avertisment, iar proiectilelor le trebuiau doar trei secunde ca să ajungă în centrul domului.

Am fost norocoşi: n-am pierdut decât cinci oameni. Unul dintre ei era arcaş. I-am luat locul şi am pregătit arcul, aşteptând un atac iminent la sol.

Care întârzia. După jumătate de oră am mers de la un om la altul şi, prin gesturi, am explicat fiecăruia să atingă persoana din dreapta dacă vedea că se întâmplă ceva deosebit. Următorul avea să procedeze la fel şi tot aşa, până când se închidea cercul.

Probabil că asta mi-a salvat viaţa. Al doilea atac cu fleşete, câteva ore mai târziu, a venit din spatele meu. Am simţit ghiontul, am tras o palmă celui din dreapta, m-am întors şi le-am văzut coborând. Am ridicat scutul deasupra capului şi, după o fracţiune de secundă, fleşetele au lovit.

Am pus arcul jos pentru a smulge trei fleşete din scut şi atacul la sol s-a declanşat.

Era o scenă stranie şi impresionantă. Vreo trei sute de taurani au intrat simultan în câmp, aproape umăr la umăr, de jur împrejurul domului. Înaintau în cadenţă, ţinând scuturi rotunde, care de-abia le acopereau piepturile masive. Trăgeau fleşete similare celor care ne bombardaseră ceva mai devreme.

Am plantat scutul în faţa mea - avea suporturi mici în partea inferioară - şi, după prima săgeată trasă, mi-am dat seama că şansa era de partea noastră.

Săgeata a lovit un scut în centru, a trecut prin el şi a pătruns în costum.

A fost un masacru cu sens unic. În absenţa elementului surpriză, fleşetele nu prea erau eficiente, deşi când una mi-a trecut pe deasupra capului, venind din spate, am simţit că mă iau fiorii.

Cu douăzeci de săgeţi am omorât tot atâţia taurani. De fiecare dată când se prăbuşea unul, ceilalţi strângeau rândurile; nici măcar nu trebuia să ţinteşti. După ce-am rămas fără săgeţi, am încercat să arunc în ei cu propriile fleşete. De data asta însă scuturile lor uşoare s-au dovedit obstacole de netrecut.

Când am ajuns în faza de luptă corp la corp, ucisesem deja mai mult de jumătate dintre ei, numai cu săgeţi şi suliţe. Mi-am scos sabia şi am aşteptat. Proporţia rămăsese totuşi de peste trei la unu în favoarea lor.

La distanţe mai mici de zece metri, a fost rândul oamenilor cu chakre să-şi dovedească măiestria. Deşi aflate în rotaţie, proiectilele puteau fi lesne văzute, mai ales că până la ţintă făceau mai bine de jumătate de secundă. Cu toate astea, majoritatea tauranilor a reacţionat la fel de ineficient, ridicând scuturile pentru a bloca lovitura. Lama călită şi grea, ascuţită ca un brici, străpungea uşor scutul, aidoma unui joagăr tăind cartoane.

Primul contact corp la corp s-a desfăşurat cu bastoane, nişte bare metalice lungi de doi metri, terminate printr-o lamă de cuţit cu tăiş dublu şi serat. Tauranii le-au înfruntat cu sânge rece - sau poate vitejeşte, o chestiune ce ţine de punctul de vedere adoptat. Prindeau pur şi simplu lama în mâini şi mureau. În timp ce omul nostru încerca să-

şi smulgă arma din strânsoarea rigidă a mortului, un spadasin tauran, înarmat cu un iatagan de peste un metru, avansa şi-l ucidea.

Pe lângă săbii, aveau şi ceva asemănător *bolas*-ului, o bucată de coardă elastică, terminată cu zece centimetri de sârmă ghimpată, având la capăt o mică greutate pentru propulsie. Armă periculoasă de ambele părţi; dacă nu-şi atingea ţinta, zvâcnea înapoi imprevizibil. De cele mai multe ori însă nimerea, trecând pe sub scuturi şi înfăşurându-şi sârma ghimpată în jurul gleznelor.

Stăteam spate în spate cu soldatul Erikson şi, mulţumită spadelor, am reuşit să mai supravieţuim câteva minute. Când nu mai erau decât vreo douăzeci, tauranii s-au răsucit pur şi simplu pe călcâie şi, mărşăluind, s-au îndreptat spre exteriorul domului. Am mai nimerit trei cu fleşetele, dar am preferat să nu-i urmărim. Se puteau întoarce şi reîncepe măcelul.

Dintre ai noştri, doar douăzeci şi opt scăpaseră. Pe sol erau de peste zece ori mai multe cadavre taurane, însă asta nu ne încălzea.

Alţi trei sute, odihniţi, puteau repeta oricând isprava. Şi acum cu deplin succes.

Am trecut de la un cadavru la altul, recuperând săgeţi şi suliţe, apoi am ocupat iar poziţii în jurul vânătorului. Nimeni nu s-a ostenit să recupereze bastoanele. Mi-am cercetat tovarăşii: Charlie şi Diana rămăseseră în viaţă (Hilleboe fusese una dintre victimele luptei cu bastonul), ca şi doi ofiţeri din corpul auxiliar, Wilber şi Szydlowska. Rudkoski era prezent, dar pe Orban îl nimerise o fleşetă.

După o zi de aşteptare, se părea că inamicul prefera atacului la sol un război de uzură. Fleşetele

zburau constant spre noi, însă doar câte două-trei, maximum zece. Şi întotdeauna din alt unghi. Nimeni nu putea rămâne cu ochi în patru la nesfârşit; o dată la trei-patru ore, sigur nimerea pe cineva.

Dormeam cu schimbul, doi oameni odată, deasupra generatorului de câmp. Plasat sub fuzelajul vânătorului, era locul cel mai sigur din dom.

Din când în când, la marginea domului apărea un tauran, cu ţelul evident de a vedea dacă mai trăim. Uneori trăgeam cu săgeţi în el, ca să nu ne ieşim din mână.

După câteva zile, au renunţat la fleşete. Era posibil să-şi fi epuizat pur şi simplu, stocul. Sau hotărâseră să înceteze în momentul când rămăseserăm douăzeci cu totul.

Mai putea fi o explicaţie. Am plecat cu un baston în mână până la marginea câmpului şi am împuns cu el, un centimetru sau mai mult, spre exterior. Când l-am tras înapoi, am constatat că vârful se topise. I l-am arătat lui Charlie, care s-a legănat înainte şi înapoi, îmbrăcat în costum, numai aşa puteai să-ţi exprimi aprobarea; se mai întâmplase să fie astfel dejucată protecţia câmpului de stază. Tauranii îmbrăcaseră domul cu laserele într-o haină de foc şi ne aşteptau să înnebunim de-a binelea şi să oprim generatorul. Între timp, probabil că ei stăteau comod în nave şi jucau ceva de felul tabinetului.

Am încercat să găsesc o soluţie. În mediul acela ostil, în care simţurile ţi-erau anesteziate şi unde trebuia să fii mereu în gardă, era greu să te concentrezi multă vreme asupra unei asemenea probleme. Ceva ce spusese Charlie... Nu mai departe de ieri. Nu reuşeam să-mi amintesc. La

vremea respectivă n-ar fi dat rezultate; asta era tot ce mai ţineam minte. Şi, într-un târziu, m-am luminat.

I-am chemat pe toţi lângă mine şi am scris pe zăpadă:

**LUAŢI BOMBE NOVA DIN NAVĂ.**
**PUNEŢI LA MARGINEA CÂMPULUI.**
**MUTAŢI CÂMPUL.**

Szydlowska ştia locul de la bordul vânătorului unde se păstrau sculele necesare. Din fericire pentru noi, înainte de a activa câmpul lăsasem toate căile de acces deschise; erau electronice şi s-ar fi putut bloca în poziţia închis. Dintr-o nişă de lângă motoare, am luat o trusă de chei fixe, apoi am urcat în carlingă. Tot el cunoştea modul de demontare al plăcii de acces spre compartimentul bombelor. L-am urmat, târându-mă prin tubul larg de un metru.

În mod normal, presupuneam eu, înăuntru ar fi trebuit să fie întuneric ca noaptea. Dar câmpul de stază ilumina bombele la fel de spectral, fără umbre, ca şi afară. Incinta era prea strâmtă pentru amândoi, aşa că am rămas în capătul tunelului de acces şi am privit.

Trapele compartimentului aveau comandă manuală, de aceea n-am avut probleme. Szydlowska a răsucit o manetă şi treaba s-a rezolvat. Mai grea s-a dovedit eliberarea celor două bombe nova din suporturi. Până la urmă a trebuit să folosim o rangă. Am desprins fiecare câte o bombă şi le-am rostogolit afară.

Când am coborât, l-am găsit pe sergentul Anghelov meşterind deja la ele. Ca să amorsezi bombele, mai

întâi deşurubai focosul, apoi, scormonind cu un obiect dur în lăcaşul rămas liber, puteai deteriora clemele de siguranţă şi mecanismul de declanşare temporizată.

Le-am cărat repede până la margine, câte şase oameni la fiecare bombă, şi le-am aşezat una lângă alta. Am făcut semn cu mâna spre cei patru oameni aflaţi lângă generatorul de câmp. L-au ridicat, apucându-l de mânere, şi s-au îndepărtat zece paşi. Marginea câmpului a lunecat peste ele şi bombele au dispărut.

Mai mult ca sigur că detonaseră. Vreme de câteva secunde s-a creat o temperatură comparabilă cu cea din miezul unei stele. Până şi câmpul de stază a resimţit-o: pentru o clipă, aproximativ o treime din dom a căpătat o strălucire mată şi rozalie, redevenind apoi cenuşiu. A apărut o uşoară acceleraţie, ca într-un lift. Asta însemna că alunecam spre fundul craterului. Oare aveam să atingem ceva solid? Sau ne scufundam în roca topită, pentru a rămâne fixaţi în ea ca nişte insecte în chihlimbar? Nici nu merita să te gândeşti la o asemenea eventualitate. Dacă se întâmplă aşa ceva, ar fi existat o şansă să ne eliberăm cu laserul bevawatt al vânătorului.

Însă doar doisprezece dintre noi...

**CÂT TIMP**? a zgâriat Charlie în zăpada de la picioarele mele.

Era o întrebare al naibii de bună. Nu cunoşteam decât cantitatea de energie eliberată de cele două bombe. Habar n-aveam ce dimensiuni căpătase mingea de foc, iar de mărimea ei depindeau temperatura de detonare şi suprafaţa craterului. Nu ştiam ce cantitate de căldură putea absorbi roca şi

nici punctul ei de fierbere. Am scris **O SĂPTĂMÂNĂ POATE? TREBUIE SĂ MĂ GÂNDESC**.

Calculatorul navei mi-ar fi dat răspunsul într-o miime de secundă, numai că n-aveam cum să-l folosesc. Am început să scriu ecuaţiile pe zăpadă, încercând să obţin un minim şi un maxim pentru perioada de timp necesară răcirii în exterior la 500 K. Anghelov, ale cărui cunoştinţe de fizică erau mult mai la zi, a făcut, de cealaltă parte a navei, propriile calcule.

Rezultatele mele indicau între şase ore şi şase zile (deşi pentru şase ore roca înconjurătoare ar fi trebuit să transmită căldura la fel ca un conductor din cupru pur), iar ale lui Anghelov între cinci ore şi patru zile jumătate. Am insistat că vor fi şase zile şi nimeni nu m-a contrazis.

Am dormit din plin. Charlie şi Diana jucau şah zgâriind simbolurile pe zăpadă. Eu unul n-am fost niciodată în stare să ţin minte poziţiile pieselor. Mi-am verificat calculele de câteva ori şi de fiecare dată am obţinut şase zile. Am refăcut şi calculele lui Anghelov şi, cu toate că mi s-au părut corecte, le-am preferat pe ale mele. O zi şi jumătate în plus, îmbrăcaţi în costume - ce mai conta? Ne contraziceam, concis, prin semne scrise pe zăpadă, fără să ne supărăm.

Atunci când detonasem bombele, fusesem nouăsprezece. După şase zile, când am pus mâna pe întrerupătorul generatorului, eram tot nouăsprezece. Oare ce ne aştepta în exterior? Eram sigur că, pe o rază de câţiva kilometri, toţi tauranii muriseră în explozie. Dar poate mai existase o forţă de rezervă, în spatele frontului, care aştepta acum

calmă pe buza craterului. Totuşi de data asta bastonul scos în afara câmpului nu se mai topise.

Am împrăştiat oamenii, astfel încât să nu mai fie nimeriţi cu toţii din prima lovitură. Apoi, pregătit să reactivez la cel mai mic pericol, am apăsat pe întrerupător.

## 8

Radioul personal rămăsese acordat pe frecvenţa generală; după mai mult de o săptămână de linişte, urechile mi-au fost brusc invadate de exclamaţii asurzitoare de bucurie.

Ne aflam în centrul unui crater cu diametrul şi adâncimea de un kilometru. Pereţii deveniseră o crustă neagră şi lucioasă, întreruptă ici-colo de crăpături roşiatice, fierbinţi, dar nepericuloase. Terenul pe care ne găseam se scufundase cu mai bine de patruzeci de metri faţă de nivelul iniţial, astfel încât acum stăteam pe un soi de piedestal.

Nicăieri nu se vedea nici un tauran.

Ne-am repezit la navă, am închis-o ermetic, am umplut-o cu aer proaspăt şi ne-am scos costumele. N-am abuzat de funcţie pentru unicul duş de pe navă; m-am aşezat comod într-un fotoliu de acceleraţie şi am inspirat, rar şi adânc - aer care nu mirosea a Mandella reciclat.

Nava fusese proiectată pentru un echipaj de maximum doisprezece oameni, aşa că şase dintre noi au rămas cu schimbul afară ca să nu suprasolicite sistemul de susţinere a vieţii. Am transmis un mesaj repetat către celălalt vânător, aflat încă la şase săptămâni depărtare, anunţând că trăim şi că aşteptăm să fim luaţi la bord. Eram aproape sigur că avea cel puţin şapte locuri libere,

deoarece echipajul standard pentru misiunile de luptă se compunea din trei oameni.

Era minunat să te plimbi şi să poţi vorbi din nou. Pentru restul şederii noastre pe planetă, am suspendat în mod oficial tot ce ţinea de viaţa cazonă. O parte din supravieţuitori erau din plutonul de nemulţumiţi comandat de Brill, însă ostilitatea părea să le fi dispărut.

Am practicat un fel de joc nostalgic, comparând diferitele perioade istorice la care fuseserăm martori pe Pământ, şi ne-am întrebat cum va fi când ne vom întoarce într-un viitor aflat la o distanţă de şapte sute de ani. Cu toţii ne gândeam că, în cel mai bun caz, urma să căpătăm un concediu de câteva luni, apoi să fim detaşaţi la altă Forţă de Asalt, aşteptând să vedem cum avea să se învârtă roata.

Roţi... Într-o bună zi, Charlie m-a întrebat din ce ţară provenea numele meu; i se părea bizar. I-am spus că se datora lipsei unui dicţionar şi, scris corect, ar fi fost chiar mai bizar.

A durat jumătate de oră să-i explic toate detaliile neînsemnate legate de botezul meu. Ca s-o scurtez, părinţii mei fuseseră „hippies” (un fel de subcultură americană de la sfârşitul secolului XX, care respinsese materialismul şi îmbrăţişase un larg evantai de idei ciudate) şi se retrăseseră, împreună cu alţii asemenea lor, într-o comunitate mică a cărei ocupaţie de bază era agricultura. Când rămăsese însărcinată, mama nu dorise să respecte convenţiile căsătorindu-se: asta presupunea ca femeia să ia numele bărbatului şi însemna că, într-un fel, devenea proprietatea lui. Îmbătaţi însă de sentimentalisme, părinţii mei hotărâseră să-şi aleagă un nou nume, acelaşi pentru amândoi.

Plecaseră cu o maşină în oraşul cel mai apropiat, ciorovăindu-se tot drumul în legătură cu numele care ar fi simbolizat cel mai bine legătura de dragoste dintre ei - am scăpat ca prin urechile acului de unul mult mai scurt - şi aleseseră Mandala.

Împrumutat de hippies dintr-o altă religie, mandala este un desen în formă de roată simbolizând cosmosul, mintea cosmică, Dumnezeu sau orice altceva doreai să-ţi alegi drept simbol. Nici mama şi nici tata nu ştiuseră cum se scria corect cuvântul, iar funcţionarul de la primărie îl notase cum i se năzărise lui.

Prenumele William mi-l dăduseră în cinstea unui unchi înstărit, care avea ulterior să decedeze sărac lipit.

Ne-am petrecut cele şase săptămâni într-un mod destul de plăcut; discutând, citind, odihnindu-ne. A doua navă a coborât lângă a noastră şi avea într-adevăr nouă cuşete libere. Am format echipajele astfel încât fiecare navă să aibă la bord pe cineva care s-o poată pilota, în caz că secvenţa programată de salt n-ar fi funcţionat. Eu m-am mutat pe celălalt vânător, sperând să găsesc cărţi noi în bibliotecă. N-am avut noroc.

Am intrat cu toţii în cuvele de accelerare şi am decolat simultan.

* * *

Am petrecut multă vreme acolo, pentru că nava era aglomerată şi n-aveam nici unul chef să vedem aproape mereu aceleaşi mutre. Acceleraţiile periodice ne-au dus pe Stargate în zece luni, timp subiectiv. Bineînţeles, pentru un ipotetic observator obiectiv, perioada rămânea tot de trei sute patruzeci de ani (fără şapte luni).

În jurul lui Stargate orbitau sute de crucişătoare. Ghinionul nostru: cu asemenea forţe în rezervă, probabil nici vorbă de permisie.

Oricum, mai curând aveam să ajung în faţa curţii marţiale decât în permisie. Pierdusem optzeci şi opt la sută din oameni, mulţi dintre ei din cauză că nu avuseseră suficientă încredere în mine să execute ordinele legate de cutremur. Iar în privinţa lui Sade-138, situaţia era clară: nu mai existau taurani, dar nici bază.

Am primit instrucţiunile de andocare şi le-am executat direct, fără a ne transfera pe navetă. La spaţiodrom ne aştepta altă surpriză. Zeci de crucişătoare se aflau la sol - niciodată nu se procedase aşa pe Stargate, de teama unei lovituri directe - dintre care două capturate de la taurani. Era prima oară când puneam mâna pe astfel de nave, intacte.

Desigur şapte secole puteau însemna un avantaj decisiv. Oare ne apropiam de victoria finală?

Am traversat o ecluză deasupra căreia scria „debarcare”. Odată ce ne-am scos costumele, după presurizare, a apărut o tânără frumoasă cu un cărucior pe care se aflau tunici şi, într-o engleză impecabilă, ne-a spus să ne îmbrăcăm şi să mergem în sala de şedinţe situată la capătul coridorului, pe stânga.

Tunica mi s-a părut neaşteptat de uşoară, dar călduroasă. De aproape un an de zile nu mai purtasem altceva în afara costumului de luptă.

Sala de şedinţe era cam de o sută de ori mai mare decât ar fi fost nevoie pentru noi douăzeci şi doi. Acolo am găsit-o pe aceeaşi fată, care ne-a rugat să mergem pe scaunele din faţă. Asta m-a dat peste

cap; puteam să jur că plecase în sens opus pe coridor - şi *ştiam* că nu mă-nşel; mă uitasem lung după ea, fascinat de felul cum i se mulau hainele pe fund.

La naiba, poate că aveau transmiţătoare de masă, sau teleportare. Voia să fie scutită de efortul câtorva paşi.

Am aşteptat un minut, apoi un bărbat, îmbrăcat cu aceeaşi tunică simplă pe care o purtam noi şi fata, a păşit pe podium cu un vraf de broşuri sub fiecare braţ.

Fata îl urma, având şi ea nişte broşuri.

Am privit în spatele meu şi am văzut-o pe intervalul dintre fotolii. Ca lucrurile să pară şi mai aiuritoare, bărbatul era practic geamăn cu ambele.

El a răsfoit o broşură şi şi-a dres glasul.

– Astea vă sunt destinate, a vorbit cu un accent perfect, dar nu-i nevoie să le citiţi dacă nu aveţi chef. Nu vă obligă nimeni să faceţi ceea ce nu vreţi, fiindcă... sunteţi liberi. Războiul s-a sfârşit.

Tăcere neîncrezătoare.

– După cum veţi afla din acest manual, războiul s-a terminat acum două sute douăzeci şi unu de ani. Prin urmare, ne aflăm în anul 220. Pe stil vechi asta înseamnă, evident, 3162 d.Hr. Sunteţi ultimul grup de soldaţi care s-a întors. După ce veţi pleca de aici, vom pleca şi noi, iar Stargate va fi distrusă. Ea mai există doar ca punct de întâlnire pentru supravieţuitori şi ca monument în amintirea prostiei umane. Şi a ruşinii. După cum veţi afla, citind. Distrugerea ei va însemna o purificare.

S-a oprit şi femeia a continuat fără pauză:

– Regret încercările prin care aţi trecut şi aş vrea să pot afirma că totul a fost în numele unei cauze

juste, dar, citind, veţi afla că nu este adevărat. Nici chiar averile strânse în timp, soldele neplătite şi dobânzile la dobânzi, nu mai valorează nimic, deoarece nu mai folosim bani sau credite. De altfel, nu mai există o economie ca atare, unde să poată fi folosite asemenea... lucruri.

– După cum cred că v-aţi dat deja seama, a preluat ştafeta bărbatul, eu sunt, noi suntem clone ale aceluiaşi individ. În urmă cu circa două sute de ani, numele meu era Kahn. Acum este Om. Am avut un strămoş direct în compania voastră, un anume Larry Kahn, caporal. Îmi pare rău că el nu s-a mai întors.

– Reprezint mai mult de zece miliarde de indivizi, dar o singură conştiinţă, a spus femeia. După ce veţi citi, voi încerca să vă explic. Ştiu că va fi greu de înţeles. Nu mai există alţi oameni aduşi la viaţă, întrucât eu reprezint modelul perfect. Indivizii care mor sunt înlocuiţi. Există totuşi planete unde oamenii se nasc în mod normal, ca mamiferele. Dacă societatea mea vi se pare străină, puteţi pleca pe una dintre acele planete. În caz că doriţi să participaţi la procreare, noi nu vă vom descuraja. Mulţi veterani ne-au cerut să le schimbăm polaritatea în heterosexuali, astfel încât să se adapteze mai uşor societăţii. Pot face asta foarte simplu.

„Nu te mai deranja, Omule, iscăleşte-mi biletul de ieşire!”

– Veţi rămâne zece zile pe Stargate ca oaspeţi ai mei, după care veţi fi duşi acolo unde doriţi, a reluat bărbatul. Până atunci, citiţi, vă rog, această broşură. Puteţi întreba orice sau cere orice serviciu, fără să vă jenaţi.

S-au ridicat amândoi şi au plecat de pe podium.

– Incredibil, a spus Charlie, care stătea alături de mine. Permit... încurajează... bărbaţii şi femeile să facă chestia aceea din nou? Împreună?

Femela-Om aflată în spatele nostru, i-a răspuns, înainte să apuc să formulez o replică ipocrită prin care să-mi exprim compasiunea.

– Nu acuz societatea din care proveniţi, a spus ea neînţelegând probabil că Charlie era afectat pe plan personal. Simt numai că se impune o măsură de siguranţă eugenică. Nu posed dovezi că prin donarea unui singur individ ideal se comite ceva rău, dar dacă se va constata că a fost o greşeală, va exista întotdeauna o bancă genetică bogată, care să-mi permită să o iau de la capăt.

L-a bătut uşor pe umăr.

– Desigur, nu sunteţi obligaţi să plecaţi pe planetele de reproducere. Puteţi rămâne pe oricare dintre planetele mele. Eu nu fac nici o deosebire între hetero- şi homosexualitate.

S-a dus apoi pe podium, de unde ne-a vorbit o mulţime despre locurile de cazare, de servire a mesei şi alte asemenea, în timpul sejurului pe Stargate.

– Nu mi s-a întâmplat încă să fiu sedus de un calculator, a bolborosit Charlie.

* * *

Războiul care ţinuse o mie o sută patruzeci şi trei de ani începuse de la premise false şi continuase doar pentru că cele două rase nu reuşiseră să comunice între ele.

Imediat ce au schimbat primul mesaj, s-a pus întrebarea „De ce ne-aţi atacat?” şi răspunsul a fost „Noi?”

Tauranii nu mai cunoscuseră războiul de milenii şi, spre începutul secolului XXI, se păruse că şi omenirea era pregătită să facă uitată această venerabilă instituţie. Mai existau însă militari îmbătrâniţi în rele, iar mulţi dintre ei ocupau poziţii importante. Practic, ei conduceau Grupul de Explorări şi Colonizare al Naţiunilor Unite, grup care profita de recent descoperitul salt colapsar pentru a explora spaţiul interstelar.

Multe din primele expediţii au suferit accidente şi au dispărut. Foştii militari deveneau bănuitori. I-au înarmat pe colonişti şi astfel prima navă taurană întâlnită a fost distrusă.

Şi-au lustruit medaliile de pe piept, iar restul avea să devină istorie.

Nu puteai arunca întreaga vină exclusiv pe militari. Dovezile care, chipurile, îi incriminau pe taurani în legătură cu dispariţiile navelor umane erau de-a dreptul ridicole. Puţinii oameni care au atras atenţia asupra greşelii pe cale de a fi comisă au fost ignoraţi.

Adevărul era că economia Pământului avea nevoie de un război şi acesta pica într-un moment ideal. Oferea o investiţie atrăgătoare, în care puteau fi turnaţi bani cu găleata şi prezenta avantajul de a uni umanitatea în loc s-o dezbine.

În felul lor, tauranii au reînvăţat legile războiului. Însă niciodată nu le-au deprins cum se cuvine şi, până la urmă, tot ar fi pierdut.

Broşura lămurea că tauranii nu puteau contacta umanitatea, pentru că la ei nu mai exista conceptul de individ: erau clone naturale de milioane de ani. În cele din urmă, la un moment dat, pe crucişătoarele noastre au apărut echipajele formate din Om,

clonele lui Kahn. Ele au reuşit, pentru prima oară, să comunice cu clonele taurane.

Broşura afirma asta fără înconjur. L-am rugat pe Om să-mi spună ce anume făcea atât de specială relaţia dintre două clone, iar el mi-a explicat că era imposibil să înţeleg a priori. Nu existau cuvinte pentru aşa ceva şi chiar dacă ar fi existat, creierul meu nu era capabil să asocieze conceptele implicate.

În regulă. Ideea mi se părea cam trasă de păr, dar eram dispus s-o accept. Dacă asta însemna sfârşitul războiului, acceptam orice.

* * *

Om era o entitate destul de grijulie. Pentru noi, cei douăzeci şi doi de întârziaţi, s-a străduit să recreeze un mic restaurant şi să-l ţină deschis zi şi noapte (n-am văzut nici un Om bând sau mâncând - socot că rezolvaseră cumva problema asta). Într-o seară, în timp ce stăteam la masă, sorbind dintr-o halbă de bere şi citind broşura, a sosit Charlie şi s-a aşezat lângă mine.

– Am de gând să încerc, a spus el fără nici o introducere.

– Ce anume?

– Femei... Hetero... S-a înfiorat. Nu te supăra... nu mi se pare prea atrăgător. M-a bătut uşor pe mână, oarecum zăpăcit. Avantajele, însă... ai încercat vreodată?

– Păi... nu, n-am încercat.

Femeile-Om erau încântare pentru ochi, însă la fel ca nişte picturi sau sculpturi. Nu mi le puteam deloc imagina ca fiinţe umane.

– Nici să n-o faci. (Nu mi-a explicat de ce şi cum.) Pe de altă parte, ei spun - adică el, adică ea, adică...

în fine - că mă pot schimba la loc fară nici o problemă. Dacă nu-mi place.

– Are să-ţi placă, Charlie.

– Sigur, *şi ei* zic la fel. A comandat o tărie. Numai că mi se pare anormal. În sfârşit, pentru că, ă-ă-ă, tot am de gând să fac pasul ăsta, te superi dacă... ce-ar fi să plecăm amândoi pe aceeaşi planetă?

– Bineînţeles, Charlie, ar fi grozav. (Vorbeam serios.) Te-ai hotărât unde să mergi?

– La naiba, nici nu-mi pasă. Numai să plec de aici.

– Mă întreb dacă Raiul o mai fi la fel de frumos...

– Nu, a arătat Charlie peste umăr, către barman. *Ea* trăieşte acolo.

– Atunci nu ştiu. Trebuie să existe o listă.

În bar a intrat un Om, împingând un cărucior ticsit cu dosare.

– Maiorul Mandella? Căpitanul Moore?

– Noi suntem, a răspuns Charlie.

– Acestea vă sunt dosarele militare. Sper că vi se vor părea interesante. Au fost transferate pe suport material când aţi rămas singurii care nu reveniseră, deoarece ar fi fost lipsit de sens să menţinem în funcţiune reţelele informatice, pentru a păstra atât de puţine date.

Întotdeauna anticipau întrebările care te frământau, chiar dacă nici nu-ţi dădeai seama că voiai să afli ceva.

Dosarul meu era de cel puţin cinci ori mai gros decât al lui Charlie. Şi mai voluminos, probabil, decât oricare altul. Se părea că eram singurul soldat care făcuse războiul de la un capăt la celălalt. Sărmana Marygay!

– Sunt curios să văd ce caracterizare mi-a tras bătrânul Stott. Am deschis la început.

De prima pagină era prins cu o agrafă un petec de hârtie. Toate celelalte foi erau alb imaculat, numai petecul ăla arăta îngălbenit de vreme şi cu marginile neregulate.

Scrisul îmi era cunoscut, prea cunoscut, chiar după atâta vreme. Biletul era vechi de peste două sute cincizeci de ani.

Am clipit şi, brusc, m-au podidit lacrimile. N-aveam nici un motiv s-o cred în viaţă. Dar nici nu aflasem cu certitudine că murise, asta până când văzusem data.

– William? Ce s-a...?

– Charlie, dă-mi pace. O clipă doar.

Mi-am şters ochii şi am închis dosarul. De ce aş fi citit blestematul ăla de bilet? Plecam să încep o viaţă nouă şi era cazul să fac uitate fantomele trecutului.

Dar până şi un mesaj de dincolo de moarte constituia, în felul lui, o legătură. Am deschis dosarul din nou.

*11 oct. 2902*

*William,*

*Toate astea se află în dosarul tău personal. Dar, după cum le ştiu, s-ar putea întâmpla să-l arunci. De aceea am vrut să fiu sigură că vei primi acest bilet.*

*Evident, am supravieţuit. Poate că vei reuşi şi tu. Te aştept.*

*Ştiu că te afli pe Sade-138, de unde n-o să te întorci decât peste câteva secole. Nu-i nici o problemă.*

*Eu plec pe planeta căreia i se spune Degetul Mijlociu, a cincea ca depărtare de Mizar. E la două*

*salturi colapsar, la zece luni subiective distanţă. Pare un fel de rezervaţie pentru heterosexuali. E considerată o „bază de control eugenic.”*

*Dar nu asta contează. Împreună cu alţi cinci veterani, ne-am cheltuit toţi banii, însă am izbutit finalmente să cumpărăm un crucişător de la FENU. Şi-l folosim ca maşină a timpului.*

*Înţelegi, prin urmare, că în aşteptarea ta fac navetă relativistă. Adică cinci ani-lumină sunt pe drumuri, apoi mă întorc la Degetul Mijlociu, foarte repede. La fiecare zece ani îmbătrânesc cu aproximativ o lună. Aşa că dacă mai trăieşti, când vei sosi aici, eu voi avea de-abia douăzeci şi opt de ani. Grăbeşte-te!*

*Sunt încă liberă şi n-am de gând să schimb situaţia. Nu-mi pasă dacă o să ai nouăzeci sau treizeci de ani. Dacă nu-ţi pot fi iubită, atunci o să-ţi fiu infirmieră.*

*Marygay*

– Hei, barman.

– Da, domnule maior?

– Ai auzit de vreun loc numit Degetul Mijlociu? Mai există?

– Sigur că da. Unde să fi dispărut? (O remarcă de bun simţ.) Un loc foarte frumos: Planeta-grădină. Unora însă nu li se pare destul de ispititor.

– Despre ce-i vorba? a întrebat Charlie.

I-am întins barmanului halba goală.

– Tocmai am aflat încotro plecăm.

## 9. EPILOG

Ştire din *The New Voice*, Paxton, Degetul Mijlociu 24-6

14/2/3167

## PRIMUL BĂIAT AL VETERANEI

Marygay Potter-Mandella (Paxton, Post Rond nr. 24) a născut vinerea trecută un băieţel frumos în greutate de 3,1 kg.

Marygay susţine că ea este al doilea cetăţean, „ca vârstă”, stabilit pe Degetul Mijlociu, fiind născută în 2001. A fost combatant activ pe aproape toată durata Războiului Etern, apoi şi-a aşteptat perechea vreme de două sute şaizeci şi unu de ani, făcând naveta temporală.

Băieţelul, nebotezat la data acestei ştiri, a fost moşit acasă sub îngrijirea unei prietene de familie, dr. Diana Alsever-Moore.

Contents

Director editură: OFELIA DERCACI

Consilier drepturi de autor: VLAD MĂDĂLIN DERCACI

Redactorul cărţii: MIHAI DAN PAVELESCU

Consilier literar: NICULAE DERCACI

Tiparul executat la

S.C. “GRAFICA PRAHOVEANA“ S.A. PLOIEŞTI

cu comanda nr. 14003; Tiraj 2 500 exemplare

Format: 1/16/54x84

---

Adresa: EDITURA PYGMALION, Ploieşti

Str. Republicii, blocul Galeriile Comerciale, bl. A6, ap. 1, et. 2

Telefon/fax: 044/11 32 05